

ЗОЕ БЕК

СТАРОТО ДЕТЕ

Превод от немски: Денис Коробко, 2015

chitanka.info

ПРОЛОГ

БЕРЛИН, СЕПТЕМВРИ 1978 Г.

Карла се усмихна.

— Това не е моето дете — каза тя.

Сестрата я погледна уплашено.

— Ах, боже, май се изложих — тя взе бебето от ръцете на Карла и побърза да излезе от стаята.

— На някои всички им изглеждат еднакви — каза жената от съседното легло. Тежък невродермит.

Херпес зостерът на Карла бе излекуван, тя можеше отново да види детето си и от една седмица очакваше този ден.

— Имате ли деца? — попита тя невродермита, чието име още не знаеше, защото едва днес беше настанена в стаята.

Жената бе горе-долу на възрастта на Карла, на около тридесет и пет. Както и предполагаше, жената поклати глава.

— Нямам, не искам да имам, и за мен също изглеждат всичките по един и същи начин — тя се ухили. — Ела Мартинек.

— Ела Мартинек ли? — Карла седна на леглото. — Фотографката?

Ела кимна и я погледна с любопитство.

— Карла Арним — представи се Карла и Ела ококори очи.

— Това не може да бъде — тя закри лицето си с ръце. — Точно тук ли трябваше да се срещнем, когато изглеждам най-зле.

Карла се засмя.

— Аз също не съм с прическа и костюм на Шанел. Свалете си ръцете! Не е чак толкова зле.

Беше зле. Особено за една млада жена, Карла беше наясно с това. Невродермитът бе засегнал част от лявата страна на лицето ѝ и почти цялата шия. Не можеше да види ръцете, Ела носеше горнище на пижама с дълги ръкави, но лявата ръка бе най-силно засегната. Вероятно затова не искаше да има деца. Защото се страхуваше, че те

ще наследят болестта. Или защото не искаше да се впусне в сериозна връзка с мъж от притеснение заради постоянно повтарящото се обезобразяване, от страх, че безкрайното ходене по лекари и болници ще е голяма тежест за партньора.

Заприказваха се. За проекта, над който Ела работеше в момента; беше прекарала известно време в Лондон и там бе пътувала с пънк групи, за да ги снима. За следващите търгове, които Карла планираше. Обсъдиха починалата миналата година Лий Милър^[1], покрай нея бързо стигнаха до темата за живота на домакинята и депресиите, откриха общи познати, взеха да клюкарят за този и онзи, забавляваха се много и Карла изобщо не усети как минава времето. Колко дълго време ѝ трябваше на сестрата, за да донесе Фелицитас от стационара за кърмачета! Чак когато в стаята влезе лекарят, а след него сестрата с големите очи и бебе в ръце, тя си помисли: доста се забави.

— Госпожо Арним — усмихна ѝ се лекарят. — Донесохме дъщеря ви.

Сестрата пристъпи напред и сложи Фелицитас в ръцете ѝ. Само че това не беше Фелицитас. Отново.

— Това същото дете отпреди малко ли е? — попита смутено Карла.

— Това е вашата Фелицитас — каза лекарят и кимна на неуверено примигващата сестра.

— Познавам собствената си дъщеря и това тук не е тя. Разменили сте децата — Карла се учуди на спокойствието, с което изрече това.

Лекарят седна на леглото в краката ѝ, без да я попита.

— В момента имаме само едно кърмаче от женски пол на шест месеца в отделението. Всяко дете има малка гривна, погледнете тук — той се наведе напред и внимателно взе лявата ръчичка на бебето, за да ѝ покаже гривничката. Карла държеше чуждото дете доста далеч от себе си, надяваше се, че той ще го поеме, но това не се случи.

— Тук е написано името на дъщеря ви — каза той спокойно и отново се усмихна. — Всичко е наред. Със сигурност не сме объркали Фелицитас, тя е добре и беше много послушна. Много ѝ липсвахте, разбира се.

Детето се разрева. Карла спонтанно започна да я полюшва, но продължаваше да я държи далеч от себе си.

— Моля ви, вземете я, това не е моята дъщеря — тя опита да потисне паниката у себе си. Щом видя как погледът на доктора стана по-сериозен и как сестрата нервно се обърна и отиде до прозореца, не издържа. — Вземете това дете най-сетне! — кресна тя, като държеше плачещото бебе възможно най-далеч от себе си.

Сестрата се втурна към нея и грабна детето от ръцете ѝ. Тя внимателно прегърна пищящото бебе и започна да го успокоява.

— Това не е моето дете — каза Карла. Гласът ѝ трепереше и тя повече не можеше да сдържа сълзите си. — Къде е дъщеря ми? Искате да ми кажете, че не знаете къде е, така ли? Не може просто така да ми вземете детето!

Трябваше на всяка цена да излезе оттук. Трябваше сама да провери. Да отметне завивката, да изтича до стаята с кърмачета и да види. Тя толкова бързо скочи от леглото, че лекарят едва успя да я спре.

— Госпожо Арним, ще идем заедно, разбрахме ли се? Ще видите, че не сме объркали дъщеря ви. Обещавате ли ми, че ще се овладеете? Да ви дам ли нещо?

Карла сякаш проумя, че тук се случваше нещо, което тя вече не можеше да спре. Дръпна вратата и хукна по коридора, обърка посоката, затича се обратно и най-накрая се озова пред големия прозорец, зад който държаха новородените.

Докторът я беше настигнал.

— Госпожо Арним. Сега спокойно ще огледаме всички деца в отделението, съгласна ли сте? — той внимателно я хвана за лакътя и я поведе през вратата.

Нито едно дете не беше на възрастта на Фелицитас.

— Не може да бъде — каза Карла и обиколи всички креватчета едно по едно. — Къде е дъщеря ми?

Към тях се бе присъединила сестрата с бебето на ръце. Детето беше спокойно, сестрата го галеше по гръбчето и отново погледна Карла с големите си уплашени очи.

— Направили сте някакъв гаф тук и сега се опитвате да ми пробутате друго дете, права ли съм?

— Елате — каза лекарят и този път сложи ръка на рамото ѝ. — Ще ви направя една малка инжекция и после ще си поговорим в манипулационната, съгласна ли сте?

Карла го погледна. Хвърли поглед към чуждото дете, което сестрата връщаше в креватчето му, отново се обърна към доктора.

— Искате да ме упоите? — попита тя вече съвсем тихо. — Инжекциите от последните дни — с тях също ме упоявахте, нали?

Той вдигна ръце и поклати глава.

— Очевидно ме разбирате погрешно. Ние...

— Вие сте отвлекли детето ми! — кресна тя. — Или се е случило нещо? Да не би Фелицитас да е умряла и не искате да ми кажете? Какво сте сторили? — лицето ѝ бе мокро от сълзи.

— Елате, да идем в манипулационната — сега вече той я хвана по-здраво, избута я от помещението, затвори вратата зад гърба си. — И моля ви, недейте да крещите така. Помислете за децата!

Тя се освободи от хватката му.

— Мисля за моето дете! Отнехте ми детето!

Без да се усеща, започна да налага мъжа. Риташе го и го биеше, без да гледа къде удря. Видя го как вдига ръце, за да се защити, не можеше да избяга, беше го приклецила в ъгъла между гардеробчето и стола за прегледи. Уцели носа му, фрасна го по устата, той кървеше, накрая някой я хвана отзад и я дръпна от него. Като че ли бяха двама, нямаше никакъв шанс да се защити, дори не ги видя. Карла викаше дъщеря си, виждаше проснатия на пода доктор, лицето му кървеше, виждаше сестрата, която се наведе над него, а след това се обърна към нея, в очите ѝ се четеше ужас. Тогава Карла усети как иглата пробжда плътта ѝ, почувства как крайниците ѝ натежават, как всичко наоколо се размива, как гласът ѝ отказва, защото повече нямаше сили дори да шепне. И после всичко стана меко, тъмно и безшумно.

[1] Лий Милър (1907–1977) — известна американска фотографка, през 30-те години живее в Париж, близка е с Ман Рей и Пикасо. Активен участник в движението на сюрреалистите. — Б.пр. ↑

1.

Всичко, което хората приказваха за кръвта, бяха глупости. За това как нямало значение колко често си припадал, когато някой е кървял пред теб, своята собствена кръв можеш да я гледаш винаги без проблем.

За тази цел човек първо трябваше да знае, че става дума за собствената му кръв.

Фиона изобщо не знаеше, че това е кръв. Реши, че е мастило, защото тъмната течност съвсем не се смесваше с водата и изглеждаше като гъст цигарен дим, който се разпространява в малко помещение. Точно като мастило във вода. За малко да заспи отново. Тогава все пак осъзна, че всъщност не спи в собствената си вана, когато е пълна с вода, а още по-малко по бельо и изобщо, каква беше тази работа с мастилото, явно някой бе решил, че това е много забавно и бе забравил да ѝ го каже.

Тя мига известно време, докато започна да вижда по-ясно: листенца от рози по повърхността на водата, свещи по края на ваната. От радиото в кухнята се носеше кичозен романтичен поп. Не беше нейната честота, но ваната бе нейната. Усещаше как по мокрите ѝ ръце се стича нещо, което бе по-топло от водата. Китките я сърбяха. Понечи да се почеше, но видя, че мастилото течеше от предмишниците ѝ. Не усещаше никаква болка, никаква паника, мислеше си: Окей, малко съм позамайна, но една линейка няма да е лоша идея. Тогава нещо прещрака в главата ѝ и тя повърна през ръба на ваната.

Всъщност не можеше да гледа кръв. Още по-малко собствената си.

Стигна до телефона, макар че два пъти падна, изпоцапа целия коридор до кухнята с кръв, а там все пак проумя, че е по-добре да превърже китките си. Фиона взе двете кухненски кърпи, които от дни се търкаляха на пода, беше ги използвала да попие един литър кола. Това с превързването сигурно нямаше да стане, защото не бе съвсем в състояние да направи здрав възел. Свита на пода, тя набра номера за

спешни случаи. Не можеше да обясни добре на милата дама на другия край какво точно се е случило, защото езикът почти не ѝ се подчиняваше, освен това имаше странен вкус в устата, затова се отказа. За щастие чак след като бе назовала името и адреса си. Или може би не беше казала нищо и онези от централата бяха проверили откъде се обажда.

Използва времето, за да намери друга станция на радиото в кухнята. Тогава очите ѝ се затвориха от само себе си, но тя пееше заедно с песента, която вървеше в момента, за да не заспи.

(Falling about... You took a left off Last Laugh Lane...)

[1].

Десетина минути по-късно някой разби вратата на жилището и нахълта в кухнята. И тогава тя реши, че няма да е зле да подремне малко.

НЮ ЙОРК, БЕРЛИН, СЕПТЕМВРИ 1978 Г.

Казаха му го едва когато каденцата към третата част започна да го удовлетворява. Може пък да е било случайно и новината да бе дошла точно в този момент. Така или иначе, той се радваше, че не го е разбрал преди това. Достатъчно дълго бе работил над каденцата, така че да не звучи като при Вилхелм Кемпф^[2], но пък и да не напомня прекалено Брендел^[3]. И по никакъв начин на Бухбиндер^[4]. Прилика с Бухбиндер — това бе изключено. Където и да идеше Фредерик, Бухбиндер вече беше минал оттам. При това той беше само няколко години по-възрастен от Фредерик. Беше го изпреварил например, записвайки целия Хайдн. Този Бухбиндер... Всъщност той свиреше толкова банално, че на човек да му се повдигне. Но всички си падаха по това.

Фредерик не за първи път се запита дали да не зареже класиката. Или да спре с големите зали, да се покрие някъде, да композира... Камерна музика, може би... Да не е в центъра на вниманието известно време...

Той прогони тази мисъл, както винаги. Искаше да е в центъра на вниманието. Имаше нужда от това. Искаше да продължава да пълни концертните зали. Плочите му да се продават. Искаше да не спират да въртят изпълненията му по радиото. Но той не знаеше как веднъж завинаги да постигне абсолютния връх и това полека го изяждаше. Ексцентричност може би? Като Глен Гулд^[5] — лудият перфекционист, който излизаше на сцена бос, тананикаше си по време на записите и открито изразяваше презрението към късния Моцарт? Моцарт и Бетовен. Точно в кръга на интересите на Бухбиндер, нали? На Бухбиндер, но и на него самия. При все че Фредерик се стараяше да стои настрана от Моцарт. Всички обичаха Моцарт и за него нямаше нищо по-лесно от това да свири Моцарт. Но неговият професор, най-големият авторитет за него, казваше: „Моцарт — това е нещо за деца и начинаещи. Моцарт няма да свирим“. Веднъж изречено, то важеше вечно. Фредерик винаги бе искал да притежава повече от гениалността на този мъж, който свиреше Рахманинов и Равел с нечувана брилянтност, само след като хвърлеше един поглед на нотите. Ексцентричността, отново тя: той живееше само на кафета и цигари, носеха се слухове, че не свири пред публика, защото има проблем с алкохола, разказваха, че по време на последния си концерт в началото на шейсетте се развикал и припаднал, защото някой в публиката изшумолил, докато си свалял сакото. Ексцентричност. Фредерик я жадуваше. Беше се заиграл с приятните композитори, свиреше ги перфектно, чисто и точно — така, както всички искаха да ги слушат. Всъщност не беше много по-различно, отколкото при Бухбиндер. Само дето онзи наистина беше минал навсякъде, където и да отидеше Фредерик. И затова сега Фредерик отделяше толкова внимание на Хайдн и неговите каденци, сякаш от това зависеше благоденствието на планетата.

Доволен, че записът е готов, той помоли тонрежисьора да му пусне още веднъж онзи пасаж, чак след това му казаха новината и потърси телефон. Колко добре, че всичко вече беше зад гърба му. Сега беше подходящ момент да се върне в Германия. Вчера щеше да е катастрофално.

Не че Фредерик Арним не обичаше жена си и не че не го беше грижа за нея. Той по-скоро не беше свикнал да се притеснява за нея. Открай време тя беше здрава, силна и самостоятелна, оставяше му

онова свободно пространство, от което се нуждаеше за работата си, именно по тази причина той изобщо можеше да си позволи от близо половин година да е в Канада и САЩ. И затова не разбра много добре какво искаше да му каже онзи лекар по телефона. Карла била получила нервен срив? Имала нужда от психиатрично лечение?

Дори вече на път, в самолета, той продължаваше да не вярва. Зад това сигурно се криеше нещо друго. Някаква изненада? Не, Карла не беше толкова зла, че да го връща вкъщи под предлог, че има някаква болест. От друга страна — нервен срив? Карла не можеше да има нервен срив. Със сигурност ставаше дума за някаква изненада. Всичко си беше наред и тя много добре знаеше, че той няма да се уплаши, защото Фредерик на свой ред много добре знаеше, че Карла не може да има нервен срив.

Карла тъкмо завършваше гимназията, а той беше студент, когато се запознаха. Родителите ѝ бяха приятели на неговия професор и го бяха попитали дали не познава някой, който да посвири на пиано по време на едно градинско празненство. Професорът бе препоръчал него. На собствениците на известната аукционна къща „Манхаймер“! Всеки от състудентите му би се радвал на подобно предложение! А той напротив — прие, само защото спешно му трябваха пари. Не защото умираше от желание цял следобед да седи в зимната градина на вилата в Далем^[6] и да дрънка Гершуин и Портър. Тогава имаше доста по-претенциозна нагласа. Тогава искаше да стане известен с изключителния си стил (каквото така и не откри у себе си), с нечуван репертоар (каквото така и не си създаде). Със собствени произведения (каквито никога не написа). Той стана един от най-търсените и добре платени пианисти в света, името му бе познато на всеки, който малко или много се интересуваше от класическа музика, хората ценяха неговото прецизно, чисто, запомнящо се свирене.

Можеше ли да бъде по-скучно?

Той се надяваше да е така. Твърдо вярваше в това. Беше се вкопчил в тази мисъл. Не бе възможно да е най-скучният пианист в света.

Тогава, когато още имаше мечти, той се запозна с Карла Манхаймер, влюби се в нея, както в никоя друга преди това, тичаше след нея така, че сам не можеше да се познае. Разбира се, родителите ѝ не проявяваха само дискретен скептицизъм, а открито си бяха против

него. Малко или много талантлив, той произхождаше от добро семейство, с добро име, но без състояние. На Карла не ѝ пукаше за това. Тя беше единствено дете и щеше да наследи всичко. И Фредерик, разбира се, реши да им покаже какво може. Заряза всичките си мечти и се захвана с онова, което умееше най-добре: Бетовен, Хайдн, Шопен, Лист. Ах, да, и Брамс, с него също имаше успехи. От време на време прехвърляше вината за това, че не е станал втори Глен Гулд, на Карла и родителите ѝ. Понякога беше честен със себе си и си признаваше, че не става за тая работа, защото не беше гениален. Само надарен, но не и гениален. Беше малко повечко еснаф. Недостатъчно ексцентричен. Скоро Карла забременя, но продължаваше да му пази гърба. Оправи се с детето и със следването и тъй като родителите ѝ починаха за кратко време един след друг, продължи да се занимава с аукционната къща. С дете, работа по магистратурата и съпруг, който по цял ден седеше пред пианото, при това често доста далеч от Берлин. Нещо повече: според Фредерик тя не само му пазеше гърба, но и го подкрепяше. Никога не му се налагаше да мисли откъде да намери време и пари. Благодарение на нея имаше всички възможности. И благодарение на нея получи достъп до най-висшите кръгове на обществото и стигна дотам, където бе днес. Винаги се беше гордяла с него. Никога не бе хленчила, че той може да прекарва повече време със семейството си. По време на най-голямата криза в живота му тя го напътстваше. Когато нервите му всеки момент можеше да сдадат багажа. Когато ръцете отказваха да му се подчиняват. Жена му открай време беше негова опора.

И сега тази жена имала нервен срив? Това беше смешно.

Тъкмо бе родила второто си дете. Та тя имаше здрави нерви. Не бе страхлива като другите майки, за които Фредерик чуваше от време на време. Не само защото детето беше второ. Още при раждането на Фредерик Джуниър^[7] тя беше спокойна, без никакви притеснения. Карла не получаваше нервни сривове. Той беше човекът, който се сгромолясваше. Не Карла.

Когато на летище Берлин — Тегел не го посрещна никой, се появи първото съмнение. Ако това трябваше да бъде изненада, някой трябваше да го посрещне. Лекарят му беше дал адреса на психиатричното отделение на болница „Бенджамин Франклин“. Не изглеждаше Карла да го чака вкъщи с изненада. Значи все пак се беше случило нещо. Може би с децата? Но за сина му не бе ставало дума.

Нито пък за дъщеря му. За Фредерик всичко това бе пълна безсмислица.

Взе такси и помоли да го откара до Хинденбургдам^[8]. Разпита къде да открие доктора, който му се беше обадил. Озова се пред психиатър, който му обясни, че съпругата му е нападнала негов колега. Че във връзка с това прокуратурата е започнала разследване срещу нея за нанасяне на телесна повреда.

И че отказвала да приеме шестмесечната си дъщеря.

Лекарят го заведе при жена му. Бяха я настанили в самостоятелна стая, тя седеше на леглото и прелистваше каталог от някаква изложба. Работеше. Как така е имала нервен срив, след като вече отново работеше?

Щом го видя, тя остави каталога настрана, скочи от леглото и се затича към него да го прегърне. Той също я прегърна — миришеше по-различно от обикновено. Сигурно бе сменила шампоана. Психиатърът остана с тях в стаята и с неподвижно лице и скръстени ръце слушаше, докато тя му обясняваше, че Фелицитас не била Фелицитас. Че очевидно ставало дума за някаква грешка. Тя говореше със спокоен, твърд глас, който звучеше разумно и трезво, както винаги. Или почти.

Той дочуваше потиснат страх. Това бе един нюанс, който никога досега не беше долавял у нея.

Друга жена взела Фелицитас, каза тя. Другата жена щяла да забележи това и да я върне, нали?

Фредерик погледна психиатъра. Лицето му остана неподвижно.

След това лекарят му показа Фелицитас. Беше обещал на Карла да я огледа внимателно, което и направи. Носеше си снимка на Фелицитас, точно на две седмици. Тогава беше видял дъщеря си за последен път. Фредерик показа снимката на доктора и той също я погледна внимателно. Подаде я на една медицинска сестра, която още по-внимателно се вторачи в нея, докато всички единодушно не се съгласиха, че шестмесечното дете, което лежеше пред тях в креватчето си, не може да бъде друго освен Фелицитас. Точно както гласеше и надписът върху гривничката на китката му. Потърси някаква фамилна прилика по лицето ѝ, откри, че чертите му напомнят за майка му, а и установи, че освен това става дума за едно прелестно, мило дете и точно това каза на Карла. Тогава тя избухна и му се развика. Викаше му за първи път, откакто бяха заедно. Дори се нахвърли върху него,

свила ръце в юмруци, и той не можа да направи нищо друго освен да се обърне рязко и да напусне стаята от страх, че тя ще му стори нещо.

В коридора той си разтърка китките. В началото несъзнателно, след това забеляза какво прави, може би защото психиатърът, който след няколко минути дойде при него го наблюдаваше. Нямам obsесивно-компулсивно разстройство, каза Фредерик полу на шега, но психиатърът знаеше кой е той и попита дали с китките му всичко е наред. Той очевидно знаеше и повече, знаеше за болките, които бе имал преди шест години. До ден-днешен нито един лекар не можеше да ги обясни, защото бяха установили, че не е нито ревматизъм, нито артрит. Независимо от това, тогава изминаха дванадесет дълги седмици, преди болките да отшумят напълно и сега той опипваше китките и се опитваше да усети дали са се появили отново, но сякаш всичко беше наред. Във всеки случай с него. Поиска да узнае какво става със съпругата му и психиатърът спомена нещо за следродилна депресия. Срещала се често, той имал много такива пациентки и знаел какво се прави в подобни случаи.

Все пак трябвало да зададе още няколко въпроса. Отидоха в кабинета му в дъното на коридора, беше голяма, светла стая, имаше и приемна със секретарка, облечена и фризирана по последна мода. Психиатърът задаваше лесни въпроси — дали Фелицитас е била желано дете и дали не са предпочитали да имат момче. Попита и дали има признаци на Карла да е сексуално травмирана. Фредерик нямаше никаква представа защо му задават тези въпроси. В момента повече го интересуваше кога ще си получи жената обратно и какво да прави с децата, докато тя е в болницата. Каза на психиатъра, че не може да се справи без Карла, че спешно има нужда от нея и че тя също го знае. Обясни, че не би могъл да си представи как е получила срив, ей така, от нищото, при положение че е била наясно, че е обичана и необходима, че никога досега не е оставяла никого на произвола на съдбата.

Тогава психиатърът каза, че сигурно това е причината тя да е тук.

В един момент чашата преляла. Сигурно просто е видяла как е без деца, на свобода и без задължения. Цялото време само за нея самата. В крайна сметка тя била повече от седмица под карантина, защото развила херпес зостер, за да не зарази Фелицитас. Синът ѝ бил при родителите на Фредерик в Западна Германия, съпругът ѝ в Ню

Йорк, дъщеря ѝ — в отделението за кърмачета и Карла най-накрая можела да остане съвсем сама.

Жената, която лежала в една стая с нея, преди да се случи всичко това, казала, че Карла искала да си говорят за работа. Дали ѝ е липсвала работата?

Фредерик поклати глава. Карла отдавна се беше върнала на работа. След раждането на Фредерик Джуниър беше имала детегледачка, щяха и сега да наемат някоя. Знаеше, че другите майки я гледат накриво, че мърморят зад гърба ѝ, че не се грижи за детето си, но тя винаги казваше: „Ако бабата живееше при нас вкъщи, всичко щеше да е наред, но щом плащам на жена, която много по-добре се грижи за детето от която и да било баба, защото е по-млада, преминала е съответното обучение и просто обича децата, тогава е лошо, така ли?“

Той разказа на психиатъра за своята чудесна Карла, която винаги владееше ситуацията, винаги успяваше да се справи с всичко, която във всеки миг от живота си знаеше кое е правилно и знаеше това не само за себе си, а и за другите, които бяха близки на сърцето ѝ. Тази жена нямаше никакви срывове и депресии.

Но психиатърът само тъжно поклати глава. Човек не може просто ей така да повлияе на хормоните, съпругата ви има нужда от помощ и ние ще ѝ помогнем. Тук при нас се използват много модерни методи, каза той. И какво можеше да направи Фредерик — той кимна и се запита къде ли Карла може да е записала телефона на детегледачката, защото след няколко дни синът им щеше да се върне от Франкфурт на Майн, където беше при баба и дядо, а Фелицитас нямаше вечно да остане в болницата.

Преди да тръгне, помоли да му покажат Фелицитас още веднъж. Отново задържа снимката, която бе направил преди повече от пет месеца, край лицето ѝ, вслушвайки се в себе си. Не чуваше нищо. Никакви дисонанси, реши той. Добър знак, със сигурност. Тогава се наведе към детето и внимателно го погали по главичката. Моята дъщеря, каза той тихо. Моята дъщеря. Следващия път просто ще те взема със себе си на голямото пътуване.

[1] Умирайки от хилеж... ти сви от уличка „Последен смях“ — песента е Fluorescent Adolescent на групата Arctic Monkeys. — Б.пр. ↑

[2] Вилхелм Валтер Фридрих Кемпф (1895–1991) — немски пианист и композитор, известен с интерпретациите си на Бетовен и Шуберт. — Б.пр. ↑

[3] Алфред Брендел (род. 1931) — австрийски пианист. — Б.пр. ↑

[4] Рудолф Бухбиндер — (род. 1946) — австрийски пианист. — Б.пр. ↑

[5] Глен Гулд (1932–1982) — канадски пианист, един от най-тителуваните през XX в. — Б.пр. ↑

[6] Един от най-богатите квартали на Берлин. — Б.пр. ↑

[7] Джуниър (англ.) — младши — Б.р. ↑

[8] Улица в Берлин, на която се намира болница „Бенджамин Франклин“ — Б.пр. ↑

2.

— Напротив. Приятелката ви ме помоли да ви се обадя.

Бен опита да се концентрира върху гласа.

— Не може да бъде — повтори той бавно и членоразделно, замисли се, кого ли бе ядосал последно време. Прекалено много бяха. Но нито един не би стигнал до такава малоумна идея, за да си отмъсти.

— Разбирам, че за вас това със сигурност е шок. Но не се притеснявайте. Като се вземат предвид обстоятелствата, тя е добре. Сега просто се нуждае някой да бъде близо до нея — жената направи кратка пауза, за да даде на Бен възможност да каже онова, което човек казваше в такива случаи. Ама разбира се, идвам веднага. След пет минути съм там. Кажете й да не се страхува. Но Бен не казваше нищо. — Лекуващият лекар би искал да поговори с вас за това дали няма някаква предистория — продължи тя най-накрая.

Бен се отпусна на възглавницата.

— Чуйте ме, напълно ли сте сигурна, че набирате правилния номер? — попита той.

— Бен Едуардс — каза жената и назова номера на мобилния му телефон. Нямаше грешка. Всичко беше точно. — Моля ви, господин Едуардс. Приятелката ви се нуждае от вас. Тя твърди, че няма роднини... имала само вас. Смятаме, че това е бил зов за помощ. Тя сама е набрала 999. Каза ми, че от скоро сте заедно, но... — тя не довърши изречението.

Бен затвори очи.

— Окей — той много внимателно подбираше следващите думи. Звучаха безчувствено, но нямаше друг начин. — Вие... хм... Нали... има баща. Може би... да го потърсите? — мразеше сложните телефонни разговори, когато не беше сам в стаята.

— Тя каза, че няма никакви роднини.

— Това не е вярно.

— Ще дойдете ли?

— Ще побързам — каза той и приключи разговора.

— Случило ли се е нещо? — Нина беше съвсем будна, разбира се, и светна лампата на нощното шкафче.

Трябваше да излезе с телефона от стаята. Бен се запита какво е чула Нина и каква история да измисли от това.

— Един приятел е в болница и очевидно са открили у него само моя телефон — каза той, докато ставаше от леглото, за да не може тя да види лицето му.

— Да дойда ли с теб? Кой е? — тя отметна завивката си.

— Човек с когото бяхме близки навремето — той сметна, че така е отговорил и на първия ѝ въпрос, събра дрехите си от пода и побърза да излезе от спалнята. С облекчение видя как тя се зави отново.

— Обади се, когато разбереш нещо повече!

Да бе, веднага.

Фиона имаше чудесен алт. Обикновено. Когато се ядосваше, гласът ѝ се покачваше с една октава и губеше целия си чар. Бен я чу още преди да стигне до спешното отделение. Следваше гласа ѝ, мислеше за сирените, мислеше за Одисей и колко тъпи са всъщност мъжете; мислеше за това, че Фиона със сигурност не беше Химеропа^[1], особено когато ревеше така. По-скоро Лигия^[2].

Вратата, зад която Фиона обясняваше някому защо го смята за пълен задник, бе само притворена. Бен влезе, без да почука, застава на прага. Спря отчасти и от изненада, отчасти и защото малката манипулационна бе претъпкана с хора. Една млада лекарка, две не толкова млади сестри, привлекателен тъмнокос мъж и една висока, кльощава жена се бяха скупчили край Фиона. В дясната ѝ ръка бе включена система. Двете ѝ китки бяха бинтовани. Лицето ѝ бе снежнобяло, независимо от очевидното ѝ раздразнение. Беше облечена само с леко пристегнатата виненочервена хавлия, която Бен добре помнеше. Фиона млъкна, щом го видя, а мъжът, пълният задник, понечи да го изхвърли навън.

— Това е годеникът ми — каза Фиона вече напълно със собствения си алт.

Мъжът го погледна така, сякаш искаше да каже „моите съболезнования“. Бен огледа присъстващите със слаба усмивка и спря поглед на превързаните китки, за да не гледа в разтворената хавлия.

За пореден път, мислеше си той, но я попита:

— Какво се е случило?

— Можете спокойно да идете при нея — една от сестрите го дръпна в стаята. Той с неохота седна до Фиона, която веднага хвана ръката му.

— Какво се е случило?

Мъжът се представи като детектив Франк Блек.

Кльощавата жена бе началничката му. Сержант Изобел Хепбърн. Двамата се ръкуваха с него.

— Сър, дали не бихме могли за момент да поговорим насаме...
— започна детектив Блек.

— Някой се е опитал да ме убие — изрече Фиона ясно и силно.

Лекарката напусна стаята, мърморейки нещо, което не звучеше много любезно и не можа да затръшне вратата само заради вървящата след нея сестра.

— Сър — детектив Блек с кимване му посочи вратата.

Бен стисна ръката на Фиона, за да се освободи от здравата ѝ хватка.

В коридора чакаше лекарката. Помоли Бен да иде при нея.

„Д-р Рандолф“, пишеше на престилката ѝ. Тя самата не се представи.

— Прерязала си е вените на двете ръце. След това сама е опитала да спре кървенето. Обадила се е на „Бърза помощ“. Открили са я в безсъзнание. Кръвозагубата е голяма, трябва преливане, но тя отказва. Има необичайно голямо количество диазепам в кръвта. По принцип не би трябвало да се събуди. Зависима ли е?

Бен вдигна рамене.

— Вероятно — отвърна той предпазливо.

— Трябва да бъде под наблюдение — каза лекарката. — Най-добре ще е направо да се започне и терапия. Може да продължи месеци. В такъв случай ще бъде съставен план за отказване от медикамента.

Доктор Рандолф си тръгна, без да се сбогува. Бен остана с полицаите.

— Това не е за първи път, нали? — попита сержант Хепбърн. Звучеше протоколно, не съчувствено.

Бен кимна.

— Слушайте лекарката. Една... пауза добре ще се отрази на годициата ви.

— Тя не ми е годициа.

Полицайте не се изнадаха, само се спогледаха.

— Има ли роднини, които трябва да бъдат уведоменн? — попита Хепбърн.

— Баца й. Но нямам телефонния му номер. Какво ще стане с нея сега? Може ли да си иде у дома?

Хепбърн остави подчинения си да отговори.

— Бяхме повикани, защото тя твърди, че някой се е опитал да я убие.

Бен се беше надявал, че го е казала на шега.

— Смятате ли, че е сериозно? — той се стараше да говори с неутрален тон.

— Ще ни придружите ли до жилището на приятелката ви? — попита Хепбърн вместо отговор.

Преди Бен да успее да отговори, зазвъня мобилният му телефон. Нина. Той отказа разговора и изключи телефона. Полицайката повдигна вежди.

— Ще дойда с вас — каза той.

Не им се наложи да използват ключа на Фиона, за да влязат в жилището й на Форт Стрийт. Целият първи етаж бе ярко осветен и на единия прозорец стоеше Фиона и говореше по телефона. Само дете нямаше как това да е Фиона. Една от сестрите ги бе уверила, че тя ще остане в клиниката поне до следващата визитация. Но ето че там стоеше тя, с късата си зелена рокля, дългата кестенява коса, тъмното червило, притискаше мобилния си телефон към ухото и гледаше към улицата, без да обръща внимание на малката групичка.

— Това не е ли... — започна Хепбърн.

— Не е, това е Мораг — прекъсна я Бен. — Мораг Фрискин. Надявам се.

— Сестра й?

— Съквартирантката й.

— Но тя... — промърмори Хепбърн, но замълча.

Бен реши да не казва нищо. Първо да изчака да види дали на прозореца наистина стоеше Мораг.

Тя беше. И не изглеждаше учудена от това, че Бен и двама служители на криминалната полиция стоят пред вратата ѝ в шест и половина сутринта.

— Преди малко говорих с Фиона — каза тя и ги пусна да влязат. — За съжаление прекалено късно. Да знаех само какво се е случило... — тя направи неопределен жест с ръка към една кофа за миене, която стоеше в коридора. — Помислих, че някой е освинил всичко с водни бои.

— Почистили сте жилището? Посред нощ? — попита детектив Блек, звучеше стреснато.

— Пак можете да си търсите следи, нали? В крайна сметка не съм мила с белина. Белината скапва структурата на ДНК, нали така? Знам го от сериала „От местопрестъплението“ — Мораг стисна устни и ги погледна предизвикателно. — Но вратата не съм я пипала. — Тя посочи входната врата с разбита ключалка.

— Чудно. По нея със сигурност ще разбера кой номер обувки носи санитарят от Бърза помощ. Изключително важно за разследването, няма що — язвително рече Блек.

Мораг само вдигна рамене.

Бен забеляза, че в момента Хепбърн най-вече се интересуваше от въпроса защо Мораг Фрискин носеше екстравагантна рокля с дълбоко деколте, щом току-що е приключила с миенето на пода? Тя обаче попита само дали Мораг е забелязала нещо необичайно, когато се е прибрала (не беше), а през това време Блек оглеждаше с надеждата да види нещо, което Мораг още не бе замазала с парцала. След това Хепбърн инспектира разбитата врата, огледа банята и стаята на Фиона, кухнята, общия хол, а накрая и стаята на Мораг, благодари и избута Блек и Бен навън. Единственото, което бе взела, беше пликчето за боклук от кошчето в банята. В него Мораг беше изхвърлила ножчетата за бръснене, очевидно без изобщо да се запита какво търсят кървави бръснарски ножчета на ръба на ваната.

— Какво ѝ е на тази Мораг? — попита Хепбърн, когато и тримата се качиха в колата. Трябваше да закарат Бен до клиниката, където беше оставил колата си. — Прибира се, вижда, че цялата къща е в кръв, а ваната в банята — пълна с кръв и листенца от рози и веднага започва да чисти, без да си свали дизайнерската рокля? И защо, по дяволите, изглежда като Фиона? Или е обратното? Мислех, че

това, дето най-добрите приятелки се обличат като близначки, приключва някъде в пубертета.

— Амии... — каза Бен.

Хепбърн се завъртя от предната седалка така, че да може да вижда лицето му.

— Защо Фиона твърди, че сте сгодени?

Бен се замисли какво трябваше да разкаже на сержант Хепбърн за Фиона. И какво той самият знаеше за нея.

Бяха се запознали на рождения ден на Мораг. Доведе го един някогашен колега, от времето, когато работеше като съдебен репортер в „Скотиш Индипендънт“. Те с Маркърс продължаваха да се виждат от време на време и когато Маркърс, който бе редактор на културната рубрика, имаше покана, която обещавахе, че няма да останат на сухо, се обаждаше на Бен да дойде с него. На партито на Мораг не отидоха по работа, Маркърс я познаваше от разни изложби и изглежда си падаше по нея. Той веднага му обясни, че не можел да иде сам, защото не било готино и щяло да бие на очи. Затова Бен нямаше друг избор и трябваше да иде. Случаят беше ясен.

Купонът бе в жилището на Мораг на Форт Стрийт в Броутън. Привилегированата, опитомена Броутънска бохема, която си пазарува справедливо спазарени биопродукти от Риъл Фуудс^[3], а след това си похапва биосладкиши без глутен в „Ърбан Ейнджъл“^[4] и ги преглъща, отпивайки безкофеиново биокафе — неща, които не всеки може да си позволи.

Политическа коректност вместо политика: Броутън, „розовият триъгълник“ на града — това звучеше по-бляскаво и впечатляващо, отколкото беше всъщност. Щом подминеше кафенетата и баровете на Броутън Стрийт, човек се озоваваше в квартал със спокойни малки улички. Сградите в Новия град бяха в джорджиански стил — просторни жилища, с големи, често стигащи до земята прозорци на фасадите. Още от улицата Бен видя, че купонът на Мораг е започнал отдавна: зад всеки прозорец се виждаха бясно танцуващи хора, а на прозореца над него бе застанала млада жена, която пушеше и го гледаше право в очите. Независимо от това, че лицето ѝ беше в сянка, в този миг Бен бе убеден, че никога не е виждал такава красота, не бе усещал подобна магия. Знаеше, че този момент е илюзия. Дори не я виждаше добре. Проектираше образа на една мечта в сянката и

сумрака. И се наслаждаваше на блаженството, което го заливаше. Тогава две ръце я хванаха през кръста и я издърпаха вътре. Моментът беше преминал.

Маркърс също я беше видял. Дишаше на пресекулки и Бен реши, че това трябва да е била Мораг. И вероятно съвсем не беше гледала него, а Маркърс.

Беше разочарован, когато след броени минути застана пред домакинята: Мораг Фрискин бе абсолютно безлична. Създаваше впечатление за жена, която прекалено много се старае да изглежда добре. Прекалено много грим, облеклото — прекалено секси за слабата ѝ, но съвсем несъблазнителна фигура, косата — боядисана няколко нюанса по-тъмно, отколкото е подходящо за една истинска блондинка. Мораг изглеждаше някак изкуствена, това бе първата му мисъл. От Маркърс бе научил, че е следвала филмово изкуство и дори е била докторант, водела курсове в университета и вече е осъществила няколко доста успешни филмови проекта. В момента подготвяла нещо за фестивала „Фриндж“, който всеки август се провежда в Единбург. Запита се, дали изкуственото ѝ излъчване може да има нещо общо с това, че може би тя самата би искала да бъде актриса и ѝ харесва да се преоблича и да се представя по различен начин.

Бен се срамуваше заради онзи изгубен вълшебен момент, за илюзията, на която се бе поддал. И му бе ужасно скучно на това парти. Очевидно Маркърс беше оценил правилно шансовете си с Мораг и изчезна безследно заедно с нея, а Бен се озова в кухнята и бе въвлечен в разговор между двама фотографи художници и един по-възрастен мъж, собственик на малка галерия в Стокбридж^[5]. Не че Бен разбираше от изкуство, но те някак си го избраха за съдия, а след петата бира вече не се чувстваше толкова объркан, когато новите му приятели правеха поредния екскурс в иконографията, който не можеше да следва. Отчасти и защото никога не беше чувал за Ервин Панофски^[6]. Двамата творци и галеристът се почувстваха длъжни надълго и нашироко да му обясняват за Панофски, което доведе дотам, че малко или много намериха общ език и най-накрая се замислиха за обща изложба.

Мисията изпълнена, помисли си Бен, потърси банята и се оказа, че трябва да чака. Запита се дали да не се върне в кухнята за още една бира, но фотографите и галеристът стояха точно пред хладилника и

той избра чакането, гледаше върховете на обувките си, тавана с гипсови орнаменти, после се запита дали Маркър и Мораг сега правят секс в някоя от стаите. В този момент вратата на банята се отвори и жената, която застана пред него, бе същата, която видя от улицата на прозореца. На пръв поглед приличаше на Мораг. Но всичко, което у Мораг не бе наред, тук си беше на мястото. Той разбра: тази жена е оригиналът, чийто фалшификат бе Мораг.

Сигурно дълго я зяпа. Тя се усмихна, не възбуждащо, не прелъстително, по-скоро уморено.

— Фиона — каза тя. — Аз също живея тук.

— Бен — каза той и чувството, което онази мигновена илюзия бе събудила у него, се завърна с пълна сила.

— Ти си познат на Мораг, така ли? — попита го тя.

Той поклати глава:

— За първи път я виждам.

— Натрапник значи — вдигна вежди тя.

— О, не. Моят приятел Маркър познава Мораг.

Фиона наклони глава.

— И къде е Маркър сега?

Бен вдигна рамене.

— Говори си с Мораг — импровизира той.

— Маркър да не е онзи тип от вестника?

Бен кимна.

— Значи в момента го чука най-вероятно. Цяла седмица ми надува главата заради него.

Нещо в нея се бе променило, но той не можеше да определи какво беше то. Надали ревнуваше от Мораг, която толкова очевидно копираше приятелката си. Защо ли го правеше? Трябваше да научи повече за Фиона, за да разбере това. Освен това той искаше да научи повече за Фиона. Искеше му се да върне онзи вълшебен момент между тях. Дори ако вълшебството бе почувствано само от единия.

— Та значи, банята е свободна — каза Фиона и направи крачка встрани, за да го пусне да мине.

Той усети как ръката ѝ се допря до неговата, докато минаваше край нея. Когато се озова в банята, имаше чувството, че кожата му гори.

Беше пил прекалено много. Макар че пет бири обикновено не го докарваха до такова състояние на пълно умопомрачение. Но ръката му сякаш още пареше. Сложи я под студената вода, не преставаше. Сигурно му бяха пуснали нещо в бирата. Знаеше ли човек какво може да се очаква от всичките тези филмови клечки и арт типове, които висяха наоколо... Фиона сигурно също беше една от тях... Сигурно съвсем не беше истинска... Само една илюзия... Бен тръсна глава, затвори очи, за да се концентрира. Не успя. Някой му беше сложил нещо в бирата, друго обяснение нямаше.

Когато излезе от банята, ръката му гореше чак до рамото. Беше време да си върви. Маркърс нямаше да забележи липсата му. Фотографите също, те тъкмо се целуваха в гардеробната, а галеристът тайно им хвърляше по някой поглед, докато уж си приказваше с една анорексична жена на около четиридесет. Докато беше в банята, музиката се бе сменила от Sonic Youth на Einstürzende Neubauten. Огледа се да види Фиона, но я нямаше никъде. Взе си още една бира, изгълта я прекалено бързо и заедно с последната глътка — кой, по дяволите, беше избирал музиката? — „Feurio“^[7] се препъна в „Get Me Away From Here, I’m Dying“^[8] на Belle and Sebastian. Не е чак толкова зле, мислеше си Бен. Но възприе текста на песента като знак и напусна купона.

Беше три часът. Пари за такси не му се даваха, нямаше ключ за колата на Маркърс, а пък и беше надхвърлил доста допустимата граница за употреба на алкохол. Можеше да върви пеш до вкъщи. Беше топъл пролетен ден, въздухът все още бе приятен и ако вървеше бързо, щеше да стигне до Дъдингстън^[9] за по-малко от час. Движението щеше да му дойде добре. Трябваше да си проветри главата. Да прогони оттам Фиона и да се опита да разбере как можеше силуетът на една пушеща на прозореца жена, която бе видял само като сянка, така да му завърти главата. Не можеше причината да е в жената. Със сигурност бе някаква дрога. Като нищо Маркърс му бе пробутал нещо. Щеше да го попита.

Бен не стигна далеч. Приближаваше се към кръговото на Пикарди Плейс, когато някой сложи ръка на рамото му.

— И ти ли бягаш? — попита Фиона.

Той се засмя:

— Някой пусна „Get Me Away From Here, I’m Dying“.

— Да, купоните на Мораг понякога могат да ти дойдат в повече. И къде отиваш сега?

Той не отговори. Гледаше я в очите, които изглеждаха някак тъжни, тъжни и безкрайно дълбоки, пълни с тайни и попита:

— Къде отиваш сега?

И я целуна.

На сержант Хепбърн Бен разказа за луди тематични партита и спонтанни срещи, които често завършваха с това, че някой размазваше филмова кръв или рисуваше по мебелите с акварелни бои. Разказа за филмите на Мораг и приятелите на Фиона от арт средите, намери точните думи, така че полицаите бързо да разберат: при такова пълно безумие можеше да се очаква какво ли не.

Дори това, че Фиона го представяше за свой годеник.

— Ще говорите ли още веднъж с нея? — попита детектив Блек, когато паркира край колата на Бен.

— Може би — отвърна той неопределено.

— Ще е по-добре тя да си даде няколко дни почивка — каза Хепбърн.

Бен изчака Блек да му отвори задната врата.

— Едва ли съм човекът, който може да я убеди да направи това — каза той, докато слизаше от колата.

— Опитайте — извика след него Блек.

Той изчака до колата си, докато полицаите си заминаха, и тръгна към главния вход.

БЕРЛИН, НОЕМВРИ 1978

— Детето ми е било отвлечено — повтори Карла, когато най-накрая я заведоха при служител на криминалната полиция.

Мъжът се казваше Кьолер, според нея беше прекалено млад за криминалист и си придаваше важност.

— Тук пише — каза той, сочейки с пръст въпросника, който тя беше попълнила преди това, — че дъщеря ви я няма от два месеца. Защо идвате чак сега?

— Защото бях в болница.

Той изду устни и погледна колегата, с когото делеше помещението, натъпкано с мебели, документи и какво ли още не.

— А съпругът ви?

— Не вярва, че дъщеря ни е отвлечена.

Не беше трудно човек да се досети какво мислеше в този момент служителят на криминалната полиция Кьолер: кой от колегите му си позволяваше да му се подиграва така? Или втори вариант: защо винаги на него му се падаха лудите?

Добре тогава, сега тя ще му обясни всичко, точно както си го е намислила през последните седмици, ден след ден.

— Вижте, през септември трябваше да ме приемат в болница заради херпес зостер. Дъщеря ми Фелицитас беше на шест месеца и не биваше да се зарази. По тази причина бяхме разделени. Повече от една седмица бях много слаба и не я бях виждала. Когато се почувствах по-добре, медицинската сестра ми донесе едно дете на възрастта на дъщеря ми и твърдеше, че това е Фелицитас. Но това не беше Фелицитас. И тъй като мъжът ми не можа да потвърди, че това е друго дете, никой не ми повярва и в психиатричното отделение ми беше поставена диагноза следродилна депресия. Вчера ме изписаха и можах да се прибера. У дома намерих чуждото дете, за което твърдят, че е Фелицитас. За детето се грижи детегледачка и вече не знам какво да правя — тя се радваше, че успява да запази спокоен и делови тон. Поне до момента, в който вметна: — Мъжът ми е идиот. Щом казвам, че това не е моето дете, значи това не е моето дете, нали?

Кьолер дъвчеше долната си устна.

— Значи съпругът ви казва, че това е неговата дъщеря, така ли? — попита внимателно той и погледът му отново се плъзна към колегата.

— За бога, та той не я беше виждал цели четири месеца. И, честно казано, и преди това не е проявявал кой знае какъв интерес към нея. Кое не значи, че не я обича. За него хората придобиват значение едва когато той може да си говори с тях — тя го гледаше в очакване на реакция, поне на нещо в погледа му, което да ѝ помогне да разбере какво мисли. Но той сведе очи. — Струва ми се, че с много мъже е така. Освен това той работи прекалено много.

Служителят пак изду устни и като избягваше да я гледа в очите, попита:

— Значи твърдите, че съпругът ви не става... за свидетел, що се отнася... за идентифицирането на вашата... и неговата... дъщеря, така ли?

Тя размаха ръка заради цигарения дим, който колегата му бълваше от около минута. Създаваше впечатлението, че с този жест се опитва да прогони въпроса на Кьолер.

— Вижте, аз самата знам как звучи всичко това.

Кьолер разлистваше някакви документи на бюрото си. Очевидно искаше да спечели време.

Още не знае коя съм, мислеше си Карла. Все още мога да го спечеля на своя страна, ако някак успея да го убедя. Но рано или късно все пак ще разбере. Тогава по-добре да бъда честна и открита от самото начало. И тя му разказа как бе нападнала лекаря и че прокуратурата бе поискала да бъде под надзора на психиатър. Бе поискала да се възпротиви, но другият вариант бе да бъде обвинена в нанасяне на телесна повреда. А като погледнеше назад, сега ѝ се струваше, че по-добрият избор би бил да бъде осъдена. Ако Фредерик не я беше разубедил!

По-добре ще е да казваме на хората, че си в болница, беше казал той. На какво ще прилича това, ако се разчуе, че Карла Арним, по баща Манхаймер, лежи в следствения арест? Ще започнат да се интересуват защо, всичко ще излезе наяве, ще загубиш репутацията и работата си! Поставайш под заплаха всичко, което родителите ти и техните родители са изградили. И какво ще кажа на сина ни?

Това звучеше добре — тогава. Но сега тя трябваше да каже на служителя: „Вижте, официално съм призната за луда, но независимо от това повярвайте на невероятната ми история.“

Този Кьолер беше още млад, нямаше достатъчно опит, за да я изхвърли веднага. Слушаше я, докато се изприказва, обеща ѝ да се погрижи нещата да се раздвижат — и двамата бяха наясно, че това беше лъжа — и накрая я изпрати до вратата. Стисна ѝ ръката за сбогом.

— Всичко ще бъде наред, госпожо Арним — каза той. — Жена ми също има проблеми. С нашия син.

Тя го погледна учудено.

— Роди се с увреждания и сега тя се обвинява. Пита се какво ли е направила грешно по време на бременността. Аз също се обвинявам и се питам къде съм сгрешил. Често ми е казвала: „Бих искала никога да не го бях раждала“. Казвали са ми, че някои родители имат проблем

да приемат децата си, по различни причини, но не искат да си го признаят.

— Какво... какво му е на сина ви? — попита Карла и усети как у нея се надига ярост.

— Има детски паралич.

— Съжалявам, но за бога, какво общо има всичко това с мен? Дъщеря ми е здрава и беше желано дете! — беше й трудно да контролира гласа си.

Кьолер се стресна.

— Имате право. Извинете ме — той се обърна рязко и тръгна нагоре по стълбището. Искаше й се да го спре, да му каже нещо мило, защото този човек бе положил всички усилия да бъде мил с нея. Но не й хрумваше какво би могла да му каже.

Карла вървя до Малтезерцрасе и спря да изчака такси. Съпругът й не й даваше да кара кола. Заради антидепресантите, които трябваше да взема. Тя обаче не ги пиеше. Разбира се, не му казваше, че всяка вечер отиват в тоалетната. В клиниката не й беше толкова лесно да не ги взема. Сестрите заставаха до нея и трябваше да отваря уста и да им показва, че наистина е изпила хапчетата. Но откакто се беше прибрала у дома, не ги пиеше. Знаеше, че няма никаква депресия. Следродилна депресия — какво безумие. Единственото нещо, от което страдеше, бе усещането, че дъщеря й не е с нея и това чувство я разкъсваше. Полицията също нямаше да й помогне, така стояха нещата. Какво й оставаше?

Шофьорът спря пред вилата им на улица „Им Дол“. Тя остана седнала, загледана в къщата, която вече не чувстваше като свой дом, и й се прииска шофьорът да даде газ, да продължи да кара и да забрави, че тя е на задната седалка.

— Т'ва праи шестнайсе марки и точно пейсет пфенига, гос'жа — каза таксиметраджията.

— Нека направим още едно кръгче. Просто така — каза Карла.

Той силно се разсмя. Не прие думите й сериозно. Кой правеше така в днешно време? Подаде му двадесет марки, каза:

— Задръжете рестото — и слезе от колата.

Таксито вече отдавна бе отпрашило в посока „Подбилскиалее“, а тя продължаваше да стои пред къщата, без желание да извади ключа от чантата си и дори да направи крачка към вратата.

В къщата чакаше чуждото дете. Тя вдигна поглед към прозореца на стаята, която някога беше обзаведена за Фелицитас. Карла се запита как да нарича това чуждо дете. Всички го наричаха Фелицитас. Но Карла нямаше име за него, не познаваше детето и не искаше да го опознава. Не можеше да го нарича Фелицитас. Това щеше да значи, че се е отказала от дъщеря си. Не можеше да му даде и друго име, от страх, така можеше да създаде връзка с детето и нямаше ли това да е нещо като предателство спрямо Фелицитас?

— Влез вкъщи — каза Фредерик, застанал до нея.

Тя се уплаши и отстъпи назад, после обаче го остави да я хване за ръка.

Карла чуваше стъпките на новата детегледачка на първия етаж. Сали беше от Шотландия. Предишната гувернантка на сина им беше американка, но тя бе напуснала преди раждането на Фелицитас, защото искаше да се омъжи. Сега Сали се бореше с американския акцент на сина ѝ и му преподаваше британски изговор, като от време на време прескачаше и на шотландския си диалект, което караше Фредерик младши направо да пици от смях. Сега той и Сали се смееха, защото тя за пореден път го бе нарекла „wee lad“, дребосъче. Те бяха единствените в къщата, които още се смееха.

— След Нова година ще започна отново да свиря пред публика — каза Фредерик и тя кимна. — Ще се справим ли?

Карла свали палтото, шала и ръкавиците, насочи се към вратата, която водеше към библиотеката.

— Няма ли да се качиш горе? Да кажеш „добър ден“? — попита Фредерик.

Тя усети как последните остатъци от енергия я напускат.

— Какво мислиш за Фелицитас? — успя да изрече тя.

— Обичам я — отвърна той ядосан, сякаш вече го бе повтарял сто пъти. Сигурно беше го правил. — Какво, ще се качиш ли?

— Имам работа — каза тя и това съвсем не беше лъжа. Имаше идеи, планове. Трябваше да се обажда по телефона. Да пише писма. Да подготвя търгове. И освен да работи, най-много ѝ се искаше да търси дъщеря си.

— Никой не очаква от теб отново да започнеш да работиш — безпомощно каза Фредерик. — Джеръми може и така да се оправи с всичко. Никой не очаква от теб да се грижиш за бизнеса.

— Освен мен самата — рече тя и го остави да си стои там.

Родителите ѝ, Даниел и Рина Манхаймер, бяха купили вилата на „Им Дол“ преди двадесет години и ѝ бяха направили основен ремонт. Господарската къща от края на XIX в. имаше площ от шестстотин квадратни метра и семейство Манхаймер я бяха използвали пълноценно. Имаше жилища за прислугата, отделно — много самостоятелни просторни стаи за гости, огромна библиотека, зимна градина, салон за приеми и тържества, огромна кухня, две изби — една за бяло и една за червено вино. Всяка спалня си имаше помещение за преобличане и, разбира се, баня.

Още в САЩ те бяха придобили и след това продали с голяма печалба няколко частни колекции от произведения на изкуството, а след завръщането им в Германия първо бяха отворили галерия, а след това бяха създали аукционната къща. Спекуланти, говореха за тях. Типични евреи, винаги знаят как да направят най-добрите гешефти, приказваше се под сурдинка. Но онези, които подкрепяха и съдействаха на семейство Манхаймер, бяха много. Много европейски и северноамерикански творци идваха в Берлин по тяхна покана, пресата реагираше одобрително, а търговете предизвикваха международни сензации.

Като единствено дете Карла наследи всичко. Наследи също така и усета към изкуството на баща си, и търговския нюх на майка си. Те двамата се бяха поминали преди шест години.

Първо майка ѝ. Беше пробила леда, докато карала кънки на Ванзее, и от студената вода сърцето ѝ бе спряло. Съпругът ѝ я последва по-малко от половин година по-късно. Чувството за вина и самотата го превърнаха в алкохолик. Събраха по-голямата част от него по релсите между „Оскар-Хелене Хайм“ и „Онкел Томс Хюте“^[10].

Карла не беше и предполагала, че ще загуби родителите си още преди да навършат шестдесет, но не беше неподготвена да поеме бизнеса, още от самото начало бе работила с тях и нямаше намерение да се занимава с нещо друго.

Помагаше ѝ Джеръми Бартрам, млад англичанин, който беше следвал история на изкуството в Лондон, след доктората си бе станал асистент на един относително известен художник и заедно с него се

беше преместил да живее в Берлин. След известно време Даниел Манхаймер беше поверил на Джеръми ръководството на галерията. Даниел Манхаймер имаше доверие на младежа. Той веднага бе разпознал у Джеръми точен усет за изкуство и безпогрешна интуиция спрямо клиентите. Джеръми се занимаваше също така с провеждането на търгове и беше станал незаменим за Карла.

Изкуството бе онова, което напълно заплениваше Карла. Тя смяташе, че другите, творците, пресъздават собствените й емоционални светове по-добре, отколкото тя самата би могла да се изрази. За нея думите бяха едва ли не непълноценни. Ето че и сега, в този кошмар, който все още не осъзнаваше напълно, тя се оставяше във властта на картините, дълго търсеше в главата си онова, което да покаже как се чувства. Погледът ѝ падна върху един каталог, който Джеръми бе взел за известно време и сега явно беше върнал на бюрото ѝ. Беше каталог от изложба на произведения на Макс Клингер^[11] през 1976 година в Билефелд. Не беше ходила на нея, не обичаше да ходи до Западна Германия, предпочиташе да си стои в Берлин. Беше разлистила каталога и бе решила, че някой път ще го разгледа обстойно на спокойствие. Но оттогава спокойствие така и не настъпи. Бременността, новороденото дете... Сега прелистваше страниците, знаеше, че ще намери нещо и вниманието ѝ се задържа върху „Гибел“, графика от цикъла „Един живот“.

Последно поемане на дъх, последно изплуване на повърхността. Само небе, вода и отчаяние. Да, чувстваше се точно така, не другояче.

Остави каталога отворен на тази страница, грабна телефона и набра номера, който намери в телефонния указател. Когато отсреща вдигнаха слушалката, тя се представи. Последва кратка пауза, очевидно объркване. Не беше очаквала много, но все пак бе малко разочарована. Все пак продължи разговора:

— Имам нужда от помощта ви — и след като отговор не последва, допълни: — Ще ви платя.

Сега, като стана дума за пари, разговорът потръгна. Но след няколко минути беше принудена да спре, защото Сали енергично тропаше на вратата на библиотеката, въпреки че ѝ бе казано да не притеснява Карла.

— Става дума за Фелицитас — каза Сали. Карла се стресна от режещия слуха звук на високия ѝ глас.

— Не я наричайте Фелицитас. Това не е Фелицитас.

Сали отклони поглед от Карла, след това отново я погледна в очите.

— Вашето дете. Детето. Нещо не е наред.

— Знам. Казвам го вече от два месеца.

Дребната руса шотландка се почеса по тила.

— Нищо не знам за това. Но мисля, че детето е болно.

Карла вдигна рамене.

— Повикайте лекар — с тези думи тя обърна гръб на детегледачката и погледна каталога.

Сали не искаше да си върви. Остана да стои на прага.

— Не, госпожо Арним, трябва да видите това. Не съм виждала подобно нещо.

Досега не си видяла кой знае колко много, освен може би твоето високопланинско село и няколко стада овце, горчиво си помисли Карла и веднага се упрекна за тази мисъл. В крайна сметка Сали беше получила добро обучение в Южна Англия и известно време бе работила в Лондон. Но Карла се ядосваше на Сали, защото във всичко това виждаше смехотворен опит да я принуди да си създаде емоционална връзка с чуждото дете. Тя отвърна:

— Повикайте лекар, той ще ви каже какво трябва да се прави. Заета съм, нямам време.

Сали отново не си отиваше.

— Наблюдавам детето от два месеца. То се променя.

— Децата растат. Разбира се, че се променят — Карла притисна ръце към бедрата си, концентрира се върху контакта на краката си с пода, вслуша се в дишането си, както я бяха учили по време на терапията.

— Променя се по друг начин. Не расте правилно и изглежда много странно. Пада му косата и с кожата нещо не е наред.

Карла погледна момичето.

— От два месеца ли? И едва сега ви хрумна да го кажете?

— Случва се много бавно. Притеснявам се.

— Учудва ме, че сте започнали да се притеснявате едва сега. Още от самото начало казах, че това не е моята дъщеря, детето изглежда съвсем по различен начин и може би дори странно. Кажете ми, какво искате всъщност от мен?

Сали скръсти ръце.

— Да видите детето.

— Не.

— Тогава ще ви го донеса.

— О, не! Няма да го направите! Ще повикате лекар и толкова.

— Нямаме представа за какво говоря!

— Повикайте лекар! — изсъска Карла.

Сали каза нещо, което Карла не разбра и се завъртя. Остави вратата отворена, принуждавайки Карла да стане и да я затвори сама. Когато отново седна на бюрото си, страниците се бяха прелистили от течението. Пред нея бе графика, на която застанала на ръба на отходен канал жена в бели одежди се съпротивляваше на фигури с изкривени в гримаси лица, които едва се открояваха в тъмнината наоколо. Опитваха се да я бутнат с ръце, замитаха я с метла. С какво бе заслужила тази жена да свърши в зловонната клоака? Сигурно е била проститутка... Или щеше да стане такава. Карла гледаше сенките: духове, демони, старици? Колкото повече се взираше, толкова повече фигури изникваха от тъмнината и се опитваха да бутнат жената. Те се хилеха, смееха се. Докато жената, на края на силите си, бе закрила челото си с едната ръка, сякаш за да се защити, другата ръка изчезваше в мрака зад нея, не беше ясно дали се съпротивлява или вече се е предала и някой от ухилените ѝ противници я е хванал. И след като Карла гледа изображението още известно време, тъмните фигури придобиваха все по-човешки вид, а лицето на жената все повече напомняше на маска.

Дали виждаше себе си в тази жена? Какво общо имаше тя с нея? О, това бе много просто: те бяха жени, които не биваше да съществуват. Куцо ли бе сравнението? При всички случаи. И независимо от всичко според Карла тази картина беше много по-силна от „Гибел“. Тя откъсна очи от графиката и прочете названието: „В канавката!“.

В живота на Карла изкуството имаше предимно програмен характер.

БЕРЛИН, ВИЕНА, МАРТ 1979 Г.

Сали беше сложила масата в салона. Добрата Сали. За десетима. Фредерик ги преброи: той и Карла. Фредерик младши и малката Фелицитас. Неговите родители. Сали. Петер и Мириам, те бяха техни

кумове. С Петер бяха следвали заедно, сега беше главен диригент в Грац, жена му — сопрано в същата опера. Значи един прибор повече.

Сали твърдеше, че Карла била поканила някаква приятелка. Но това не можеше да бъде. Не знаеше нищо за такава покана. И изобщо, каква приятелка? Карла живееше заради работата си, имаше много делови контакти, постоянно се запознаваше с нови хора и събираще координатите им, както другите хора пощенски марки. Винаги с едно обяснение: човек никога не знае кой и за какво може да му потрябва. Не го казваше повърхностно и снизходително, тя много харесваше хората, с които имаше вземане-даване. Но не я биваше много в сприятеляването. За сметка на това беше блестяща в поддържането на контакти. Нямаше област, от която тя да няма поне един познат, към когото да може да се обърне. Но приятелка?

Сали със сигурност беше объркала нещо. Когато и да бе поканила Карла, „приятелка“ не беше точната дума. Той опита да си представи как Карла си дърдори и се киска с някоя друга жена, докато се мотае по Ку'дам^[12], зяпа витрините и ходи да пие кафе в „Мьоринг“. Как часове наред обсъжда с някоя друга жена дребни проблеми по телефона. И каквото там още правеха жените, когато са приятелки. Карла дори не се беше сприятелила с нито една майка, когато роди малкия. Независимо, че това беше първата ѝ бременност и първото дете, тя беше решила да си спести срещите с други майки с деца на същата възраст за обмяна на опит. За каква приятелка можеше да иде реч?

Ела, каза жена му, без да навлиза в подробности. Не познаваше никаква Ела. Но той не познаваше мнозина от хората, с които Карла имаше работа. Или пък може би я познаваше, но просто не я помнеше. Постоянно му се случваше. В такива случаи Карла се усмихваше, прошепваше му на ухото името на лицето и стискаше ръката му с думите: „Следващия път ще ти запишем всичко в ноти и ще ги разпределим по инструменти.“ Смяташе го за шега, но той беше наясно, че така наистина ще може да запомни хората. С лекота запомняше лицето и съответния инструмент след само един ден работа с някой нов оркестър.

Този път Карла не се усмихна, не му напомни откъде трябваше да познава тази Ела. Отдавна вече не се беше усмихвала, повече от

половин година, но това щяло да мине. Време, беше казал психиатърът, времето е ключ към всичко.

Фредерик бе доволен, че пътуваше много. Тогава забравяше, понякога дори за няколко дни, колко се беше променила Карла. Почти не мислеше за дъщеря си. Не се чувстваше виновен за това, с Фредерик младши беше същото. Той не можеше да общува с малки деца. Очакваше с нетърпение времето, когато Фелицитас най-накрая ще проговори. Радваше се, че ще я научи да свири на някой инструмент. Синът му за съжаление нямаше отношение към музиката, падаше си най-вече по технически неща, все майстореше нещо и експериментираше, но все пак след време може би щеше да прояви интерес, явно това бе нормално за децата на неговата възраст. Фредерик почти не си спомняше какво е правил на неговата възраст. Свирише на пиано, това да. А освен това? Със сигурност от време на време също бе майсторил нещо, но сега просто не се сещаше. Не беше задължително синът им да стане професионален музикант. Всъщност беше дори добре, ако се захване с нещо друго, реши Фредерик. За първи път от раждането на сина си той се замисляше за бъдещето му. Да, това щеше да е добре за него, иначе през цялото време ще го сравняват с баща му. Учуден от това, колко му олекна изведнъж, Фредерик се огледа да види къде е момчето. Откри го в стаята му, където той строеше нещо покрай своя модел на железница. Усмихна се на сина си, поседна за малко при него и той му показа всичките малки планини и езера, селските къщи с крави и овце, всички онези дреболии, с които толкова обичаше да се забавлява. След това отиде в собствената си стая, седна на рояла, но не понечи да свири, гостите щяха да дойдат всеки момент.

Фредерик Джуниър. Добро момче. Понякога му липсваше, когато не си беше у дома, така беше, но Фелицитас още не му липсваше. Със сигурност и тя щеше да започне да му липсва. Не след дълго и Карла отново ще започне да се усмихва, всичко ще си дойде по местата. Ще трябва време, бе казал психиатърът. Ще трябва време.

Няколко минути по-късно посрещна Петер и Мириам. Те бяха първи. Родителите му тъкмо се бяха обадили, че тръгват от хотела, винаги отсядаха в хотел, казваха, че не се чувстват комфортно във вилата на родителите на Карла, потискали ги просторните стаи за гости, които бяха по-големи от тези в дома им във Франкфурт.

Продължаваха да казват „вилата на родителите на Карла“, никога „вашата къща“ или „вилата на Карла“. Отново се сети за онази Ела, но само за малко, защото Петер обясняваше нещо за новогодишния концерт, който подготвяше за началото на новото десетилетие; искаше Фредерик да участва в него, разбира се, и Фредерик извади календара с ангажиментите си, за да го отбележи с молив и въпросителен знак. Всичко това трябваше да се координира с агента му и звукозаписната компания, независимо от приятелството. Учтиво попита Мириам за ролята ѝ, горката, продължаваше да се надява, че един ден ще може да пее в ролята на Лучия ди Ламермур, а съпругът ѝ така и не ѝ беше казал, че не намира идеята за добра. Сигурно от сезон на сезон се оправдаваше, че директорът няма никакво понятие от Доницети. Какво си въобразяваше Мириам, дребната, дебела Мириам, тя в ролята на Лучия, но Фредерик не каза нищо, разбира се, само скришом се спогледа с Петер, когато Мириам стана да помогне на Сали за кафето и сладкиша.

Половин час по-късно пристигнаха родителите му, Сали бе свалила Фредерик младши и Фелицитас долу, всички учтиво се възхищаваха на детето и поднасяха подаръци, само Карла липсваше, Карла и тази Ела. Попитаха го за Карла, той зададе същия въпрос на Сали, която само повдигна рамене и посочи с пръст към тавана, което очевидно трябваше да значи „Още е горе“. По някое време той помоли Сали да иде да види какво става, но после забрави, че я е пратил, защото говореше с родителите си, а след това Петер го хвана за ръкава и го дръпна настрана.

Какво става с нея, попита Петер и Фредерик реши, че говори за Карла, но той имаше предвид Фелицитас. Не че имам представа от деца, каза Петер, но тя изглежда някак не особено здрава, да не е... Не довърши изречението, неизказаното остана да виси във въздуха, онова неизречено нещо, което Фредерик винаги отбягваше. Бавноразвиваща се, искаше да каже Петер. Увредена.

Сали заговаряше Фредерик за това всеки път, когато той бе в Берлин. Когато си беше въкъци, поправи се той по обичая си. Когато си бе въкъци, Сали подхващаше темата за дъщеря му. Според лекаря детето изглеждало изтощено, на малката ѝ беше предписана специална храна, но още нямало никакво подобрене. Липса на майчина обич —

това бе диагнозата на Сали. Умират, когато са лишени от обичта на майката, твърдеше Сали.

На Петер каза само: Малко неразположение, под лекарско наблюдение е, не бери грижа, всичко е под контрол.

Нито дума за състоянието на Карла. Нито пред родителите му, нито пред най-добрите му приятели. Бяха се разбрали, че на този ден тя ще се вземе в ръце. Би трябвало да успее да го стори, винаги се владееше в присъствието на други хора, на това разчиташе той.

Малко по-късно им беше представена Ела. Карла се присъедини към малкото общество, следваше я висока, слаба жена. Карла беше доста висока, той си падаше по високи жени, но тази Ела беше с пет сантиметра по-висока от нея, независимо от обувките без ток. Ако се съдеше по облеклото, тя не бе нито от хората, с които Карла работеше, нито от обичайните ѝ познати. Външният ѝ вид по-скоро отговаряше на представата на Фредерик за художниците, които от една страна бяха важна част от бизнеса на Карла, от друга обаче играеха второстепенна роля. Защото, дали някой е станал известен или не, дали носеше големи печалби или по-добре нямаше смисъл да му се обръща каквото и да било внимание, всичко това решаваха хора като Карла, като при това си общуваха изключително помежду си.

Не можеше да разбере какво търсеше тук една художничка, защо трябваше да я смята за приятелка на жена му и защо никога досега не я беше виждал. Уплаши се, наистина се уплаши, че Карла окончателно е полудяла и планира нещо, с което да ги zlepостави.

Два часа по-късно той вече дишаше спокойно и дори бе в добро настроение. Тази Ела беше истински ангел. Оказа се, че е известна фотографка — той не я познаваше, но това не значеше нищо. Карла почти през цялото време си мълча, не ѝ се наложи да говори, Ела с лекота забавляваше всички. Поприказва си с майка му и баща му за родния им Франкфурт на Майн. Разпита Петер и Мириам за музикалното им минало. Дори накара Карла да духне свещичката на тортата на Фелицитас. Само Фредерик можеше да си представи колко усилия ѝ е струвало това. Фредерик Джуниър също се смееше и се шегуваше с тази жена, съвсем нескромно я питаше за напуканите ѝ, зачервени ръце и тя му отвърщаше без каквото и да било притеснение. А сега правеше снимки, също така непринудено и ведро, както бе правила всичко преди това. Никой не се дърпаше, никой не ѝ пречеше.

Фредерик видя как Мириам я дръпна настрана да я моли за среща, за да ѝ направи нови снимки. Преговорите изглежда не вървяха толкова гладко, колкото Мириам бе очаквала, половин минута по-късно тя увисна на ръката на мъжа си и го завлече при Ела. Доколкото Фредерик разбра, фотографката искаше много пари. Той уж случайно мина съвсем близо до Петер и му прошепна на ухото: Лучия ди Ламермур. Сега Петер бе готов да плати каквато и да било сума за новите снимки на жена си. Фредерик потисна ехидната си усмивка и отиде при Карла, която бе седнала на дивана до сина им и си говореше с майка му.

Прегърна я и я целуна по бузата. Тя се усмихна, най-накрая, и той беше безкрайно признателен на тази Ела. Сигурно благодарение на нея Карла щеше да спре да обикаля насам-натам, по съседите и къде ли не другаде и да разпитва всички дали са наистина сигурни, че Флис е нейната дъщеря. Флис, така ѝ викаха всички, защото Карла не искаше да я наричат Фелицитас. Сигурно тази жена щеше да направи така, че Карла повече да не вдига скандали в болницата, защото искала обратно „истинската“ си дъщеря. Може би щеше да ги върне към нормалния им живот. Това щеше да е прекрасно, разбира се.

След две седмици случайно срещна своя приятел Петер на летището във Виена. Петер беше наел Ела да снима жена му още на следващия ден след празненството у тях и снимките бяха станали изключителни. Не били за пред широката общественост, каза Петер, но обеща да му ги покаже при първа възможност и нарече Ела гений. Чак отново се влюбих в жена си, каза той. И тогава изражението му стана сериозно и малко притеснено и той попита Фредерик как се оправя с всичко.

Разбира се, в първия момент той си помисли, че Ела е говорила с Мириам за проблемите на Карла. Фредерик до голяма степен бе убеден, че Ела беше поканена на рождения ден, за да отклони вниманието на гостите от Карла. За да осигури на Карла свободно пространство. И всичко това бе станало възможно, само защото Карла я бе посветила във всичко. Но след като Петер продължи да говори, стана ясно, че Ела е била изключително дискретна. Но не и Мириам. Беше се ровила в разхвърляните наоколо снимки, докато беше останала за известно време сама в ателието на Ела и беше видяла фотографии в близък план на Фелицитас. А може да са били и с голямо

увеличение, Мириам не била наясно. Но знаеше едно — тя, която винаги бе искала деца и не можеше да ги има — с Фелицитас нещо не беше наред. Едно здраво дете на една годинка не изглеждаше така. Петер и Фредерик не можеха да си обяснят за какво бяха правени тези големи снимки.

Фредерик реши да бъде откровен. Радваше се, че най-накрая може да говори с някого открито. Да, малката очевидно не беше съвсем здрава. Карла, призна той на приятеля си, имаше проблеми да приеме детето истински, лекарите твърдяха, че е продължителна следродилна депресия и вероятно детето чувстваше, че майка му не го иска, малките деца вероятно усещаха повече, отколкото възрастните си представяха, нали? Петер мълча известно време, после кимна и потупа Фредерик по рамото. Трябва да мине време, каза Петер. Определено има нужда от време. Фредерик също кимна. Време, това беше, времето оправя всякакви проблеми.

Щом се качи в самолета от Виена за Париж, отново беше в чудесно настроение и даде автограф на един господин от бизнес класата, който го бе разпознал.

[1] Химеропа (гр. мит.) — една от сирените, името може да се преведе като „будеща желание“ — Б.р. ↑

[2] Лигия (гр. мит.) — името на друга от сирените, „звънкогласна“ — Б.р. ↑

[3] Магазин за био, вегетарианска, органична и т.н. храна в Единбург. — Б.пр. ↑

[4] Верига кафенета и ресторанти в Единбург. — Б.пр. ↑

[5] Луксозен квартал на Единбург. — Б.пр. ↑

[6] Ервин Панофски (1892–1968) — един от най-значимите изкуствоведи на XX в. — Б.пр. ↑

[7] Песен на *Einstürzende Neubauten* от албума „Haus der Lüge“ (1989). — Б.пр. ↑

[8] Отведи ме далеч от тук, умирам (англ.). — Б.пр. ↑

[9] Някогашно село, сега квартал в източната част на Единбург. — Б.пр. ↑

[10] Станции на берлинското метро в Далем — Детска ортопедична клиника „Оскар-Хелене“ и „Чичо Томовата колиба“. — Б.пр. ↑

[11] Макс Клингер (1857–1920) — немски художник, график, скулптор — представител на символизма. — Б.пр. ↑

[12] Курфюрстендам — един от централните булеварди на Берлин, популярно място за разходки. — Б.пр. ↑

3.

— Трябва да ми помогнеш — помоли го Фиона.

Бен недоволно поклати глава. Тя беше дръпнала завивката чак до врата си.

— Със сигурност съвсем скоро сама ще си спомниш всичко — отвърна той уклончиво.

— И така знам, че не съм го направила сама — изсъска му тя.

— Защо им каза, че нямаш роднини?

Тя не отговори.

— Пак ли сте се карали?

Тя извърна глава, за да не го гледа.

— За пари ли ставаше дума?

Движението под одеялото можеше да се интерпретира като повдигане на рамене. Пари, значи. Фиона бе прехвърлила тридесетте, но все още вземаше пари от баща си, независимо че работеше в една галерия. Като асистентка на галериста обаче заплатата ѝ не беше голяма и тя съзнаваше, че квалификацията ѝ е прекалено висока за тази работа. Баща ѝ превеждаше всеки месец немалка сума, която трябваше да компенсират недовлетворението ѝ и да ѝ помогне да преодолее този период, докато си намери достойна работа. Средно веднъж на два месеца двамата се караха зловещо, защото баща ѝ заплашваше да спре парите, ако тя най-малкото не му покаже, че наистина си търси по-добре платена работа. Тя твърдеше, че полага всички усилия, което не беше вярно, при всички случаи не го правеше така, както баща ѝ очакваше.

— Да му кажа ли, че си тук?

Тя поклати глава и придърпа завивката още повече. Лицето ѝ почти се скри под нея.

— Фиона, дай ми телефона си, ще му се обадя.

— Не искам да го виждам — промърмори тя.

— Няма значение колко сериозно сте се скарали. Той със сигурност ще иска да знае как си.

— Много ясно. Особено, когато всички му кажат, че съм опитала да се самоубия — тя отметна завивката и седна. — Не съм опитвала да се самоубия!

Бен погледна към прозореца, защото все още беше гола под хавлията си.

— Той ти е баща. Това няма да има значение за него.

— Помогни ми, моля те.

— И как да ти помогна?

— Трябва да разбереш кой го е направил. Бих искала да знам кой се опита да ме убие.

Бен не отговори.

— Моля те.

Той поклати глава.

— Нина знае ли всъщност къде си в момента?

Сега вече се обърна към нея.

— Какво очакваш от всичко това? Мислиш, че ще ти позволя да ме шантажираш ли?

— Разбира се.

— И какво ще се случи според теб, когато ѝ кажеш, че си спала с мен?

— Тя ще те напусне.

Колко бе права.

— И тогава? Тя ще ме напусне, а аз дори няма да ти казвам и здрасти, нали така? И какво точно печелиш от това?

Гледаше сълзите в очите ѝ, не ги виждаше за първи път, откакто се познаваха и знаеше колко лесно може изведнъж да ревне. Вглеждаше се в лицето ѝ и търсеше начин да разбере дали този път сълзите са истински.

— Кой друг би могъл да ми помогне?

— Все пак има достатъчно други, пред които опитите ти за емоционален шантаж ще имат повече успех, отколкото при мен.

Той съжали още в момента, в който го изрече. Независимо че веднъж бяха спали заедно, все пак имаше доста повече време, което бяха прекарвали заедно и през което Фиона понякога споделяше с него. Споделяше това, което сега той използваше срещу нея: злополучните връзки с женени мъже, които след това я възнаграждаваха с подаръци, но никога повече не ѝ се обаждаха. Подаръци вместо пари, мислеше си

Бен. За да заблуди самата себе си, че това е различно от платен секс. Бен беше може би единственият, който знаеше колко страдаше Фиона от това. И сега не му хрумна нищо по-добро, та реши да я наскърби по този начин.

— Имаш си баща — побърза да каже той. — Говори с него. Наистина нищо не мога да направя за теб.

Тръгна към вратата, поколеба се за миг, но не се обърна.

— Хайде, оздравявай — каза той и понечи да излезе.

— Бен — извика тя.

Сега вече се обърна, ръката му бе на дръжката.

— Дори и да ти повярвам, не мога да ти помогна. Трябва да замина за известно време.

Това не беше лъжа.

— Не си отивай, моля те... — помоли го тя. — Някой се опита да ме убие.

Но той си тръгна.

Онова, което тя изпитваше, бе повече страх, отколкото яд. Но все пак не успя да го спре. Разбира се, че той беше прав. Не би се обадила на Нина, за да ѝ разкаже за забегката му. За мъжете тя рядко бе нещо различно от забегка. Първо полагаха усилия да я вкарат в леглото си, а само десетина минути след това вече съжаляваха. Искаха да завоюват Фиона на всяка цена и щом я имаха, вече им беше в повече. За секс ставаше, но за връзка никога. Фиона не бе имала по-дълги отношения с мъж, който да не бе вече обвързан. С Бен беше същото: в началото я желаше безкрайно, след това обаче се сети, че има стабилна, сигурна връзка със стабилна, сигурна жена. Дори Нина да го напуснеше, той никога нямаше да се впусне във връзка с Фиона. Значи не ѝ оставаше нищо друго, освен да се обади на баща си. Той веднага вдигна мобилния си телефон.

— Фиона, обаждаш се толкова рано! Наред ли е всичко? — гласът му прозвуча притеснено и тя не знаеше какво да му каже.

— Татко — прошепна тя.

— Случило ли се е нещо? Говориш така... Я кажи, да не би да плачеш?

Чуваше се подрънкване на домакински съдове. Тъкмо си правеше закуска.

— Каква е кръвната ти група?

— Ох. Мисля, че беше А. Какво става?

— А каква беше кръвната група на мама?

Настъпи колебливо мълчание.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило?

— Моля те, важно е.

— Аз... не знам. Ще трябва да проверя. Сигурно е записано някъде...

— Лъжеш — каза тя, защото винаги усещаше, когато той лъжеше.

— Кажи ми първо защо искаш да знаеш.

Тя затвори очи и отпусна ръката си, онази, в която държеше телефона. Погледна бинтованите си китки, погледна инфузионната тръбичка, видя бледото си отражение в прозореца. Гласът на баща ѝ, който я викаше, се чуваше тихо от телефона. Отново го допря до ухото си.

— И нейната беше А, нали? Веднъж я попитах, когато бях малка и тя не искаше да ми каже, видях я на нейния документ за дарение на органи. Тайно. И нейната беше А.

— Фиона, какво се е случило? Не разбирам, защо ми звъниш в ранна утрин, за да ме разпитваш за нашите кръвни групи. Това може да значи само едно, катастрофирала си и...

— Да. Катастрофирах. Искаха да ми прелеят кръв. Казаха, че така ще се оправя по-бързо, но можех сама да решавам дали искам преливане или не. Вероятно съм в гранично състояние, при което организмът може да се справи и сам.

— О, боже. Мила, къде си? Идвам веднага. Как си? Грижат ли се добре за теб?

— Татко, казах, че не искам кръвопреливане. И знаеш ли защо? Защото ми казах, че кръвната ми група е В нещо си. Знаех, че твоята е А. И на мама също.

— Фиона...

— Сгрешили са, нали? Неправилно са определили кръвната ми група, нали? Кажи ми, че са направили нещо не както трябва.

— Кажи ми къде си. Ще дойда и ще изясним това.

Фиона стисна телефона в ръка и заудря с него по одеялото.

Два пъти, три пъти. Отново го долепи до ухото си.

— Сгрешили ли са?

— В коя болница си? „Роял Инфърмъри“? След минути мога да съм там. След петнадесет минути. Ще кажа в училище, че днес няма да мога да дойда. Чакай ме, става ли?

— Татко...

— Става ли?

Тя само измърмори нещо.

Първото нещо, което Роджър Хейуърд направи, когато след петнадесетина минути влезе в стаята, бе да я прегърне мълчаливо. Галеше косата ѝ, докато тя тихо плачеше, опряла глава на рамото му. Фиона не знаеше колко дълго седяха така, докато накрая той попита:

— Защо не ми се обади? Какво толкова лошо се е случило, че предпочиташ да се простиш с живота, вместо да говориш за това с мен?

Фиона го прегърна още по-здраво, така, сякаш беше за последно.

— Не съм го направила аз. Някой се опита да ме убие — каза тя. — Но никой не ми вярва, ти също.

Той внимателно сложи ръце на раменете ѝ, задържа я така на разстояние от себе си и я погледна в очите.

— Някой е искал да те убие? Говори ли с полицията?

— Те не ми вярват.

— Как се случи?

Тя преглътна надигналите се отново сълзи.

— Бях на един купон и си говорех с хората, и следващото, което си спомням, е как лежа във ваната у дома и кървя — Фиона вдигна превързаните си китки. — Не бях аз. Наистина. Чувствам се добре, нямам никаква причина да се самоубивам.

— Фиона...

— Не, чакай, остави ме да се изкажа — повиши тон тя. — По ръба на ваната имаше свещи. Имаме стотици в банята, но те са на Мораг, не са мои. Във водата плуваха листенца от рози. И от радиото се носеше някаква странна, пошла музика. Някаква станция, която никога не съм слушала. Свещи, листенца от рози, романтична музика — ти кажи, има ли това нещо общо с мен?

Роджър Хейуърд поклати глава.

— Но при положение че не си спомняш как се е стигнало до там...

— Пълна каша! — извика тя. — Ще превъртя, ако в скоро време не си спомня нещо. Имам предвид, че човек не забравя ей така как се потапя във ваната, пали свещи и си реже вените. Това не може да бъде забравено! Трябва през цялото време да съм била като в нокаут! Нали? — тя го погледна безпомощно.

— Да не би някой да ти е сипвал нещо в питието? Може би от това си изпадала в депресии... Постоянно се говори, че някои дроги отключват внезапна депресия. Хората започват да мислят за самоубийство и не могат да се отърват от тези мисли...

— По дяволите, защо не можеш да проумееш: не съм искала да се самоубивам! — тя своенравно извърна глава.

— Направиха ли ти кръвно изследване? Имаше ли следи от... как се казваше... течна екстази?

— ГХБ^[1]? Не. Само... Татко, кръвната ми група... Какво значи това?

Той плахо я погали по косата, след това се изправи.

— Не е ли по-добре първо да помислим какво ти се е случило? Все пак това наистина е по-важно.

Ръцете му бяха в джобовете на панталона, докато обикаляше напред-назад из болничната стая. Татко, мислеше си Фиона, е прекарал целия си живот в училище. Първо ученик, после студент, след това учител, а сега беше директор на едно от най-старите частни училища, „Фетес“^[2] в един от най-богатите квартали на Единбург. Винаги изрядно облечен, дори сега, с костюм и вратовръзка — днес по някакъв повод с вратовръзката на колежа „Хатфийлд“ в Дърам, където бе следвал.

— Татко, говорих с полицията. Те няма да направят нищо. И трябва да си поприказваме за онова, другото нещо. За моята кръвна група. Твоята е А, на мама също беше А. А ми казаха, че моята е В. Кажете ми, че има някаква грешка, а после излез и иди да говориш с тях. Моля те, татко!

Той се спря на прозореца и погледна навън. Почти като Бен преди това. Сега вече беше светло и се виждаха празните полета, в чийто край се мъдреха високите постройки на Грийндайкс и Нидри^[3]. Сутрешното слънце милостиво ги потапяше в мека, разсеяна светлина

и Фиона се надяваше, че няма да вали, поне не и докато лежеше тук и трябваше да гледа тези блокове.

Роджър Хейуърд продължаваше да мълчи.

— Татко, отговори ми — каза тя ядосано.

— Ако ти отговоря, всичко е свършено — каза той на слънцето и полетата, гласът му звучеше, сякаш идваше от много далеч.

— Плашиш ме — каза му тя и истината се впи в съзнанието ѝ, проправи си път през лабиринта от лъжи и догадки, за да съобщи накрая съвсем ясно: Роджър Хейуърд, който ѝ беше сменял пелените, който я научи да кара колело, да си връзва обувките и да чете, онзи, който събираше с нея листа в гората и през зимата я водеше на кънки, онзи, когото обичаше и понякога мразеше, човекът, който, поне след смъртта на майка ѝ, беше най-важният в живота ѝ, този мъж не беше неин баща.

БЕРЛИН, ДЕКЕМВРИ 1979 ГОДИНА

— Това съвсем не е от моята компетентност — каза педиатърът доктор Ларс Бартоломей, без да я погледне. — И никой от колегите ми тук не може да ви посъветва. Но един човек в Харвард смята, че се е натъкнал на нещо, благодарение на снимките на Фелицитас, които вие ни...

— Флис. Казва се Флис. Тя самата си вика така, всички ѝ викат така.

— Значи снимките на Флис, които ни изпратихте... и изследванията, които направихме на дъщеря ви изглежда потвърждават неговите предположения.

— Означава ли това, че не сте сигурен?

— Както вече ви казах, не съм специалист. Колегата от Харвард е относително сигурен. Относително. Някога и аз си мислех, че медицината е точна наука. Беше преди университета. Честно казано, не се чувствам комфортно при мисълта, че говоря с вас за диагноза, която не е стопроцентова потвърдена.

— Относително сигурен, това какво значи в проценти?

Доктор Бартоломей вдигна рамене.

— Колегата каза, че с деветдесет процентова сигурност може да се твърди, че дъщеря ви... има много рядка симптоматика... която наистина е много рядко срещана... — той се запъна.

— Кажете ми — тя усети как Ела сложи ръка на рамото ѝ.

— Колегата от Харвард...

— ... предполагам, си има име — прекъсна го Карла и си помисли, че нямаше да седи тук с такова желязно спокойствие, ако това дете наистина беше собствената ѝ дъщеря. Тя вече се бе отказала да убеждава хората, че това дете не е Фелицитас. Но колкото и абсурден да беше начинът, по който Флис се бе озовала при нея, тя се смяташе за отговорна за нея в известен смисъл. И където и да беше Фелицитас сега — Карла се надяваше, че някой се грижи добре за нея. Само заради тази надежда беше събрала сили да се грижи за Флис. Така ги различаваше: Флис бе чуждото дете. Фелицитас — собствената ѝ дъщеря.

Доктор Бартоломей потърка челото си.

— Доктор Инграм. Джонатан. Той...

— Напишете ми адреса му. И телефонния му номер — натискът на ръката на Ела намаля. Щом прибора бележката с данните за контакт, тя подкани доктор Бартоломей да продължи.

— Доктор Инграм предполага, че става дума за синдрома на Хътчинсън-Гилфорд. Болестта се нарича прогерия, преждевременно стареене. Не знам много за това заболяване. Запознахме се съвсем повърхностно с нея като с феномен в университета, но честно казано, от двадесет години не съм се сещал за тази болест. Проявява се при едно дете на няколко милиона, не искайте от мен да цитирам точни цифри, но е някъде в този диапазон.

— Какво конкретно значи това — преждевременно стареене? — попита Карла нетърпеливо. — Значи ли това, че Флис ще остарее по-бързо от другите деца? Явно доктор Инграм греши, тя е много по-малка, тя...

— И да, и не. Това не значи, че ще расте по-бързо. Значи само, че тя още отсега започва да остарява. След няколко години ще почине от инфаркт или инсулт, сякаш е на седемдесет или осемдесет години. Средната продължителност на живота при тях не е много голяма, мисля, че е между десет и дванадесет години. Кожата ѝ ще старее бързо, косата ѝ ще окапе...

— ... да, това са симптоми, които вече познаваме.

— Атеросклероза...

— Това обяснява причините за смърт, които споменахте — Карла се изправи. — Не съм медик, но и не съм напълно неинформирана. И така, какво ни очаква през следващите години?

Доктор Бартоломей вдигна рамене, безпомощно, както се стори на Карла.

— Трябва да потърсите някой, който е по-квалифициран от мен. Веднага щом диагнозата на доктор Инграм се потвърди...

— Деветдесет процента, това е много за медицината, нали?

— Така е, но все пак...

— И доктор Инграм се занимава с изследвания в тази област, така ли?

— Да, но той е...

— В Харвард, това вече го разбрах. Благодаря ви, господин докторе. Ще се погрижа за това. Благодаря ви много за усилията — тя се обърна, за да си върви. Ела я последва.

Чак когато стигнаха на паркинга и Ела отвори предната дясна врата на стария си мерцедес, за да я пусне да се качи, Карла усети, че очите ѝ се насълзяват.

— Ще умре още като дете — прошепна тя.

— Има още години пред себе си — каза Ела.

— Но какви ще бъдат тези години? Ще има ли болки? — Карла се отпусна на седалката и погледна нагоре към Ела. — Ще дойдеш ли с мен в Харвард?

Ела затвори очи, прекара ръка по лицето си. Днес ръцете ѝ не изглеждаха толкова силно засегнати от невродермита, от няколко седмици беше в добра фаза.

— Не, няма да дойда — каза тя. — Аз... нямам време. Имам поръчки.

— Но нали ти плащам — възкликна Карла и сама се уплаши от отчаянието, което чу в гласа си.

Ела поклати глава.

— Не става дума за пари. Става дума за мен. За работата ми. Аз си имам свой живот.

Карла преглътна. И аз имам, прииска ѝ се да каже, но това не беше вярно, вече не беше вярно, беше се отказала от живота си в деня, в който изчезна Фелицитас. Уж още работеше, уж дишаше, хранеше се, пиеше и спеше, но животът ѝ беше загубен и малкото, което сякаш бе

останало от него, щеше да изчезне, защото трябваше да се грижи за едно обречено на смърт дете. Нямаше ли да е по-добре още от сега да се отърве от Флис? Детето така или иначе само ще страда. Да се отърве от Флис... Да намери Фелицитас... Отново да има живота си...

— Съжалявам... — чу тя гласа на Ела и се сети, че те с Ела всъщност не бяха никакви приятелки. Човек не плаща на приятелите си, за да бъдат с него.

— Няма проблем — каза Карла и слезе от колата. — Няма проблем. Ще се оправя.

Каза го с предизвикателен тон. Докато пресичаше паркинга на болницата към стоянката на такситата, тя се бе вкопчила в дръжката на чантата си, сякаш на този свят нямаше нищо друго, за което да се хване. Щеше да лети сама до Харвард, щом трябваше. Беше се справила сама с толкова важни неща в живота си. И сега щеше да се справи.

Докато се возеше в таксито, се сети за Фредерик и за миг ѝ мина през ума да иде с него до Харвард. След това я досмеша, толкова, че като се разсмя, нямаше сили да спре.

— Ако се разберем с него за февруари, мога да дойда. Тогава така или иначе съм за една седмица в Ню Йорк, а оттам не е далеч до Харвард — каза Фредерик не особено ентусиазирано. Но все пак правеше някакво усилие.

— Искам час по-скоро да говоря с този доктор Инграм — нахвърли му се Карла. — Ако е необходимо, дори по Коледа. Ще видим кога е свободен.

Тя грабна слушалката на телефона и започна да набира номера така, сякаш искаше да изтръгне шайбата.

— Сега не можеш да звъниш, в момента там... — Фредерик погледна часовника си и пресметна. — В момента в Масачузетс е седем сутринта!

— По това време лекарите със сигурност са будни — реши Карла и наистина, след втория сигнал „свободно“, на другия край на света вдигнаха, беше жена.

Карла говореше свободно американски английски. Изложи молбата си в няколко изречения.

— Съпругът ми също искаше да ви се обади — каза госпожа Инграм за изненада на Карла.

След миг на телефона бе самият доктор Инграм.

— Искам да прегледам дъщеря ви. В момента имам само пет деца, които страдат от синдрома на Хътчинсън-Гилфорд. Едното момче живее във Франция, на четиринадесет е. Имате ли вече ясна представа що за болест е това?

— Днес за първи път чух за нея — каза Карла.

— Значи имам много да ви обяснявам. Удобно ли ви е в началото на януари?

Откакто беше видял снимките на Флис, той бе твърдо решен да иде до Берлин.

— Удобно ми е — Карла триумфиращо затвори слушалката. — Доктор Инграм ще се погрижи за Флис.

Фредерик я погледна безпомощно. Карла знаеше, че чака опрощение, чака поне една спасителна дума от нея, за да може да стои настрана от всичко това. Но тя не му достави това удоволствие.

— Двамата носим тази отговорност — каза тя.

— Да, да, разбира се, тя е моя дъщеря и...

Тя направи движение с ръка, което го накара да млъкне.

— Тук ли си през януари?

— Ние няма да сме тук, нали искахме да ходим в Грац. Моят новогодишен концерт... Да останем една седмица при Петер и Мириам... а след това една седмица във Виена и след това е седмицата на Моцарт в Залцбург...

— Седмицата на Моцарт в Залцбург ли? Та ти никога досега не си се интересувал от Моцарт!

Фредерик отвори уста и заприлича на риба на сухо.

— Значи съм си променил мнението — изтърси той най-накрая.

— Не знаех, че си толкова отчаян.

— Защо отчаян? — попита той засегнато.

— Заиграваш се с Моцарт? Толкова зле ли върви?

— Върви чудесно! В Залцбург мога съвсем спокойно и да...

— Гледаш само и само да не си вкъщи, нали?

Погледът му започна да блуждае из стаята в търсене на някакво оправдание.

— Но Виена е заради теб — побърза да каже той. — Ти имаш ангажименти във Виена. Онзи галерист, как му беше името...

— Инграм пристига на седми. Тогава трябва да сме отново в Берлин. Най-добре ще бъде аз изобщо да не идвам в Грац. Ще остана в Берлин. Заминаваш сам — тя го остави сам и отиде в библиотеката.

След като направи списък с нещата, които трябваше да бъдат свършени през идните дни, тя взе тефтера с адресите и започна да го разлиства. Докато беше бременна, се бе запознала с една английска лекарка. Къде ли я беше срещнала? На изложба? Не, на една филмова вечер на Британския съвет. Вече не си спомняше филма, но си спомняше, че се бяха заприказвали. Искаше да ѝ се обади и да я помоли да присъства на разговора с доктор Инграм. Като професионалистка и като приятелка, може би. Защо не? Бяха си допаднали, оттогава бяха минали малко повече от две години, във всеки случай по онова време Карла беше бременна. Този път нямаше да направи същата грешка като с Ела. Нямаше да ѝ предложи да ѝ плаща за подкрепата. Не, просто смяташе да я попита дали би могла да ѝ помогне. Като приятелка.

Най-накрая намери номера. Но като го набра, в слушалката се чу само: „Избраният от вас номер не съществува“. Сигурно вече не живееше в Берлин, беше се прибрала в Англия. За миг се замисли, дали да не опита да открие жената през Британския съвет, но веднага изостави тази идея.

Ако тази болест е наистина толкова рядка, колкото твърдеше педиатърът доктор Бартоломей, значи и тази лекарка няма да е запозната с нея. Доктор Инграм очевидно беше светило в областта, изглежда разполагаше с достатъчно пари за изследвания, иначе нямаше просто ей така да тръгне за Германия, само за да прегледа някакво дете. Не, нямаше нужда от второ мнение, имаше нужда от приятелка, а такава нямаше.

Всичко идваше от това, че винаги се беше правила на силна и непристъпна. И се бе омъжила за един безпомощен мъж, защото неговата пълна откъснатост от действителността ѝ се бе сторила толкова привлекателна.

Тя стана, обиколи библиотеката, бутна стълбата пред една повисока етажерка и дръпна една медицинска енциклопедия. В нея

прочете една постна статия за синдрома на Хътчинсън-Гилфорд. Нищо, което педиатърът вече да не ѝ беше казал.

Обади му се и попита дали би могла да ползва библиотеката в болницата „Бенджамин Франклин“. Два часа по-късно вече седеше на един разклатен дървен стол в библиотеката и се ровеше в научна литература. Така изведнъж не можеше да разбере много, но видя снимките на деца, крехки, плешиви млади старчета, видя бъдещето на Флис и плака тихо и неподвижно, докато не дойде доктор Бартоломей и не я изведе внимателно от библиотеката право при свой колега от психиатрията, където, без да задават много въпроси, ѝ дадоха едно хапче успокоително и чаша вода.

БЕРЛИН, ДЕКЕМВРИ 1979 ГОДИНА

— Ето го доказателството — каза Карла, сочейки с пръст в медицинската книга, която бе заела от библиотеката. — Това заболяване е генетичен дефект, Флис не е наше дете.

Доктор Бартоломей поклати глава.

— Бъркате нещо. Не става дума за това вие или съпругът ви да предадете някаква наследствена информация — той се наведе, бутна книгата малко настрана и внимателно я затвори. — Става дума за грешка, която се е случила в много ранен стадий на делене на оплодената яйцеклетка. Прекъсвайте ме, ако трябва да обясня нещо.

Тя подпря главата си с ръце и изхлипа.

— Не, разбирам какво ми говорите, но не го вярвам. Как можете да бъдете толкова сигурен? Така или иначе, Флис не е моя дъщеря. Направихте ли онзи тест най-сетне?

Седяха в библиотеката на Карла. Сали им беше донесла кафе и отново бе отишла да се грижи за Флис. Карла все така не можеше да се принуди да играе с детето, да му чете, да го прегръща нежно. Сали не спираше да повтаря: „Аз не съм ѝ майка“, а Карла обикновено отговаряше: „И аз не съм“.

Доктор Бартоломей разбъркваше захарта в кафето си.

— Да, направих определянето на кръвните групи.

— И какво установихте? — тя развълнувано се плъзна напред по седалката на фотьойла.

— Вашата е А. Съпругът ви има рядката кръвна група АВ. А Флис — също като вас, А.

— Но нали много хора имат А? Повече от четиридесет процента, бях го чела някъде... — тя започна нервно да разгръща страниците на медицинската книга, която бе пред нея. — Някъде го четох...

— Госпожо Арним, имате право, това не е доказателство, че Флис е ваша дъщеря, но то значи също така, че е напълно възможно тя да е ваша дъщеря.

— Тя не е моя дъщеря! — Карла се уплаши от силата на гласа си. — Извинете. Не исках да повишавам тон. Простете ми. Аз само... Просто всичко това ми дойде малко в повече.

Доктор Бартоломей кимна.

— Едно болно дете винаги е лоша новина. И аз наистина много мислих за вашия случай. Посъветвах се с колеги. Мога ли да ви попитам нещо? И моля ви, нека за момент да гледаме на това като на игра на ума. Не го възприемайте като съмнение в достоверността на твърденията ви.

Тя му хвърли поглед, изпълнен с недоверие.

— Свикнала съм вашите колеги да ме смятат за побъркана. Моят съпруг малко или много ми забрани да говоря по този въпрос с всеки, който не е положил Хипократовата клетва. Единствената довереница, която имах... — тя се запъна, — в момента е възпрепятствана. Значи имам избора да говоря с хора, които трябва да заблуждавам по някакъв начин, така че те да си мислят, че животът ми е просто прекрасен, или с хора, които смятат, че съм превъртяла. Както виждате, не ми остават много възможности в избора на теми за разговор при моите социални контакти. Така че давайте да си поиграем на теория, щом искате. Играйте си с една луда.

— В никакъв случай не ви смятам за луда.

— Нима?

— Ще ви кажа какво се е случило по всяка вероятност.

— Цялата съм слух. Значи тази ваша игра вече започна, така ли?

— Да, ако позволите. Представям си следното: една майка познава детето си както никого друго на този свят. Тя го вижда непрекъснато, всеки ден. Никой не може да я заблуди, тя забелязва всяка, дори най-малката промяна у бебето, дори нищожните промени, които страничен човек никога не би забелязал, не остават скрити от погледа ѝ. След това по здравословни причини майката и детето за

известно време са разделени. След седмица тя вижда детето си и установява: бебето се е променило.

— Защото не е нейното дете — парира Карла.

— Не. Почакайте. Детето има заболяване, което се проявява за първи път на шестмесечна възраст. В този момент за страничния наблюдател това са само едва доловими промени. Но за майката те са ясни и очевидни. И тези промени плашат майката. Инстинктивно тя усеща: детето ми е болно. Инстинктът ѝ казва още нещо, тук трябва да ви обърна внимание, че човешката природа е по-жестока, отколкото сме склонни да си признаем. Та инстинктът ѝ казва: това болно дете не го искам. Искам здраво дете. А човешкият разум го превръща в: това дете не е моята дъщеря.

Карла беше зяпнала лекаря. Трябваше ѝ известно време да намери думи за онова, което се случваше вътре в нея.

— От нас двамата вие сте побърканият — каза тя накрая. — Няма да тръгна да обикалям напред-назад и да обяснявам, че това не е моето дете, само защото е болно! Това е абсурд!

— Разумът понякога ни играе шеги. Тогава сме твърдо убедени в нещо, само защото искаме да вярваме в това.

— Вие сте луд. Оставете ме на мира. Вървете си.

Той вдигна ръце, сякаш за да се защити.

— Госпожо Арним, както се разбрахме, говорим само на теория. Ние, тоест колегата от психиатрията и аз, ние ще се радваме, ако вие поне за момент допуснете такава възможност. Опитайте се да разиграете тези мисли още веднъж, сама за себе си и ми съобщете какво...

— Вървете си. Не вярвам да ви потърся отново. Все ще намерим някой лекар, който да се грижи за Флис. Вървете си.

В библиотеката настъпи минутно затишие. Нито един от двамата не помръдваше, почти не дишаха. След това доктор Бартоломей тихо се изправи и си отиде, без да продума.

Карла остана известно време да седи безучастно. Гледаше стената с рафтове пълни с книги, в другия край на помещението. Лъчите на вечерното слънце се промъкваха през голите клони на ябълката и играеха по мекия, червен персийски килим. В светлината на лъчите танцуваха пращинки. И тогава се почувства така, сякаш времето бе спряло, сякаш пращинките бяха забавили своя ход и

застинали на едно място, сякаш клоните на ябълката бяха престанали да се полюшват. С голямо усилие на волята Карла вдигна едната си ръка към гърлото и почувства как пулсира кръвта в артерията ѝ. Край нея всичко отново оживя.

Библиотеката беше царството на Карла, нейният кабинет. Беше претъпкана с албуми с репродукции и фотографии, с литература, голяма част от книгите бяха от времето, когато родителите ѝ бяха живели в Съединените щати, където се бе родила и Карла. Тук нищо нямаше връзка с Фредерик. Той си имаше свое собствено царство, музикалната стая на втория етаж. Беше повече ателие, отколкото стая, специално я бяха преустроили за него. За да може роялът да си е на мястото, да има добра акустика, върху клавиатурата и нотите да пада достатъчно светлина от големите прозорци. Когато Фредерик си беше у дома, той изпълваше цялата къща със звуци, докато тя се оттегляше в библиотеката, където никой не я притесняваше и откъдето никога не се чуваха никакви звуци. Сигурно в това беше проблемът ѝ. Сигурно бе прекалено тиха.

Онова, което ѝ бе казал доктор Бартоломей, не ѝ беше чуждо. Но не можеше, не биваше да бъде така. Ами ако беше прав, какво щеше да значи това? Ако тя се съпротивляваше срещу това дете, защото не искаше да приеме, че е родила болно дете? Това щеше да значи, че тя наистина е луда и вече не прави разлика между желано и реално. Щеше да значи, че горкото болно дете, към което не бе успяла да почувства нищо освен съжаление, е нейната дъщеря. Щеше да значи, че отдавна се е отказала от Фелицитас.

Не можеше, не биваше да бъде така.

[1] Гама-хидроксibuтират — препарат с наркотично въздействие, често използван като парти дрога и от насилници, за да направят жертвата си податлива. — Б.пр. ↑

[2] Престижен интернат в Единбург. — Б.пр. ↑

[3] Предградия на Единбург. — Б.пр. ↑

4.

Три часа път с кола и щеше отново да види семейството си, отдавна не ги беше виждал. Бен се отказа да тръгне по магистрала А1, която минаваше по крайбрежието. През следващите дни така или иначе щеше достатъчно да се нагледа на Северно море. Освен това му харесваше пътя покрай Ламермурските възвишения, след това край Джедбург, отвъд английско-шотландската граница през Националния парк на Нортъмбърланд, завладяващи с красотата си местности, независимо дали грееше слънце или беше мъгливо и валеше дъжд. Обичаше граничните райони, харесваше му двойствеността на региона. Южната част на Шотландия, която за планинците бе вече почти Англия, североизтокът на Англия с нейните особени диалекти, който за англичаните южно от река Хъл си бе направо най-дивата Шотландия. Нортъмбрия, както някога се е наричала тази земя, в най-добрите си времена се е простирала от Шефилд до Единбург. Преди и след това пак е била гранична територия: Бен мина край табелка, която маркираше английско-шотландската граница, а след около час щеше да премине Адриановата стена, която двеста години е била северната граница на Римската империя в Британия, преди Антонин да се опита да подчини ниската част на Шотландия. Само се е опитал.

Бен не знаеше като какъв да се определи. Винаги бе искал да остави родината, но всъщност живееше съвсем близо до нея. Беше следвал прекалено близо до вкъщи, за да се отърси рано от оковите, а сега живееше в най-английския от всички шотландски градове. Когато го питаха откъде е — винаги му задаваха този въпрос, защото той така бе неутрализирал говора си, че вече беше невъзможно да го определят по акцента — той винаги отговаряше с неопределена усмивка: отгук, наблизно. Не говореше нито като работническата класа, от която всъщност произхождаше, нито звучеше прекалено аристократично, както някои от съучениците му, които бяха усвоили такъв изговор, за да прикрият произхода си. Изговорът на Бен беше просто неутрален. Не можеше да бъде определен. Беше амбивалентен.

Беше се обадил на родителите си и им бе казал, че ще дойде, че трябва да остане за известно време при тях, докато не си намери квартира. Майка му беше на телефона. Бе говорила с него така, сякаш леденият период на мълчание никога не бе съществувал. Беше се държала както обикновено: лаконична и практично ориентирана. Да оправя ли леглото, да сложи ли топло одеяло, ще стигнеш ли за обяд, какво ти се яде.

Мина край Нюкасъл и Гейтсхед. Заводски комини и гъстонаселени крайградски райони. Атракцията: Ангелът на севера^[1], двадесетметрова стоманена скулптура в ръждивочервено. Размах на крилете: петдесет метра. Брой пътно транспортни произшествия през първата година след поставянето му: огромен. Продължи край Уошингтън и Съндърланд, докато гъстотата на къщите взе да намалява, докато не наближи морето, докато не стигна Изингтън, мястото, където не бе искал да се върне никога. Дори за кратко. Но нещата се подредиха по друг начин.

Малко след дванадесет часа той паркира край редовата къща, в която живееха родителите му в Изингтън Колиъри, някогашно миньорско градче. Бащината му къща бе порутена тухлена постройка, която не бе ремонтирана горе-долу от 70-те години на ХХ век. Откакто в началото на 90-те мината беше затворена и баща му и най-големия му брат Джон останаха без работа, родителите му живееха на социални помощи. Майка му никога не беше работила, ако не се смятат парите, които изкарваше като чистачка при по-заможните, които в Изингтън Колиъри живееха в отделни къщи с китни градинки.

Баща му повече от петнадесет години не бе ставал от дивана. Средният брат, Стив, беше овладял автомонтъорския занаят, беше работил като помощник-готвач в различни кръчми в графство Дърам, докато не бе последвал примера на големия брат и сега също живееше на гърба на държавата. Нито един от братята му нямаше прилично образование. Двамата имаха деца от различни жени. Бен беше загубил дирите на наследниците, коя жена кое дете бе родила и от кого, защото нямаше нищо необичайно в това, единият да спи с жената на другия. Джон и Стив също живееха в Изингтън Колиъри, в също толкова порутени къщи, както и родителите им, и прекарваха дните си пред телевизора и по кръчмите. Днес и те щяха да дойдат на обяд, Бен знаеше това. И двамата щяха да доведат по една жена, някое и друго

дете може би, а Бен нямаше да смее да попита как се казват децата и дали са му роднини.

Какво го бе накарало да дойде тук, вместо веднага да си потърси стая!

Майка му беше в кухнята и преваряваше кокошка, картофи и още някакъв зеленчук, който още при закупуването му е бил изгнил.

— Влизай и сядай, докато има столове — каза тя вместо поздрав. Значи децата ще са много, окей.

— Първо ще си кача куфарите горе — промърмори Бен и тръгна нагоре по стълбището към някогашната си стая, която делеше с братята си, докато Джон не се пресели в хола. Не че когато останаха двама, в малката стаичка се освободи повече лично пространство. Имаше само малко повече място. Но Стив, както и Джон преди това, всеки ден поглеждаше под дюшека на Бен, да не би да е скрил нещо и пребъркваше джобовете му за дребни.

По време на обяда настана истинска олелия. Много деца не спираха да крещят, двете жени, които Стив и Джон доведоха — те изобщо не се различаваха от онези, с които те ходеха преди — безуспешно се опитваха да укротят децата си, братята му ругаеха правителството изобщо и света в частност, баща му бълваше нелицеприятни коментари на толкова тежък диалект, че дори собствените му синове го разбираха с усилие, защото от яд заради закриването на мините все по-силно се вкопчваше в изговора и речника на „питматик“. Допреди едно поколение „питматик“ все още бе езикът на този регион, създаден от миньорите, които така демонстрираха своето единство. Днес на „питматик“ говореха само възрастните. Майка му мълчеше, както винаги. Тя сипваше храната по чиниите, мъкнеше тенджерите от печката към масата. Бен също мълча, докато баща му го попита:

— Колко ще останеш?

Той вдигна рамене.

— Една-две седмици, докато си намеря стая някъде другаде. Няма да е задълго, не се притеснявай.

Баща му промърмори:

— Със сигурност не се притесняваме за това.

И това беше начин да му покаже, че е добре дошъл.

— Благодаря.

— Какво работиш? — попита баща му между две хапки.

— Като шофьор — отговори той, което си беше самата истина.

Стив хвърли вилицата си в чинията.

— Защо работиш като шофьор? Можеш да работиш и други неща. Трябваше да ми кажеш за тая работа! Аз разбирам от коли!

— След обучението не си работил нито ден като автомонтъор — спокойно каза Бен. — Освен това нямах никаква представа, че отново искаш да работиш.

— Ще имаме дете — каза изрусената приятелка на Стив.

Преди двадесет минути Бен я бе видял да пуши, сега, на обяда, пиеше бира.

— Някой има ли поне някаква представа за кой път ще ставам чичо?

Братята му изпаднаха в напрегнат размисъл. Само баща му разбра обидата и изръмжа нещо.

— Нямах работа, защо да не приема тази? — попита Бен между другото.

— Девет — каза Джон. — Девет деца.

— Мислех, че имаш свободна професия или както там се казва? — вмъкна Стив.

— Да, но не вървеше така, както би трябвало.

— Да не са те изхвърлили? Някой беше казал, че са те изгонили от онзи вестник в Шотландия — Стив се ухили доволно.

— Вестникът беше даден под съд заради един мой материал. Искът бе отхвърлен. Но аз реших, че няма да е зле известно време да не се мяркам в редакцията.

Бен се запита защо всъщност се опитва да се защитава. Братята му никога не го бяха харесвали. Той, най-малкият, през цялото време ги караше да осъзнават собствения си провал. Докато повечето им приятели също не бяха успели да завършат училище — не толкова поради липса на интелект, колкото заради мързел и незаинтересованост — Бен ги беше задминал, получи стипендия за „Дърам“, скъпо, частно училище с традиции, по-късно и стипендия за следване. Сам печелеше парите си, имаше приятели, които се смятаха за нещо повече, живееше в големите градове сред хора, които се смятаха за нещо повече, вече не принадлежеше към това общество, защото и сам се смяташе за нещо повече. Което в известен смисъл

беше вярно. Ако не се брой фактът, че така и не бе станал част от новия свят, защото не беше загърбил произхода си, без значение колко често общуваше със семейството си.

— Заради една статия — повтори подигравателно след него Джон. — Надявам се, ушите на изтънчения господин няма да окапят, защото е принуден да ни слуша.

Бен само подбели очи.

— И защо сега си шофьор? — попита гневно баща му. — И трябва да живееш тук?

— Само временно е. Возя един човек, при когото има изгледи за по-добра работа — това звучеше много авантюристично, но те го преглътнаха.

— И кого? — попита Джон.

На този въпрос съвсем не му се щеше да отговаря. Опита да не навлиза в подробности.

— Нали сте виждали новите сгради, които са построили по крайбрежието между Изингтън и Питърлий? Единият от шефовете има нужда от шофьор.

— Да си вземе такси — изкиска се приятелката на Стив, заради което Стив и Джон я погледнаха. — Извинявайте — промърмори тя, макар да нямаше причина да се извинява.

— С баровската кола ли ще идваш тук? — попита Стив.

Бен остана с впечатлението, че той по някакъв начин още се интересуваше от коли.

— Не мисля, че ще мога да вземам колата. Но ще науча всичко днес следобед.

— Милостивият господин ще научи всичко, значи — подигра му се Джон.

Бен нарочно не се връщаше към диалекта от своето детство. Не за да провокира братята и родителите си, а просто защото знаеше, че и без това никога нямаше да може да преодолее пропастта, която ги разделяше. Защо му беше тогава да полага усилия?

След яденето той се поразходи из градчето. Тук беше сниман филмът „Били Елиът“^[2] и оттогава местните политици твърдяха, че се забелязвал подем, местните жители били изпълнени с оптимизъм. Истината беше, че никъде в Англия нямаше толкова хора с наднормено тегло, колкото тук. Що се отнася до лошото хранене, лошото здраве и

лошото настроение, Изингтън беше номер едно. Заради голямата безработица младите хора бягаха отгук, а онези, които оставаха, се отпускаха и занемаряваха. Възрастните бяха съсипани от тежкия труд в мините. От оптимизъм нямаше и следа. Разходката из града излезе покъса, отколкото Бен беше планирал. Вместо това се качи на колата и отиде до морския бряг. Слезе до празния плаж, седна на един камък, погледа Северно море, послуша вълните, вятъра, чайките, докато тъмни облаци не закриха слънцето. Наближаваше три и половина. Време бе да се представи на новия си работодател.

— Нямате нищо против да ви наричам Бен, нали?

Въпросът бе реторичен. Независимо от това Бен отговори:

— Разбира се, че не, сър.

— Човек, който три години е возил Седрик Дарни... — Андрю Чандлър-Литън му отправи лъчезарна усмивка. Бен отвърна сдържано на усмивката. — Как беше той?

— Много мил — каза безстрастно Бен.

— Дискретен сте, това е добре. Защо не продължихте да работите за него?

— Тук съм по-близо до семейството си.

— Разбирам. Дарни ме увери, че ви пуска да си вървите с голяма неохота и каза, че по всяко време би ви взел обратно. За мен това е достатъчна препоръка, няма как да помолим баща му да даде мнението си за вас — Чандлър-Литън го стрелна с поглед, но Бен не реагира. — Шегата не беше добра, имате право. Още утре ли ще започнете?

— Ако искате, още днес.

— Не, колата ще е на наше разположение от утре в шест сутринта. Ще я намерите на паркинга и ще имате време да я огледате. Мен ще вземете от дома ми в осем и половина, моля. Със сигурност вече знаете къде е това.

Андрю Чандлър-Литън кимна на Бен. Той му отвърна с вежливо кимване, обърна се и напусна огромния офис, през чиято стъклена стена имаше директен изглед към Северно море.

Сградата беше построена преди пет години. Беше светла и приятна, прозорците бяха големи не само в офиса на шефа. Чандлър-Литън бе поел ръководството на концерна „ИмВак“, един от водещите

производители на ваксини в света. Преди две години беше избегнато закупуването на фирмата от един американски концерн, оттогава акциите се бяха покачили и дори световната икономическа криза не можа да им повлияе. Според проучванията на Бен „ИмВак“ беше абсолютно чист. Никакви скандали, дори слухове нямаше. Ако не се смятаха обичайните дразнителни от средите на противниците на експериментите с животни. Но и в това отношение репутацията на „ИмВак“ беше неопетнена: контролираха ги веднъж месечно, като повечето посещения от различните служби бяха необявени. Никога досега не беше констатирано нарушение на правилата. С поемането на мениджърския пост Чандлър-Литън се бе постарал в медиите активно да се отразява фактът, че опитите с животни са сведени до минимум. Беше поканил природозащитниците при себе си, за да им покаже лабораториите, участваше в публични дискусии, появяваше се в различни токшоута, дори на някои мероприятия се беше оставил да го замерят с гнили плодове, без да се опита да съди нападателите.

Андрю Чандлър-Литън беше на шестдесет и три години, съпругата му Шанън — на четиридесет и девет. Имаха две дъщери, Александра и Анна. По-голямата от тях, Александра, бе на двадесет и пет, беше защитила докторат по биология в Станфорд, преподаваше в университета и скоро щеше да се омъжва. Деветнадесетгодишната Анна учеше физика в Торонто. Момичетата бяха наследили от двете страни таланта за естествени науки. Не само Чандлър-Литън беше медик, жена му Шанън беше гинеколог. Имаше частна практика в Хамърсмит^[3]. Чандлър-Литън живееше основно в имението си в Дърам, недалеч от своя крикет клуб. В брака на Андрю и Шанън нямаше скандали. Само дъщеря им Анна подхранваше жълтата преса: пиеше много и с удоволствие, не пропускаше нито едно парти, предпочиташе ъндърграунд сцената и най-вече младите момичета в лак и кожа. До скандал никога не се стигаше, защото повечето вестници се представяха за отворени и либерални. Но Анна беше фотогенична, приятелките ѝ — също, а изданията трябваше да си пълнят страниците.

— Този човек има някаква тайна — бе казал преди две седмици на някогашния си съдебен репортер издателят на „Скотиш Индипендънт“ Седрик Дарни. — И вие ще я разкриете.

Той беше дошъл специално до жилището на Бен в Дъдингстън, за да проведе с него този разговор. Щом Седрик беше излязъл от дома си, значи ставаше дума за нещо важно. А агорафобията бе само един от бичовете на Седрик.

— Защо аз? — попита Бен, всъщност малко нацупено.

Той подаде на Седрик, който бе застанал на вратата, бутилка минерална вода. Без чаша. Бен нямаше машина за миене на съдове, а Седрик по-скоро би пукнал от жажда, отколкото да пие от чаша, измита на ръка. Той кимна на Бен и взе бутилката. Не си свали тънките кожени ръкавици.

— Може би защото достатъчно дълго и напоително се отдавахте на самосъжаление, та чак започнахте да ме изнервяте.

И това ако не беше аргумент! Седрик Дарни, некоронованият крал на хората, които дълго и напоително се отдават на самосъжаление. Щом той повече не можеше да го търпи, значи наистина беше време да се направи нещо.

Преди няколко месеца Бен, тогава още съдебен репортер в „Скотиш Индипендънт“, беше прекрачил границите на собствената си компетентност и бе разкрил един фармацевтичен скандал, което за една нощ го беше превърнало в известен разследващ журналист. Дори последвалият иск от страна на фирмата не можеше да му навреди. След това той обаче се колеба прекалено дълго, не знаеше дали да иде в Лондон или дори в Ню Йорк. Беше започнал да мисли прекалено много и не направи нищо друго, освен да изпадне в самосъжаление, защото всичко това му идваше в повече. При все че винаги се беше стремил към това: челни заглавия. Разследваща журналистика. Точно онова, което искаше. Или пък не? Беше изложил себе си и други хора на риск. Може би тъкмо съзнанието за това му пречеше да изясни нещата за себе си. Поне така смяташе приятелката му Нина. Фиона, с която бе съдено да се запознае именно през този период на безцелно съществуване, беше поставила съвсем друга диагноза: „Какво ти остава, когато изведнъж най-голямата ти мечта стане реалност?“

— Нека бъдем честни — прекъсна мислите му Седрик. — Предложенията, които имахте през миналата година, вече не са актуални. А пък и вие не искахте да ги приемете, защото... какво беше оправданието ви? Страхувахте се, че ще ви предложат много пари, за да дебнете знаменитости със смъкнати гащи по улиците.

— Но моля ви! Какво друго трябваше да си мисля, когато ме искаха от „Нюз ъв дъ Уърлд“ и „Сън“? Те със сигурност не искаха да поддържам литературна рубрика.

— И какво ви остава сега? Някой местен вестник? Годишни срещи на голф клуба? От една година сте въвн от играта, не сте написали нито ред. Вие сте едnodневка. Съжалявам.

— Но сега имате ударен материал за мен, така ли? — Бен поклати глава. — Не знам дали го искам.

— А какво искате тогава? Да станете сервитьор, когато окончателно ви свършат парите, така ли? И да обяснявате на всеки срещнат колко добри предложения сте имали някога? И какъв прекрасен начин на живот сте щели да водите, ако само бяхте пожелали? Няма да сте последният, който свършва така — Седрик отвори бутилката с вода и отново я затвори, без да отпие.

— Още не съм толкова стар, че да говорим за край — защити се Бен.

— Но не сте и двадесет и една годишен абсолвент — той отново отви и зави капачката на бутилката.

— Нещо не е наред ли? — Бен посочи бутилката.

— Газирана е — каза Седрик и огледа с вдигнати вежди кухненските столове. — Ако в жилището ви има едно чисто място, с удоволствие бих седнал и тогава ще ви обясня за какво става дума.

— Трябва ли първо да си купя парочистачка или ще седнете на дивана? — промърмори Бен. В малката стая, която играеше ролята на кабинет и спалня, нямаше друго място за сядане. Ако не се смяташе раздрънканият стол за пиано, който Бен използваше за бюрото.

— Никаква парочистачка — Седрик внимателно седна в средата. — Утре ще ви пратя моята чистачка. След осем става ли?

Бен се засмя.

— Слушам ви.

— Това с чистачката не беше шега.

— Слушам ви.

— Моята мащеха е родила дете. От баща ми.

Бен замига учудено.

— Баща ви изчезна безследно преди две години. Да не би нещо да съм пропуснал?

— Същото, което и аз. Очевидно си е замразил сперма за в случай че някой ден поиска да има деца от нея. Превантивно, за времето, когато стане прекалено стар за секс. Щом престане да желае младата си жена, тя може спокойно да забременее и да се грижи за поколението — той за пореден път отви и зави капачката, този път жестът подсказваше нервност.

— Момент. Тя е родила съвсем наскоро, нали?

Седрик кимна.

— Момче. ДНК анализът също вече е направен, той наистина е негов син, мой полубрат.

— Честито.

— Особено ако става дума за завещанието. Баща ми може да бъде обявен за мъртъв чак след пет години, но тогава детето ще бъде наследник, също като мен. Жена му не е спомената в завещанието. Ако беше родила момиче, то щеше да получи не толкова тлъсто парче от наследството. Баща ми държеше на мъжкото потомство, в това отношение беше малко особен.

— Ах, баща ви бил особен, значи — ухили се Бен.

Седрик не се усмихна.

— Единственото, от което изпаднаше в паника, беше мисълта, че родът му може да не бъде продължен. За мен той нямаше кой знае какви надежди, че ще продължи кръвната линия, както се изразяваше. Та да си дойдем на думата: имам подозрения, че Андрю Чандлър-Литън има пръст в тая бременност. Преди да иде в „ИмВак“, той се е занимавал с изследвания в областта на ембриологията. И предполагам, че той е помогнал на тази жена да роди в точния момент мъжка рожба.

— Чакайте, това звучи малко крайно... — започна Бен озадачено.

Седрик вдигна ръка.

— Почакайте. И най-добре си записвайте. Мога да ви изредя цял списък с имена, заради които това мое подозрение изобщо се появи.

Бен сбръчка чело и взе лист и химикалка.

— Лейди Хардгрейв. Тя и съпругът ѝ повече от десет години се опитваха да имат здраво дете. Пресата следеше драмата с най-малки подробности, но лорд Хардгрейв успя да направи така, че най-интимните подробности да не видят бял свят — че тя многократно е помятала, защото плодът не е бил здрав. Два пъти е правила аборт, защото било установено увреждане, от което детето не можело да

оцелее. По едно време стана известно, че както тя, така и той имат рецесивни гени, носители на рядка наследствена болест. Да имат здраво дете било равносилно на това да спечелят от лотария. След това за две или три години всичко затихна, така че всички мислеха, че са се отказали. Миналата година тя забременя. Сега имат дете, то се роди без никакви драматични перипетии. Лейди Хардгрейв е пациентка на Шанън Чандлър-Литън.

Седрик постави шишето на пода, бръкна във вътрешния джоб на самото си и сложи на масата снимка на лорд и лейди Хардгрейв с тяхното бебе. Последва я снимка на още една семейна двойка.

— Макс и Керълайн Гътри. Имат четири дъщери, но винаги много са искали да имат син. Още при първата бременност, нека се изразим така, не са били във възторг от това, че ще имат момиче. Особено Макс Гътри, той, подобно на баща ми, се страхува, че родът му няма да бъде продължен. Та те си седели така вкъщи с четирите дъщери в пълно разочарование и в общи линии вече се били отказали. Докато преди две години Керълайн Гътри забременяла на четиридесет и осем. Тя и съпругът ѝ били в блестящо настроение и още преди на видеоzona да може да бъде определен полът на детето, те вече обяснявали наляво и надясно, че ще имат син. На въпроса откъде знаят това, отвърщали, че имали такова чувство. Наистина имат момче. Керълайн е пациентка на Шанън Чандлър-Литън.

Още една снимка се озова на масата. На нея се виждаха висок рус мъж с изрусена жена.

— Евърет Уорбъртън и жена му Линда. Евърет има малко нездравословна мания на тема руси и синеоки хора. Намира тъмните коси за неелегантни. Не бих искал да спекулирам дали всичко това има нещо общо с расизма. Русото е рецесивно. Жена му има тъмни коси и тъмни очи. Изрусява се и носи цветни контактни лещи, но това не променя гените. Независимо от това тя роди двама чудесни руси и синеоки близнаци... Още при първата бременност. Това може и да е било късмет, но Линда Уорбъртън е пациентка на Шанън Чандлър-Литън — той хвърли още снимки на семейни двойки и техните деца върху малката купчинка на масата. — Има още много подобни истории. Случаят на всяко едно семейство, взет отделно, си е окей. Но толкова много щастливи случаи? Толкова желани деца? И всички тези жени да имат един и същи гинеколог?

Бен кимна бавно.

— Добре. Разбирам. В това има нещо съмнително. Но изкуственото оплождане като такова все пак не е забранено.

— Освен когато някой проверява ембрионите, преди да ги присадят.

— Това също не е задължително забранено, когато в случаи като с лейди Хардгрейв...

— Напротив — прекъсна го Седрик. — Изкуствените оплождания трябва да се заявяват в Комитета по човешка фертилизация и ембриология. Комитетът трябва да даде разрешение за изследвания на ембрионите. А такива разрешения се дават само за определени изследвания. Не е разрешено ембрионите да се изследват за пол или цвят на очите и ако не е получен желаният резултат, независимо, че са здрави, да бъдат изхвърляни.

— Откъде имате цялата тази информация?

Седрик се облегна назад и дълго го гледа.

— Беше трудна работа. Събрах всичко в течение на последните няколко месеца. Откакто моята любима мащеха сподели, че скоро ще имам любим полубрат.

— А защо да не уведомим службите — поинтересува се Бен, който продължаваше да се пита дали наистина да се захване с това. Нещо в цялата работа го притесняваше.

Седрик избегна да отговори на въпроса.

— Практиката на Шанън Чандлър-Литън е чиста. За тези изследвания е необходима специална лаборатория, а всички лаборатории, с които тя иначе работи, също са чисти.

Бен го погледна скептично:

— Колко сигурно е това?

Не получи отговор, само мрачен поглед. Сега вече разбираше.

— Вече сте информирали службите и те не са могли да открият нищо.

Седрик кимна.

— Знаят ли, че сте вие?

— Не. Всичко вървеше през една адвокатска кантора, с която обикновено не работя. Чандлър-Литън и съпругата му не знаят нищо за това. Нея така или иначе не са я проверявали, само лабораториите.

— А нея защо не?

— В кабинета й няма никакви тайни вратички, зад които може да се крият лаборатории за оплождане инвитро.

Бен кимна.

— Окей. Трябва да помисля.

Седрик се усмихна хладно.

— Не мислете прекалено дълго. Става дума за моето наследство. Не можете вечно да си седите вкъщи и да се страхувате да вземете решение. В крайна сметка приятелката ви иска по-скоро да се омъжи. Да има деца.

Проклетият Седрик. Той беше по-млад от Бен, изглеждаше толкова блед и крехък, измъчваха го повече неврози и фобии, отколкото можеше да понесе един човек и избягваше онзи свят, който бе извън къщата му в Мърчистън^[4]. Независимо от това едва ли имаше нещо, което да не знае.

— Имате ли вече някаква представа как да стигна до този Чандлър-Литън?

Седрик доволно кимна.

— Знаех си, че ще кажете да. Преспете още една нощ и утре сутринта ще говорим отново — и той си тръгна.

Бутилката с вода си стоеше на пода, Седрик така и не беше отпил от нея.

Когато в осем на следващата сутрин чистачката на Седрик го измъкна от леглото, Бен вече бе взел решение и сега, две седмици по-късно, официално беше шофьор на Андрю Чандлър-Литън, без да има каквато и да било представа как на такава позиция ще открие нещо, което да свърши работа на Седрик.

БЕРЛИН, ЯНУАРИ 1980 ГОДИНА

Карла чакаше на прозореца. Щом видя таксито да се задава по улицата, тя се завтече към входната врата, за да посрещне доктор Инграм. Сали плати и го последва със спящата Флис на ръце. Вървеше с малки, внимателни стъпки по снега.

Когато останаха сами в библиотеката, американецът потвърди първоначалната си диагноза.

— Германските ми колеги направиха необходимите изследвания, вече няма никакво съмнение. Със сигурност сега се страхувате от онова, което ще стане с дъщеря ви, нали?

— Тя не е моя дъщеря. Тя... ние само се грижим за нея.

— Да, чух вече нещо по този въпрос — каза той разсеяно, докато се разхождаше край дългите лавици с книги с ръце зад гърба. Бе толкова различен от онова, което Карла бе предполагала. Представяше си го като по-възрастен. С дългогодишен изследователски опит и в същото време с успокояващо бащинско излъчване. Джонатан Инграм бе горе-долу на нейната възраст, дори може би по-млад и изглеждаше по-скоро като брокер от Уолстрийт. Слаб, блед, гладко сресана коса, костюм по поръчка. Той сякаш не забелязваше, че тя бе смутена от него, вероятно го приписваше на общото ѝ настроение.

— Знаете ли, в такива случаи чувството за вина е нещо съвсем нормално. Всички родители реагират така, щом научат, че детето им е тежко болно. И това, че човек известно време търси вината някъде другаде, е нормален процес — той се спря, но не я погледна. — Госпожо Арним, все ми е едно дали Флис е ваша дъщеря или не. Това не ме интересува, защото, доколкото ни е известно, синдромът на Хътчинсън-Гилфорд не е наследствена болест. Ще ви кажа какво ще направим: искам да преглеждам Флис на определени периоди. Ще видим дали аз ще идвам в Берлин или вие при мен. Ще намерим средствата и начина, сигурен съм. Ние със сигурност не можем да променим състоянието ѝ, но можем да опитаме да направим живота ѝ максимално приятен. Има някои неща, които със сигурност трябва да знаете. Нямам предвид какви лекарства трябва да ѝ давате и кога.

Карла знаеше какво ще последва сега.

— Искате да кажете, че трябва да съм подготвена, че тя ще има нужда от грижи? Че няма да може сама да се облича и през целия си кратък живот ще трябва да бъде хранена, ще изостава в умственото си развитие...

— Съвсем не. Флис винаги ще има нужда от специално внимание. Но не е така, както мислите. Все още не знаем на какво се дължи това, но децата с прогерия често са много интелигентни. Няма да се наложи да се притеснявате за оценките в училище. Те също така имат невероятно слънчев характер. И често оставам с впечатлението, че тези деца са не само много умни, но и направо мъдри. Научната литература потвърждава това ми впечатление — той най-накрая я погледна, за да види реакцията ѝ на кратката си реч.

Тя беше най-вече объркана.

— Предполагам, че сте очаквали нещо друго. Не бързайте, има много неща, за които трябва да помислите. Мога ли да попитам къде е съпругът ви?

Тя за миг се замисли, преди да отвърне.

— Той е в Грац. При познати. Много е... чувствителен.

— Да, пианист, чувал съм за него — Джонатан Инграм се усмихна многозначително. — Всеки бяга от реалността по свои начин.

Тя бе толкова изумена от думите му, че забрави да отговори. Изминаха може би няколко минути, преди Инграм да каже:

— Никой не очаква от вас самостоятелно да преодолеете всичко това. Потърсете помощ. Извикайте някоя приятелка. Вземете си почивка. Казаха ми, че работата ви е много напрегната. Има ли кой да ви замести?

— Не искам никой да ме замества — тихо отвърна тя.

Той кимна.

— Не мога да ви казвам какво да правите. Като за начало направих всичко, което зависи от мен, поддържам постоянна връзка с колегите от болница „Бенджамин Франклин“ и единственото, за което искам да ви помоля, е да ходите на прегледи там с вашата... с Флис. Лекарите, които разбират от тази болест, не са много, но доколкото можах, обясних всичко на доктор Бартоломей и той може да ме потърси по всяко време, ако има въпроси. Вие също, разбира се.

Те размениха още някакви любезности на сбогуване и Карла остана сама. Какво бе очаквала от него? Да ѝ каже, че всичко ще се оправи, че Флис не е болна ли? Че ще каже: „О, щом страда от тази болест, в никакъв случай не може да бъде ваша дъщеря и знаете ли какво, аз лично ще се заема, след два-три дни ще намерим дъщеря ви и Флис ще отиде при своите родители“, това ли? Да, Карла се бе надявала на някакво чудо, което нямаше да се случи. Тя седна на бюрото си и бутна настрана една купчина нови списания, каталози от изложби и писма, на които още не бе отговорила, за да си направи място. След това дръпна чекмеджето и извади тефтерчето с адреси и телефони. Разлиства го известно време, спираше се за кратко на някои имена, мислеше, отхвърляше ги, продължи да разлиства и намери подходящия човек за тази ситуация. Беше се запознала с него преди няколко седмици на откриването на изложбата „Рисунки на немски експресионисти“ в галерията. Интересуваха го някои от експонатите и

много съжеляваше, че няма да може да присъства на търга. Преди да му се обади, тя дълго и внимателно обмисля какво и как ще говори. Навън вече се бе стъмнило, когато най-накрая се свърза с него. Гласът ѝ звучеше непринудено и ведро, изразходва цялата енергия, която ѝ бе останала, за този разговор.

Когато свърши, се почувства безкрайно уморена, но отново имаше надежда: след няколко дни щеше да се озове на мястото, където още се случваха чудеса.

[1] Дело на британския скулптор Антъни Гормли, статуята трябва да символизира индустриалното минало на Северна Англия. — Б.пр. ↑

[2] „Били Елиът“ (2000) — филм на режисьора Стивън Долдри, разказващ историята на син на миньор, който иска да се занимава с балет. — Б.пр. ↑

[3] Квартал на Лондон. — Б.пр. ↑

[4] Луксозен район в югозападната част на Единбург. — Б.пр. ↑

5.

Баща ѝ, който вече не беше неин баща, я закара до вкъщи. Въпреки съветите на специалистите, както подчертаха сестрите и лекарите в клиниката. Трябвало да се щади и да остане в леглото няколко дни. Роджър Хейуърд получи списък с нещата, за които Фиона трябваше да внимава занапред. В него дори имаше препоръки за хранене за възстановяване на кръвта. На Фиона ѝ беше все едно, щом най-накрая можеше да си иде у дома.

Тя веднага си легна отново. Роджър проведе няколко телефонни разговора, докато намери някой, който още днес да поправи разбитата врата на жилището. След това изчезна, отиде да напазарува. Първо в „Теско“, след това в „Риъл Фуудс“, биомагазина на Броутън Стрийт, защото Фиона отказваше да яде плодове от „Теско“.

— Нищо чудно, че не ти стигат парите, които ти давам — ругаеше той, когато се върна с две хартиени торби в ръце. — Не знаеш ли, че в „Теско“ всичко е два пъти по-евтино?

Фиона дълго го гледа.

— Първо, преувеличаваш. Второ, какво ще ям, си е моя работа. И трето, това едва ли е най-подходящата тема за разговор в момента. Или може би е? За парите ли става дума? Никой не те е карал в продължение на десетилетия да инвестираш в дете, което изобщо не е твое. Ти си знаел, че не съм твоя дъщеря. Едва ли си го научил тази сутрин от мен.

Роджър се зае да вади продукти от едната торба и сложи плодовете на бюрото.

— Какво има? Не ми ли говориш вече?

Той с въздишка бутна старото червено плюшено кресло до леглото ѝ, взе си една мандарина и седна. Продължаваше да мълчи.

— Тя изневери ли ти? Или съм осиновена?

— Майка ти и аз... ние се оженихме, когато и двамата тъкмо бяхме навършили двадесет и една. Три години по-късно майка ти

поиска развод, защото не можехме да имаме деца — той започна да си бели мандарината.

— Чакай малко, та тя е била на двадесет и седем, когато ме е... — започна да пресмята Фиона.

— Да. Разведохме се, тя тъкмо беше завършила университета, след това изчезна от хоризонта и се появи отново чак след няколко години, през август седемдесет и девета. С теб на ръце — той лапна резен от мандарината и учудено повдигна вежди. — Те са...

— Знам. Кой е баща ми? — още докато задаваше въпроса, тя забеляза как пръстите ѝ конвулсивно мачкат одеялото. Принуди ръцете си да се отпуснат.

— И аз зададох същия въпрос на майка ти. Не пожела да ми каже.

Фиона се ококори насреща му.

— Все нещо е казала. Къде е била през цялото това време?

— В чужбина. В Берлин. Не знам повече, наистина.

— Ама че глупост! — възмути се Фиона. — Някой, когото си обичал, идва при теб след години, а ти...

— Остави ме да обясня — прекъсна я той. — Майка ти, Виктория, тя беше голямата ми любов. Разби сърцето ми, като ме напусна. И след това изведнъж се появи на прага ми, започнахме да се виждаме по-често, а когато ѝ казах, че все още я обичам и всеки момент съм готов отново да се ожения за нея, тя ми каза: „Ако обещаеш да не задаваш въпроси и да приемеш Фиона като собствена дъщеря, тогава ще остана.“ И аз ѝ го обещах и винаги съм държал на думата си.

— Та това е лудост — тихо каза Фиона и сърдито поклати глава.

— Тогава тъкмо беше ваканция — продължи той. — Обадох се на директора на училището, в което работех тогава и казах, че напускам. След това писах до много училища, за да си намеря нова работа. Писах на стари приятели, питах дали не могат да ми помогнат. Не навлизах в подробности за причините да си търся нещо ново. Правех си сметка, че ще мине поне година, докато си намеря нова работа. Имах спестени пари, но не знаех за колко време ще стигнат, ако трябва да издържам цяло семейство. Виктория тогава още не искаше да работи, искаше само да се грижи за теб и аз исках да ѝ дам тази възможност. И просто имах късмет: мой бивш състудент от Дърам преподаваше в едно частно училище в Единбург. Щом чул, че си търся

нова работа, веднага говорил с директора за мен. По време на ваканцията изненадващо била починала една от учителките и спешно търсели заместник. Веднага приех предложението. Така се преместихме в Единбург — той я изгледа продължително и замислено. — Бях обещал на майка ти да не задавам въпроси — повтори той.

— А за мен никой не помисли, нали? — Фиона седна, от което ѝ се зави свят.

— Ние мислехме само за теб — отвърна Роджър Хейуърд. — За мен ти беше най-големият подарък в този живот, майка ти беше голямата ми любов, животът ми изведнъж стана перфектен. Поне за следващите единадесет години.

— Докато мама почина.

— Докато не стана онази катастрофа, да.

Бяха минали години, преди той да се съвземе след смъртта на майка ѝ, и след това, дори и да се срещаше от време на време с други жени, никога не се впусна в сериозна връзка. Фиона веднъж го беше попитала защо не се ожени отново. Тогава вече бяха минали почти десет години от смъртта на майка ѝ. Той ѝ беше отговорил: „Защото бих разочаровал всяка жена. Никога не бих могъл да я обичам колкото майка ти.“ За него Виктория продължаваше да живее във Фиона и винаги, когато тя го питаше дали прилича на майка си, той кимваше и казваше с усмивка: „У теб има много от нейния маниер.“ Доколкото Фиона можеше да прецени по старите снимки на майка си, на външен вид изобщо не приличаше на нея. Значи нямаше нищо чудно в това, че като дете си беше мислила, че е осиновена или че случайно са я разменили с друго дете. Изобщо не приличаше нито на майка си, нито на баща си.

„Приличаш като две капки вода на една моя леля“, беше казвала винаги майка ѝ. Фиона така и никога не видя нито една снимка на тази леля. След смъртта на майка си, за да преживее по-лесно загубата, тя за известно време си бе внушила, че е осиновено дете и във фантазията си рисувахе биографиите на истинските си родители. Беше си представяла как един ден ще се изправи пред тези перфектни родители. Те щяха да я прегърнат и Фиона най-накрая щеше да се почувства истински добре. Когато сега се сещаше за това, тя се питаше защо никога не си бе измислила отговор на въпроса как така истинските ѝ родители я бяха дали на други хора.

Детински врели-некипели, каза си тя по едно време, когато този етап бе отминал. И сега прозрението, че тогава съвсем не е била далеч от истината, ѝ подежда като удар по главата. Когато преди няколко години бе разказала това на терапевта си, той бе казал: „Много деца имат такива периоди, в които искат да имат други родители и си представят какво би било човек да е израснал при такива хора, за каквито винаги си е мечтал. Децата се чувстват неразбрани, понякога самотни и изолирани, защото не са наясно, че трябва да говорят за проблемите и чувствата си. Особено зле е в пубертета. Хормоните играят като бесни, понякога се появяват депресивни нагласи, родителите изнервят със забрани и наставления, човек иска по-добър живот. При вас смъртта на майка ви е допринесла още повече за това: щом онази, която е умряла, изобщо не е била моята майка, тогава значи и не боли чак толкова.“

Как би могъл да знае? Как Фиона би могла да знае? Роджър бе толкова любвеобилен и всеотдаен. Беше я научил на толкова много неща и бе прекарвал толкова време с нея...

Къде беше майка ѝ в цялата работа, питаше се тя. Споменът за нея бе избледнял през годините, както бе отшумяла и болката. И днес от нея почти не беше останала и следа. Едно краткотрайно чувство. А иначе?

— Все трябва да има някакви документи — каза Фиона. — Ами актът ми за раждане?

На вратата се почука. Мораг внесе поднос с кана чай и три чаши. Сложи го при плодовете на бюрото на Фиона.

— По-добре ли си? — попита тя тихо.

Фиона забеляза как Роджър ядосано погледна приятелката ѝ.

— Да, благодаря — каза Фиона.

— Ще ни оставиш ли за малко насаме? — гласът на Роджър не звучеше враждебно, но твърдо и изразът на лицето на Мораг се смени от умерено съчувствен на явно разочарован.

— Разбира се. Извинете — тя грабна третата чаша и бързо напусна стаята.

— Всеки път се питам какво ли е да живееш под един покрив със собствения си клонинг — промърмори Роджър, като хвърли изкосо поглед към вратата, докато сипваше чая.

— Тя е окей — каза Фиона и това не беше за първи път.

— Но защо го прави? — попита Роджър, като поклати глава.

— Та относно акта ми за раждане — смени темата Фиона. — В него ти фигурираш като мой баща. Място на раждане: Берлин. Впрочем, мама ми е разказвала, че съм се родила малко по-рано от очакваното и в този момент сте били на гости в Берлин. Сега се питам, разбира се, как съм могла да вярвам на подобна глупост.

— Задаваш си този въпрос точно сега, защото знаеш, че не е вярно.

Тя не гледаше Роджър, предпочиташе да зяпа в чашата, сякаш там бяха всички отговори.

— Е?

— Тя ми каза, че всичките й документи били загубени по време на пренасянето от Берлин в Англия. Подаде молби за нови и сред тях беше твоят акт за раждане. Тогава тя ми каза: „Защо да не те запишем веднага като неин баща, тогава ще си спестим главоболията с осиновяването“. И аз се съгласих.

— Човек може да си помисли, че си бил зависим от нея — заядливо каза Фиона. Губеше търпение с Роджър. — Тя те е напуснала, години наред си бил сам, докато накрая се е върнала и ти си се оставил да те прави на маймуна. Тя ти пробутва някакво чуждо дете и ти дори не настояваш да узнаеш чие е то! Що за загубеняк си!

— Обичах я, страхувах се, че ще си тръгне, ако...

— Имам право да знам кой е баща ми. И ти трябваше да настояваш за това — скастри го тя.

Роджър стана и започна да обикаля из стаята.

— Аз просто исках...

— Да, точно така. Ти просто си искал. Мама просто е искала. Но аз съм била малко дете, по дяволите! А какво ще кажеш, дали пък нямаше да е зле да се бяхте позамислили какво бих искала аз, а? И защо, ако мога да запитам, мама толкова малко се занимаваше с мен, щом уж през цялото време си е била вкъщи, само за да може да ме гледа? Къде беше тя, когато ти ме научи да карам колело? А докато ходехме да плуваме? Къде беше мама?

Роджър отчаяно вдигна ръце, отпусна ги отново, поклати глава и се обърна с гръб към нея.

Фиона се опита да диша по-спокойно.

— Има и друго, нали?

— Не, казах ти всичко. Но за някои неща просто нямам никакъв отговор. Не знам. Повярвай ми.

Гласът му звучеше отчаяно. И чистосърдечно. Тя реши да го остави на мира за днес.

— Прекрасно. Направо страхотно. Само защото преди тридесет години си избягвал всякакви конфликти, също както и сега, затова животът ми е съсипан.

— Фиона, това, което казваш, не е вярно — извика той.

— Нали? Точно така. Върви си. Не мога да те гледам повече — тя се обърна с лице към стената и затвори очи.

Роджър не издаваше нито звук. Минаха няколко минути, преди да го чуе да излиза от стаята. Той внимателно затвори вратата след себе си.

Сигурно, мислеше си тя, когато най-накрая настъпи спокойствие и навън падна мрак, сигурно бе чувствала през всичките тези години, че в живота ѝ нещо не е наред. Може би в подсъзнанието ѝ имаше толкова неща, с които не можеше да се примири, че в момент на слабост я беше обзело желанието да напусне този живот. Нима беше възможно? При всички случаи не по-невъзможно от представата, че някой се бе опитал да я убие. Толкова много хора им идваха на гости, всеки би могъл да смени станцията на радиото в кухнята. А Фиона бе правила и по-шантави неща от това да запали свещите на съквартирантката си. Или да разпръсне наоколо листа от рози. Сигурно, мислеше си тя, сигурно нещо не е наред с мен, сигурно мозъкът ми замъглява спомена ми за това, как съм се готвела да умра. Сигурно ще трябва да се задоволя с това обяснение.

6.

Когато Мораг почука, беше вече нощ. Тя се промъкна тихо в стаята на Фиона. Отново носеше поднос, този път с храна. Постави го на бюрото.

— Ти не спиш — прошепна тя и се усмихна. — Направих супа. Е, добре де, честно казано, стоплих една от консервите, които донесе баща ти.

Това беше по-добрата алтернатива. Мораг не можеше да готви. Но Фиона бе гладна, сега можеше да изяде какво ли не. Замисли се за миг дали да не каже на Мораг вече да не нарича Роджър неин баща, но тогава щеше да ѝ се наложи да разкаже всичко, а не ѝ се искаше да го прави. Още не.

— Заключена ли е външната врата? — попита тя.

— Разбира се. Сигурно си спала, докато майсторът бе тук? Оправи всичко и сложи още една секретна ключалка. Предполагам, баща ти ще поеме сметката?

Трябваше по-скоро да поговори с нея за това, защото всеки път ѝ ставаше неприятно, когато тя казваше „баща ти“.

— Да, той спомена нещо такова...

— Ще му се обадя да му благодаря. Бихме могли да му...

— Кога ще ходиш на работа? — прекъсна я Фиона.

— О, вкъщи съм си цяла седмица. Успях да отложам всички ангажменти, аз тъй или иначе върша повечето неща онлайн. Паричните преводи, покупките и всичко останало. Така че няма нужда да се страхуваш.

— Благодаря — каза Фиона и опита да седне. Причерня ѝ пред очите и тя падна обратно на възглавницата.

— Ще ти помогна — рече Мораг и седна на ръба на леглото, за да я крепи. — Искаш ли да ми разкажеш какво се случи снощи? — тя я погледна с топла усмивка.

— Ако знаех само...

Фиона си спомняше, че с Мораг бяха отишли на откриването на изложба на една немска артистка. Една галерия в Стокбридж почти цяла вечност бе преговаряла с живеещата в Берлин Астрид Рьокен да дойде с картините си в Шотландия. Тя дълго се бе колебала, защото през последните години се бе концентрирала върху работата с триизмерни обекти, вместо да рисува. В крайна сметка се бе стигнало до компромис и картините ѝ бяха изложени заедно с избрани обекти. Мораг бе възхитена от картините: глави, лица, гримаси. Създадени по време и след престоя на Рьокен в Ню Йорк. Фиона се интересуваше най-вече от обектите: „I adore thy unknown father“^[1] — полемизиране с „Отче наш“, или „Was wiegt der Schnee von gestern“^[2], любимата ѝ работа. Тъкмо бяха застанали пред „Primal Shadows“^[3] и отдаваха дължимото на прецизно изчислените места по купчините пясък, върху които падаха сенките на африканските дървени фигури. Изложбеното пространство се пръскаше по шевовете, лееха се реки от шампанско. Художничката изглеждаше крехка, направо чуплива до галериста, който имаше фигура на професионален боксьор. Имаше жизнерадостно излъчване, шегуваше се с журналистите, привличаше вниманието на по принцип скучаещото арт общество. Само за няколко минути Мораг бе толкова впечатлена от нея, че ѝ се прииска на всяка цена да я снима в документален филм. Тя започна да си пробива път към художничката, а погледът на Фиона срещна напрегнатата физиономия на едно момче, с когото веднъж беше преспала.

— Здравсти — поздрави тя, като опита да съхрани безразличен тон, докато се сети за името му. И за какво си бяха говорили.

— Преди да ме попиташ какво правя тук, аз познавам Астрид — каза той.

Звучеше превзето. Сега вече си спомни. Ян. От Берлин, на двадесет и осем години. Студент в художествената академия или може би вече беше завършил, при немските студенти никога не ставаше съвсем ясно. Правеше нещо в университета; тя, разбира се, бе забравила какво. Беше хубав; вероятно това е била причината да тръгне с него. Нямахме как да е заради прекомерния му чар, освен ако сега не се държеше доста по-различно, отколкото при предишната им среща.

— Да, да, от Берлин, нали? — попита Фиона, само и само да каже нещо.

— Организирах там една нейна изложба. Още преди три години.

— Поздравихте ли се вече?

— Още преди няколко часа. Посрещнах я на летището.

— Колко хубаво.

— Да.

Настъпи напрегнато мълчание, докато най-накрая мина сервитьор с шампанско. Фиона изгълта чашата си и побърза да вземе нова, пълна.

— Ти така и не ми се обади.

Поредният от онази порода, значи. Тя трескаво се опитваше да си спомни как бе минала онази вечер с него. Къде се бяха запознали? Може би на някоя изложба? Не, в галерията. Дълго си бяха говорили за Нео Раух и Даниел Рихтер^[4]. Той смяташе, че Нео Раух не е лош, но пламенно и искрено обичаше Даниел Рихтер, заради което и задълбаха в спор. И затова я покани на вечеря. Малко непохватно и срамежливо, и именно това я бе привлякло. Висок, слаб, с къса тъмна коса, малко блед, с големи рогови очила, като на Джарвис Кокър^[5] — почти никой не носеше такива, освен, както бе видно, студентите от художествената академия в Берлин.

Бяха отишли във „Валвона и Крола“^[6] и Ян бе истински възхитен от това, че е родена в Берлин. Разбира се, обеща да ѝ покаже този град, нали тя всъщност почти не беше живяла там. След няколко бутилки вино, които той, горкичкият, мъжки плати, те се бяха озовали в неговото жилище и в леглото му, беше ѝ дал своя телефон, защото Фиона не даваше своя на никого, и тя вероятно му бе казала, че ще му се обади, защото винаги казваше така.

— Ами загубих си телефона и се наложи да взема нова карта — стандартното ѝ оправдание. В списъка с оправдания то бе далеч пред „Бях много заета“.

— Хм. И какъв имаш сега?

Тя го погледна учудено.

— Какво имаш предвид?

— Мобилния ти телефон. Нали имаш нов, какъв е? На коя фирма?

Странен тип. Добре беше направила, като не го потърси отново.

— Ами не знам, не обръщам внимание на подобни неща. Можеше да ме намериш в галерията — смени темата тя.

Той дълго я гледа. Тя започна да губи търпение, изпи си чашата, огледа се да види къде може да получи още.

— Бях там.

— Моля?

— В галерията. Бях там.

Тя поклати глава.

— Никой не ми е предавал нищо. С кого говори?

— Не съм влизал вътре. Седях в кафето отсреща и те наблюдавах.

Или този Ян бе напълно превъртял, или й се подиграваше. Тя се засмя, макар и малко несигурно.

— Не, наистина. Не всеки ден и не от сутрин до вечер, но ходих там. Един-два пъти седмично. Но ти никога не погледна към мен.

— Та аз не съм знаела, че си там.

Той отново се взря в нея, без да продума. Фиона се страхуваше, че сега ще роди някоя фраза от рода „Надявах се да усетиш, че съм там“. Затова каза:

— Трябва да потърся моята приятелка. Загубих я някъде.

Той я хвана за ръката.

— С Астрид отидоха някъде отзад. Сигурно си говорят и не искат да ги безпокоят.

Тя се опита да се освободи от ръката му, но той не я пусна.

— Искам още нещо за пиене.

Ян взе чашата от ръката й.

— Ще ти донеса нещо.

Той изчезна в тълпата, а тя започна да се оглежда за познати. Обикновено познаваше повечето хора, това общество в Единбург бе обозримо. Само по волята на случая точно в този момент бе заобиколена от непознати лица. Все пак познаваше един мъж, застанал близо до входа. Той се обърна с гръб, щом я забеляза. Беше с жена си. След това се върна Ян и пъкна чаша в ръката й.

— Cheers^[7] — каза той и отпи от шампанското си.

Фиона гаврътна своята чаша, без да отговори. Не беше ги броила. Може би беше петата, а може би осмата. Просто искаше да се напие.

И от този момент спомените й избледняваха. Дали Ян й беше сложил нещо в чашата? Или някой друг? Най-вероятно беше така.

През цялото време наоколо се блъскаха. През цялото време се настъпваха. Струваше ѝ се, че по-късно бе говорила с Мораг. Мислеше, че си спомня как говори с някакви други хора. Но къде бе изчезнал Ян?

— Трябва да ми помогнеш — каза Фиона, без да обръща внимание на супата. — Кога ме видя за последно?

— Преди да говоря с Астрид. Отидохме в офиса в дъното, исках да я убедя да направим документален филм — каза Мораг.

— Не, не, говорихме още веднъж! — Фиона разтърка лицето си с ръце. Те бяха леденостудени. — Сигурна ли си? Моля те, помисли!

Мораг я погледна учудено.

— Как ти хрумна това? — тя седна до Фиона и я прегърна през рамото. — Когато се върнах в изложбената зала, теб вече те нямаше. Мислех, че си тръгнала с някой тип.

Фиона поклати глава.

— Не, не, говорихме, сигурна съм. А онзи Ян видя ли го?

— Ян ли?

— Разказвала съм ти за него, онзи студент от Берлин... Не съм ли ти разказвала?

— Онзи, с когото беше ходила във „Валвона и Крола“ ли?

— Същият.

— Ах! Чакай, той не е ли познат на Астрид?

— Да! Спомняш ли си за него?

— След това той седя с нас в офиса... Но само за кратко. Не мога да ти кажа точно кога е било това — тя се усмихна на Фиона. — Всичко ще се оправи, сигурна съм. А сега хапни нещо, преди отново да е изстинало. Все още си съвсем бледа — с тези думи тя стана и излезе от стаята.

Фиона се домъкна до бюрото и започна да яде. Супата от консерва не само че миришеше неясно на какво, но и вкусът ѝ също беше такъв. След като изяде половината от супата, силите ѝ се изчерпаха и тя остави лъжицата да потъне в нея. Чувстваше се още изтощена от преди яденето, на челото ѝ беше избила пот. Тя скръсти ръце върху бюрото, положи главата си на тях. Мораг, най-вярната ѝ приятелка... Ако вчера не ѝ беше хрумнала онази идея за документалния филм, щеше да остане при Фиона и всичко щеше да е наред. Фиона и Мораг от две години бяха заедно почти всеки ден. По онова време някой ги беше запознал, защото и двете си търсеха

жилище и нито едната от тях не можеше да си позволи да наеме апартамент сама. Млада жена на същата възраст и също с креативна професия — това много допадна на Фиона. Двете веднага почувстваха взаимна симпатия, Мораг очевидно се възхищаваше от нея и това ласкаеше Фиона. Не след дълго бяха открили това чудесно жилище на Форт Стрийт в Броутън и дори го получиха. Полека-лека Мораг все повече възприемаше стила на Фиона. Що се отнася до дрехите и грима, двете си приличаха от самото начало. Мораг всъщност промени само прическата си и веднага станаха известни като лудите близначки. Понякога, когато я заговаряха за Мораг, тя се правеше на малко изнервена от нея, подбелваше очи или въздишаше. Само за да покаже на всички кой задава тона. Всъщност достатъчно често се случваше така, че Мораг решаваше да пробва някой нов стил или ѝ хрумваше някоя шантава идея за следващото парти.

Главата на Фиона започна да натежава, мислите ѝ се преплитаха. „Ако само Мораг беше останала при мен...“, това беше последното, което си помисли, преди да заспи.

ЗАЛЦБУРГ, ЯНУАРИ 1980 ГОДИНА

Фредерик се криеше зад новия брой на „Щандарт“. Независимо от това поне половината от посетителите на кафе „Базар“^[8] го бяха познали. Преди няколко дни снимката му беше във всички булевардни вестници, редом с дописките за Фолкер Шльондорф, Гюнтер Грас и „Тенекиеният барабан“, защото филмът беше спечелил поредна награда. Снимки на Фредерик се бяха появили и в някои от сериозните издания, в крайна сметка той не бе кой да е и това особено важеше за малък град като Залцбург. Ако зависеше от него, щеше да се срещне с Петер в хотелската стая, но приятелят му бе настоял да се видят в кафенето. Гласът му звучеше странно, различно от обикновено, а сега отгоре на всичкото закъсняваше, Фредерик чакаше вече от половин час. Със сигурност искаше да му каже, че приятелството им е приключило. Или поне определено да се дистанцира от него. Такова нещо не се казва по телефона, особено на стар приятел. И Петер вероятно искаше разговорът да се проведе на неутрална територия. Само че не беше съобразил, че сега ще го видят с Фредерик на публично място. Може би пък бе избрал кафе „Базар“ именно по тази причина, за да покаже открито, че не е приятел на Фредерик. Значи

щеше да е доста неприятно. Сякаш неприятностите заради жена му му бяха малко.

От появата ѝ в предаването „Дреешайбе“ по телевизия ZDF бяха минали пет дни. Фредерик не знаеше нищо за това, дори не подозираше нищо, докато агентът му не се бе обадил в хотела, за да му каже да си пусне телевизора, в Залцбург ZDF се хващаше без проблеми. В първия момент Фредерик си бе помислил, че става дума за предстоящата седмица на Моцарт, за концертите му. Но после видя на екрана Карла, водещият я представи като най-влиятелния куратор и организатор на търгове в Германия. Водещият говореше за следващия аукцион на Карла, една ретроспектива на Лий Милър, зададе някакъв въпрос и с професионална усмивка зачака отговора на Карла. Той обаче не последва. Вместо това Карла погледна право в камерата, кръстоса крака и с ясен и силен глас заяви, че това не е причината да участва в предаването. Всъщност била дошла заради дъщеря си, заради изчезналата си дъщеря, която била подменена от някого с болно дете и сега искала да отправи апел към родителите на това болно дете най-накрая да се свържат с нея. Няколко да подава иск срещу тях. Единственото, което искала, било да получи обратно дъщеря си Фелицитас. След това показа пред камерата големи снимки на Флис с думите: „Това не е моята дъщеря. Подхвърлиха ми я.“ Камерата показва снимките на детето му в едър план, деформациите вследствие на болестта си личаха много добре. Карла показа друга снимка, на Фелицитас на два месеца: „Това е моята дъщеря. Исквам си я обратно.“

Той продължаваше да държи телефонната слушалка долепена до ухото си, беше забравил за нея, когато чу как агентът му шумно си поема дъх: Какво прави тя там, какво я е прихванало?

Публиката неспокойно зашумя. Водещият едва успя да прикрие изненадата си, трябваше му известно време да се овладее, за да бъде в състояние да започне да я пита какво, къде и кога, така тя получи още четири минути ефирно време, преди режисьорът да пусне следващия репортаж. Четири минути, през които тя се опитваше да убеди целия свят, че нейната дъщеря изобщо не е нейна дъщеря. Четири минути, през които всеки седнал пред телевизора разбра, че Карла Арним напълно е загубила разсъдъка си. И че Фредерик Арним има луда жена и болна дъщеря. Четири минути, които разбиха напълно кариерата му.

На другия ден вестниците се нахвърлиха върху Карла и публичната ѝ изява, заглавията бяха унищожителни. Докато някои спекулираха с това, че в историята на Карла може да има нещо вярно, един булеварден вестник пишеше за една побъркана, която с всякакви средства се опитва да се отърве от болното си дете. Репортерите бяха научили, че Карла няколко месеца е прекарала в психиатрията и още на следващия ден вече нямаше вестник, в който историята с размяната на детето да се взема на сериозно. Карла беше лошата майка на нацията, може и да имаше някои, които се отнасяха със съчувствие заради тежкото заболяване на Флис, но Фредерик се съмняваше в това. Във всяко издание имаше изчерпателни текстове за синдрома на Хътчинсън-Гилфорд, един експерт от Мюнхен беше дал пространно интервю на някакъв таблоид. От него Фредерик обаче не научи нищо повече от онази основна информация за болестта, която даваха медицинските справочници. Заглавието гласеше: „Истината за старите деца.“

Статията бе илюстрирана с малък портрет на експерта, а до него голяма снимка на силно засегнато от синдрома на Даун дете, придружена от текст: „Родителите на тези деца също страдат.“

Австрийските издания също бяха подхванали цялата история и първата им работа бе да се захванат с Фредерик, защото той тъкмо беше в Австрия, за да открие Моцартовия фестивал, защото в момента много се обсъждаше една професура в „Моцартеум“^[9] (за това Фредерик, разбира се, не знаеше нищо). Името му само се споменаваше, без по-нататъшни коментари — той се притесняваше да не го обвинят, че прекарва прекалено малко време със съпругата си и децата, но го смущаваше и фактът, че сега снимката му се появяваше в пресата ежедневно, не малка, в рубриките за култура, които така и така се четат от малцина, а по първите страници, в голям формат. Беше съсипан, дамгосан, жена му бе разбила живота му, а със сигурност биха могли да се оправят, ако тя си бе седяла мирно, ако в един момент се бе примирила с положението.

Агентът му се обаждаше веднъж дневно, за да каже: „Ще изчакаме да отшуми, просто ще го изчакаме, не вдигам телефона и ако искат да откажат ангажиментите ти, вече трябва да го правят писмено, но ние ще изчакаме всичко да отmine.“

Фредерик беше уверен, че агентът няма още дълго да работи за него.

Както бе сигурен, че Петер скоро няма да му бъде приятел.

Петер дойде най-накрая, с палто, шапка и свободно омотан около врата шал. Той си спести дългите приветствия, поръча на келнера кафе с мляко, дръпна вестника от ръката на Фредерик.

Фредерик нервно се озърна. Никой не му обръщаше внимание. Сигурно хората не го гледаха само сега, докато се озърташе. След това щяха пак да го зяпнат.

— Знаеше ли за това? — поинтересува се Петер.

Фредерик енергично поклати глава. Разбира се, че ако знаеше, щеше да я спре.

— Как можа да се стигне дотам?

В момента той наистина нямаше отговор на този въпрос на приятеля си.

— Колко болна е Карла всъщност?

— За бога — възмути се Фредерик. — Да не би да вярваш на драскачите по вестниците? Това интервю ли е?

— Жена ти... — замислено каза Петер. — Какво ще стане сега с нея?

Фредерик не знаеше. Беше се опитал да се свърже с нея, но тя упорито не вдигаше телефона. Сали му беше казала, че Карла все така не се грижела за Флис, че само си седяла в библиотеката. Почти не се хранела, твърдеше Сали.

— Ще се развеждате ли? — попита тогава Петер без заобикалки.

— Така би било най-добре, нали? — отвърна Фредерик и закри лицето си с ръце, без да е в състояние да роди и една ясна мисъл.

Разбира се, че ще се наложи да се разведе. Ако останеше женен за нея, това би го превърнало в нищожество в очите на обществото. Само ако успееше сега да тегли чертата, ако заемеше позиция, тогава щеше да бъде спасен. Развод, след това да се оттегли за две-три години, докато всичко се уталожи, докато всички забравят. Имаше достатъчно пари, щеше да се справи.

Обаче се страхуваше от това, което щяха да пишат илюстрираните издания. Ще има да бълват страници за него, Карла и Флис. Цели страници!

Ще имат нужда от текст. А кой може да предвиди с какво ще пълнят страниците си? Да, сега определено трябваше да стои настрана от Карла.

— Би било най-добре — повтори той и не посмя да погледне приятеля си.

— Сега в никакъв случай не бива да се развеждаш. Трябва да бъдеш до нея — каза Петер. — Тя си е за болница, но само не се развеждай. Ще те обявят за страхливец.

Фредерик не разбираше. Целият свят говореше, че жена му е луда, но ако той се разведе, нямало да гледат с добро око на него, така ли? Не беше ли по-добре да покаже ясно позицията си?

Едва сега погледна приятеля си в очите, видя, че той го гледа така сериозно, както не го бе гледал никога досега.

— Трябва да останеш с нея, независимо от всичко. Само да бях знаел преди това, какво се случва при вас — каза Петер. — Щях да се опитам да помогна. Все щях да измисля нещо. В никакъв случай не биваше да се оправяш сам.

Фредерик вдигна рамене. Опита се да му покаже колко го бе притеснило всичко това, доколко налудничаво би звучала за всеки фикс идеята на Карла за разменените деца. Такива неща не се афишират, не се споделят дори с най-добрия приятел.

— Трябваше да говориш само с мен — каза Петер и тъжно поклати глава. — Не ти ли бях добър приятел?

Сега, мислеше си Фредерик, сега ще му каже, че повече не са никакви приятели. Значи така, с лека ръка, той обвиняваше него, Фредерик, че не му се е доверил. Вместо да каже направо: „Срам ме е от теб, от жена ти и от това безобразно дете, не искам вече да имам нищо общо с вас.“

— Напротив, ти беше най-добрият приятел, когото съм имал — каза Фредерик, — и разбирам защо се отвърщаш от мен.

Какво друго можеше да каже. По-добре бе всичко да приключи час по-скоро.

— Да се отвърщам ли? — гневно възкликна Петер.

И сега хората вече не си правеха труда да ги гледат само тайно. Бяха ги зяпнали с любопитство. Петер тържествено сложи ръка на рамото на Фредерик и му каза:

— Искрено ти се възхищавам, приятелю. И аз не съм единствен. Целият свят ти се възхищава за това как понасяш съдбата си. Не ти е лесно, за бога. И никога не си се оплаквал.

Петер сведе глава.

— Целият свят ли? — изломоти Фредерик, без да разбира нищо.

— Целият свят — повтори Петер. — Искат те в „Моцартеум“ и между нас да си остане, готови са да бъдат много щедри.

Фредерик продължаваше да не разбира.

— Ти си герой. Изключителен, блестящ пианист и освен това герой. Тежката съдба, това е твоят ключ към успеха. През цялото време имах чувството, че свириш с много по-голяма дълбочина, отколкото преди две години и сега вече знам защо.

— По-голяма дълбочина — повтори Фредерик; нямаше никаква представа как да разбира всичко това. Подигравка, сарказъм, ирония — думите на приятеля му не биха могли да бъдат нещо друго.

Той проумя какво се случваше, едва когато ръководителят на Моцартовия фестивал се втурна в заведението и гръмогласно го поздрави.

— Драги ми Арним — извика той и разпери ръце, като едва не помете таблата на претичващия край него келнер. — Драги ми Арним, колко се радвам да ви видя, хайде да вечеряме заедно днес.

Само след няколко секунди един господин, който седеше две маси по-нататък и не спираше да пуши, се изправи, прекъсна поканата за вечеря и се представи на Фредерик като радио редактор в ORF. Надявал се да го срещне в Залцбург, щял още днес да го потърси в хотела, за да уговори интервю с него, сега бил най-подходящият момент за това. Най-подходящият момент, за да покаже що за човек е Фредерик. Какво му се налагаше да понася така геройски. Какво го вълнуваше и придаваше дълбочина на свиренето му.

Фредерик нямаше никаква представа дали е започнал да свири с повече чувство или не. По-скоро смяташе, че претрупва разсеяно последните концерти. Добре, че можеше да черпи от репертоара си, не се искаше нищо ново. Но повече дълбочина? Дали ще кажат същото за начина, по който свиреше Моцарт?

— И за това трябва да говорим — как стана така, че най-сетне свирите Моцарт? — възкликна редакторът. — Дали причината е, че Моцарт, както твърдят, е особено подходящ за малки деца?

Фредерик кимна смутено, благодари, разбра се за срещи с хората, остави се да го потупват по рамото.

Когато отново останаха сами с Петер, приятелят му каза:

— Каквото и да се случва, само не се развеждай.

О, не, не би го сторил. И защо да го прави? Трябваше да е направо благодарен на Карла, че се беше представила като побърканата на десетилетието в „Дреешайбе“.

[1] „Обожавам незнайния си баща“ — (англ.) — Б.пр. ↑

[2] „Колко тежи ланският сняг“ — (нем.) — Б.пр. ↑

[3] „Първични сенки“ — (англ.) — Б.пр. ↑

[4] Нео Раух (р. 1960) — един от най-продаваните съвременни немски художници, представител на Новата Лайпцигска школа. Даниел Рихтер (р. 1962) съвременен немски художник, специализирал се върху големите формати. Смята се, че комбинира документалната фотография, историята на изкуството и актуални теми от съвременността. — Б.пр. ↑

[5] Джарвис Кокър (р. 1963) — британски музикант, автор на песни, основател и вокал на групата Pulp. — Б.пр. ↑

[6] Valvona and Crolla — известен ресторант в Единбург. — Б.пр. ↑

[7] Cheers (англ.) — Наздраве! — Б.пр. ↑

[8] Известно кафене в центъра на Залцбург, посещавано от Стефан Цвайг, Грета Гарбо, Марлене Дитрих, Томас Ман, Томас Бернхард и др. — Б.пр. ↑

[9] Консерваторията в Залцбург, която от 1998 г. е университет по музика, театър и изобразително изкуство. — Б.пр. ↑

7.

Вярно беше, че от близо седмица той непрекъснато гледаше мобилния си телефон. На относително кратки интервали проверяваше дали Фиона не го беше търсила. Реши, че щом не се обажда, това е добър знак. Дори това да значеше, че тя просто му е сърдита, защото не бе пожелал да се впрегне във фантазмагориите ѝ — това сякаш го устройваше. Но от време на време, макар и само за няколко секунди, Бен все пак мъничко се притесняваше за нея.

Работата му като шофьор вървеше монотонно и без стрес. Всеки ден все същата програма: ставаше в шест и половина, доста преди родителите си. В седем и петнадесет вече бе взел душ, закусил и беше облечен със задължителния тъмен костюм, бяла риза и скромна вратовръзка. Чандлър-Литън изключително ценеше добрия външен вид и затова Бен всяка сутрин лъскаше елегантните си черни обувки. Седрик се бе бръкнал за новия му гардероб: пет костюма, десет ризи, десет вратовръзки, три чифта обувки, три подходящи колана, два шлифера.

Беше наредил да му купят дори игли за вратовръзки, копчета за ръкавели и чорапи. Нов портфейл. И така нататък. Никога досега не бе притежавал толкова скъпи дрехи. И честно казано, дори да имаше парите, Бен за нищо на света не би си купил тези неща.

В седем и четвърт потегляше към мястото в гаража, където стоеше лимузината „Мерцедес“, която бе ползвана от ръководството на „ИмВак“. Проверяваше дали всичко работи добре, колкото и излишно да му се струваше това, дали някой не е бърникал по колата и малко преди осем тръгваше към къщата на Чандлър-Литън в Дърам. Там чакаше, докато точно в осем и половина той излизаше от вратата с пружиниращата си походка и в чудесно настроение. Тогава Бен слизаше от колата, отваряше му вратата, Чандлър-Литън се плюсваше заедно с чантата си за документи на задната седалка, пожелаваше му добро утро, а Бен се плъзваше на мястото си и потегляше обратно към фирмата. Никога не го канеха в къщата.

Към девет паркираха в гаража. Всеки път минаваха по различен маршрут. Чандлър-Литън се страхуваше от нападения на „прекалено амбициозни природозащитници“, както той се изразяваше. От време на време ги наричаше и „екотерористи“. Лимузината имаше бронирани стъкла, също както и прозорците на офиса му. В сградата се влизаше само с електронна карта в комбинация с пръстов отпечатък. Етажът, на който се намираше офисът на Чандлър-Литън, бе допълнително защитен, малцина имаха достъп дотам. Бен не беше влизал и там. Докато чакаше, той прекарваше времето си в не принудено общуване с дежурния в портиерското помещение. Там винаги имаше прясно запарен чай, от столовата получаваха толкова храна, колкото пожелаеха. Всички портиери бяха всъщност охранители, които пазеха не само входа, но и с помощта на монитори държаха под око всички странични и задни входове, както и тези на приземния етаж. Бен беше разбрал, че някъде в сградата има още едно помещение с монитори. Там седели трима от службата за сигурност и наблюдавали общо тридесет монитора, ако не и повече. Поне така твърдеше Брейди, с когото Бен беше убивал времето през по-голямата част от първата си работна седмица. Сградата се охраняваше денонощно. Много сектори бяха обезопасени като в строго охраняван затвор. Само малцина избрани имаха достъп до кучетата порода „Бийгъл“, върху които се правеха опитите и за всеки сътрудник имаше обстойно досие с цялата информация за него. Щом бе научил това, Бен веднага се беше обадил на Седрик от Изингтън.

„Знам за това“, бе казал той. „Познавам охранителната фирма, която работи за него и знам как проверяват хората. Не се притеснявайте. Смятат ви за човека, за когото се представяте“.

Бен се беше засмял. „За какво съм ви аз всъщност?“

Седрик отговори: „Защото Чандлър-Литън ме познава. И защото за целта би ми се наложило да изляза от къщи.“

Толкова от един поръчител с агорафобия. Той беше майстор в разследванията, но напускаше къщата само когато това наистина бе наложително.

Чандлър-Литън си тръгваше за къщи към шест и половина. След това Бен прибираще колата обратно в гаража, отиваше със своята до къщата на родителите си, правеше една разходка — всеки път по един маршрут, за в случай че им хрумне да го проверяват по-

задълбочено, след това рано се прибираще в стаята си. Там четеше в мрежата най-подробно за изследванията на ембриони инвитро опложданията, за „ИмВак“ и опитите с животни, всичко, което успееше да намери.

Монотонността на работата го устройваше. Имаше време да се запознае с плана на комплекса на „ИмВак“, завърза добри приятелски отношения с Брейди, научи повече за системата за сигурност на „ИмВак“ (а и на къщата на Чандлър-Литън), когато можеше, си водеше незабелязано записки и наблюдаваше — но не откриваше нищо. Той тайно се надяваше, че всичко това ще продължи още дълго време. Освен това се радваше, че беше далеч от приятелката си Нина и вечния въпрос какво смята да прави с живота си и изобщо в бъдеще. Печелеше добре, защото му плащаха от две места: нормална шофьорска заплата от Чандлър-Литън (повече, отколкото бе получавал като редактор) и пари от Седрик Дарни, които се превеждаха на отделна сметка. Бяха преценили, че Бен ще трябва да остане на тази работа поне два месеца. След това щеше да има достатъчно заделени средства, за да живее девет месеца без постоянна работа. Нямахше никакви конкретни планове за това време, само Нина го тормозеше с въпроси относно точна дата за сватбата. И той се държеше като страхливец.

С Нина бяха заедно от три години. От почти четири, ако трябваше да бъде съвсем точен. В началото той си мислеше, че тя е от онези жени, за които си беше мечтал. След това бе забелязал, че тя просто е от онзи тип жени, за които никога не би предположил, че ще му обърнат внимание. Нина беше приятна, хубава и много образована. Беше защитила докторат по философия и работеше в университета. И родителите ѝ бяха много заможни. Ласкаеше го, че тя се бе хванала с него, момчето от работническата класа, завършило не толкова престижен университет и опитващо се да пробие като журналист. Беше се наслаждавал на това чувство и го бе смятал за любов. Нещата му станаха по-ясни, откакто тя започна да говори за брак и деца. Независимо от това не късаше с нея. Продължаваше да се влачи в тази връзка и не се отказваше от нея, защото се страхуваше, че един ден ще съжалява.

Онова с Фиона просто се беше случило. Тя беше толкова различна от Нина. Нина, която предлагаше и сигурност, и спокойствие,

и интелектуални разговори. Беше желал и търсил точно това, това беше знак за последната му крачка в отдалечаването от миналото, от Изингтън, известния Изингтън. Известен, защото там живееха най-много хора с наднормено тегло в Англия. Защото безработицата беше безнадеждна, нивото на заболяемост — също. Известен като най-нещастното място в Англия и известен, защото тук беше сниман „Били Елиът“.

Бен, на когото вкъщи от малък му бяха изяснили, че е странно дете, защото можеше да чете и пише, преди да тръгне на училище, когото не смятаха за съвсем нормален, защото на дванадесет ходеше с колелото до Питърлий или Дърам, за да си купи книги, вместо цигари, Бен си беше обещал никога да не стане като братята си. И не бе станал такъв. За него Нина беше доказателство за това. И от ден на ден му ставаше все по-ясно, че не може да продължава така. Разстоянието между живота в Изингтън и живота с Нина ставаше все по-голямо. Но той си беше страхливец. От време на време й се обаждаше вечер и разказваше полуистини за работата си („Асистент на фирменото ръководство“) и за семейството („Родителите ми имат нужда от мен в момента“) и я обнадеждаваше. Този уикенд със сигурност трябвало да остане в Англия. Може би следващия уикенд. Може би.

Може би щеше да успее да протака цялата тази работа повече от два месеца. Защо не? Никой не го пришпорваше. Лорд Дарни, бащата на Седрик, беше изчезнал при мистериозни обстоятелства. Лордът бе собственик на няколко телевизионни канала и издателства. Имаше солиден имидж, и почти никой не бе намерил нещо нередно в това, че се бе оженил повторно за доста по-млада от него жена. Докато не излезе наяве, че Дарни тайно бе въртял престъпни дела и дори не се беше спирал пред убийства. Полицията тъкмо се беше докопала до тайните му, когато той бе изчезнал. Едновременно с него изчезна и друг опасен престъпник. Не защото двамата бяха толкова добри приятели, тъкмо обратното. След това пресата беше предъвкала всички възможни сценарии: Дарни е бил убит от своя враг. Или: Дарни е убил другия и се е покрил. Или: Двамата са се убили взаимно и са послужили за храна на рибите в Северно море. Оттогава бяха изминали две години, значи оставаха още пет години, докато лорд Дарни може да бъде официално обявен за мъртъв. Завещанието щеше да влезе в сила чак тогава.

Не че възнамеряваше да работи като шофьор пет години. Но защо да не е повече от пет месеца? Само дето нямаше да издържи дълго под един покрив с родителите си, това беше ясно. Тук се чувстваше така, сякаш отново беше на четиринадесет. А това съвсем не бе най-добрата възраст за него. Трябваше да издържи още известно време, за да заблуди служебните проверки.

Сега лежеше върху тесния продънен матрак и сърфираше с айфона си из сайтовете на природозащитните организации. Занимаваше се с всичко това достатъчно отдавна, за да се шокира от снимките на животните. В един момент сработваше защитната реакция на мозъка и той просто ставаше безчувствен. А и вече не намираше нищо ново, имаше чувството, че е прочел всичко по сто пъти. В ембриологията също вече се чувстваше като професионалист. Но тази вечер нямаше да напредне повече и в двете области.

Той отвори плана на комплекса на „ИмВак“, който незабелязано бе снимал с айфона си. Квадратна главна сграда на четири етажа. До нея — гаражът. Четири също правоъгълни служебни сгради, лабораторията, три от тях — с най-високо ниво на сигурност. Те имаха по два надземни етажа и мазе. Подземията на голямата сграда бяха изисквали доста сложна работа, защото беше строена върху пясъка и много близо до брега. Когато бе започнало строителството, Бен се беше запитал как ли от „ИмВак“ са получили разрешение за това. Отговорът гласеше „с пари“.

С „Гугъл мапс“ потърси сателитно изображение на мястото, където се намираше „ИмВак“. Искаше му се да има принтер, тогава щеше да му е по-лесно да сравни снимката с плана. Но не забеляза нищо особено. Сателитната снимка съвпаднаше с плана. Бен остави айфона настрана. Всяко помещение имаше определена функция. Всеки служител работеше точно по нещата, заради които бе назначен. Всеки месец, отчасти с и отчасти без предупреждение се правеше административна проверка, при която се контролираше дали се спазват предписанията при опитите с животни. Или Чандлър-Литън плащаше много пари за това въпросните посещения винаги да минават безпроблемно, или наистина нямаше какво да крие. Сигурно трябваше да концентрира усилията си върху това: да следи държавните контрольори под лупа.

Реши, че за днес е свършил достатъчно. Предстоеше му свободен уикенд и щеше да има достатъчно време да помисли как ще процедира занапред. Търкулна се настрана, затвори очи и почти веднага заспа.

Докато не го събуди айфонът.

— Може ли да се срещнем? — попита Седрик.

— Какво, сега ли? — сънено промърмори Бен. Погледна часовника: два и половина.

— Да — човекът явно говореше сериозно.

— Хм, а не може ли това да почака до утре сутринта? Тоест... днес, но по-късно?

Той беше наясно, че Седрик понякога превръщаше нощта в ден. Но обикновено гледаше да спи достатъчно, за да може на другия ден да е дееспособен, поне до известна степен. Защо тогава си причиняваше тази безсънна нощ?

— Не, не може да почака.

— Много се надявам, че това е наистина важно — избоботи Бен и седна на ръба на леглото.

— Важно е. Намерили са баща ми — Седрик затвори.

ЧАСТНАТА КЛИНИКА НА ДОКТОР БЕНГАРЦ, КАНТОНЪТ ЦУГ^[1], МАРТ 1980 ГОДИНА

Разбира се, че веднага се съгласи, когато доктор Бартоломей и колегата му от психиатрията настояха тя да отиде в клиника. Джеръми щеше да върши нейната работа. В момента клиентите и така не придаваха особено значение на присъствието ѝ. А в клиниката щеше да има време да крои планове как да намери дъщеря си. Едва ли Фелицитас беше изчезнала от лицето на земята.

Първото, което направи, бе да напише едно дълго писмо до Ела, за да ѝ каже колко много ѝ липсва приятелското ѝ присъствие. След няколко дни Ела ѝ отговори:

Очаквах да ми се обадиш много по-скоро, след като се запознахме в болницата. И когато се обади, веднага ми стана ясно, че звъниш, защото ти трябва за нещо. А след това ти ми предложи и пари... Почувствах се като някаква прислужничка. Но ти ми беше симпатична и се надявах, че един ден между нас може да се завърже приятелство. Ако

не беше продължила да приказваш за пари... Радвам се на писмото ти. И ще бъде много хубаво, ако би могла да гледаш на мен като на приятелка.

Малко след това Ела я посети в клиниката. И Карла за първи път започна истински да се доверява на някого. В клиниката тя живееше с другите пациентки като със съквартирантки, всяка имаше собствена стая с малка баня. Всеки коридор имаше уютен хол с малък кухненски бокс за общо ползване от жените. Имаше книги, както и телевизори с видеокасетофони и добър избор на филми. Телевизорите нямаха антени, не хващаха никакви актуални програми. Радио също нямаше, както и вестници и списания. Жените тук — в тази клиника само жени бяха намерили „убежище“, както лекарите предпочитаха да го наричат — живееха изолирани от останалия свят. Карла бе открила, че не е единствената, за която можеше да се каже, че е относително известна. В стаята вляво от нейната беше една известна германска телевизионна актриса. Медиите наскоро бяха открили и огласили, че в миналото се е снимала в порнофилми, и всичко това ден преди сватбата на тази почти четиридесетгодишна жена. Не минаваше ден, в който тя да не излезе от стаята си в три следобед перфектно гримирана и с победоносна усмивка, сякаш очакваше всяка секунда да започнат да я снимат. След това в продължение на два часа седеше в едно кресло и четеше Томас Ман. Карла на няколко пъти я беше наблюдавала и бе забелязала, че тя просто отваряше романите, без всъщност да ги чете, по-скоро само ги разлистваше.

Вдясно от Карла повече от година „живееше“ съпругата на един мюнхенски издател. Мъжът ѝ се появяваше веднъж месечно през уикенда, като мъкнеше след себе си три съпротивляващи се пубертетчета. Това беше единствената причина тя да свали нощницата, да си измие косата и да сложи скъп костюм. Иначе почти не се мяркаше пред погледа, освен ако човек не беше буден около полунощ. Тогава тя се измъкваше от стаята, за да си направи чаша чай, понякога, за да гледа някой филм. Тя седеше в един от фотьойлите с мазната коса, увита в раздърпана, избеляла от пране хавлия и гледаше предимно черно-бели романтични филми. Обикновено Карла се оттегляше, когато се появяваше тя, защото не искаше да я притеснява,

но веднъж беше останала и двете гледаха заедно как Джеймс Стюарт ухажваше Катрин Хепбърн. Другата жена тихо плачеше по време на целия филм. Не каза нито дума. Накрая просто прибра касетата в кутийката ѝ и без да се сбогува, изчезна в стаята си.

Карла предполагаше, че всички жени са под въздействието на медикаменти, както и тя самата. Вечер ѝ даваха едно хапче, от което спеше дълго и дълбоко. Сънуваше по-интензивно от обикновено, имаше дори кошмари, но сутрин най-често се чувстваше толкова спокойна и отпочинала, както не се бе чувствала отдавна. Сутрин също едно хапче, половината доза, за да не се уморява много. Дните ѝ протичаха плавно и без емоции. От стаята ѝ имаше чудесен изглед към Цугското езеро и всеки следобед тя можеше да прави дълга, протяжна разходка в чистия, прозрачен въздух, придружена от една от медицинските сестри. Разходките ѝ доставяха най-голямо удоволствие, обичаше спокойствието на околността, харесваше панорамата на планините и вече не разбираше защо толкова неохотно беше напускала Берлин.

Всеки ден имаше разговор с терапевт. Говореха си за детството ѝ, за родителите ѝ, понякога и за брака ѝ с Фредерик. За Фелицитас не говореха, Карла избягваше тази тема. Страхуваше се, че ще ѝ внушат нещо, което не искаше да приеме. Нямахме как да изрази тези опасения, щяха да изкарат, че има мания за преследване. Всеки петък имаше нещо като групова терапия, участието в нея беше по желание. Карла ходеше всеки петък, по-скоро от скука, отколкото от любопитство. Тя рядко се включваше в дискусиите, защото нямаше усещането, че това би допринесло за осъществяване на желанията ѝ. В крайна сметка тя нямаше психически проблем, да не говорим, че отдалечаването от семейството бе ѝ се отразило добре. Проблемът ѝ беше от практическо естество и никой тук не можеше да ѝ помогне да го реши.

Дори когато я налягаха мрачни мисли, тя почти не се чувстваше нервна. Паниката ѝ бе станала нещо чуждо, което се дължеше на хапчетата; в началото тя никак не искаше да ги пие, но сега вече не можеше без тях. Най-сетне, мислеше си тя, най-накрая мога изцяло да се концентрирам върху Фелицитас. Най-сетне останах насаме с мислите си.

А днес беше дошла Ела. Карла беше толкова развълнувана, колкото преди повече от десет години, при първата си среща с Фредерик. Трудно завързваше приятелства, нямаше опит в това и се чувстваше несигурна в отношенията си с хора, които не играеха точно определена роля в живота ѝ. Не знаеше какво да очаква от Ела и тъй като сега не ѝ плащаше никакви пари, за да я подкрепя за историята с Фелицитас, в този момент се чувстваше напълно безсилна и едновременно с това, независимо от медикаментите, притеснена и напрегната в очакване на срещата. Какво правеха приятелките? За какво си говореха? Трябваше ли да започне разговора с обичайното вежливо празнословие?

Оказа се, че се е притеснявала напразно. Ела пое инициативата. Тя прегърна Карла, за първи път правеше подобно нещо. Попита я как е, поиска да знае как минават дните ѝ, попита за сънищата ѝ, заинтересува се от филмите, които бе гледала, от книгите, които бе прочела. За себе си разказа какви снимки е правила, беше събрала най-хубавите в албум за Карла. Разгледаха заедно снимките, Ела ѝ разказваше как ги е направила, какво е преживяла по време на пътуванията си, с кого се е запознала. И въпреки че не говориха за Фелицитас, въпреки че си приказваха весело, в един момент Карла се разплака. Толкова отдавна не бе плакала, беше някакво непознато чувство, но ѝ стана по-добре. Ела я прегърна през раменете и я отведе в стаята ѝ, където седнаха на леглото, докато Карла се успокои.

Беше станало късно, Ела трябваше да си върви.

— Ще бъда за две седмици в Цюрих — каза тя, преди да се сбогува. — Мога да идвам по-често да те виждам, ако искаш.

Карла благодарно кимна, на свой ред прегърна приятелката си, а щом отново остана сама, почувства празнота и едновременно с това бе изпълнена с топлина, която толкова отдавна ѝ липсваше.

БЕРЛИН, АПРИЛ 1980 ГОДИНА

Джеръми му ходеше по нервите. По цял ден се размотаваше из къщата, сега живееше в жилището за гости. Търсеше материали в библиотеката на Карла, търсеше книги в библиотеката на Карла, сбръчкваше нос, щом срещнеше Фредерик, измъчваше го с въпроси, а когато нямаше въпроси, на които Фредерик така или иначе не можеше да отговори, на което англичанинът обикновено реагираше с

презрително вдигнати вежди, тогава му се налагаше да слуша оплакванията на Джеръми за ужасните клиенти, ужасните колекционери, ужасните продавачи, ужасните художници.

Защо изобщо се бе върнал в Берлин за рождения ден на Флис? Не трябваше да си идва. Но следващите му концерти бяха чак през май и дотогава нямаше какво да прави, не му оставаше нищо друго, освен да се прибере. Освен това пресата бе реагирала добре на това, че толкова трогателно се грижи за Флис:

ЗНАМЕНИТИЯТ ПИАНИСТ ПРАЗНУВА ЧУДЕСЕН РОЖДЕН ДЕН С ДЪЩЕРИЧКАТА СИ!

Имаше нужда от подобни заглавия. Едно списание дори му беше посветило цели четири страници. Не искаше да вижда Карла, но почти всеки уикенд пращаше Фредерик младши заедно със Сали в Швейцария, за да може малкият да види майка си. През това време оставаше сам с Флис (ако не се смяташе Джеръми, но той не се интересуваше нито от него, нито от Флис). Сега отново бяха заедно с Флис, което се получаваше учудващо добре. Детето бе весело, спокойно и непринудено и също така непретенциозно. Играеше си само, тихо и ненаатрапчиво, когато Фредерик искаше да прави нещо свое, да чете вестник или да гледа нещо по телевизията. Когато седнаше на рояла, тя слушаше внимателно, без да го прекъсва. Флис беше приказно дете. Или щеше да бъде такава, ако не беше тази болест, която с всеки изминал месец ставаше все по-видима.

Независимо от това, или точно по тази причина, Фредерик дълбоко се трогваше от това как малката му дъщеря се потапяше в музиката. Повечето възрастни губеха тази способност да изпаднат в състояние на забрава, защото вече нямаха време за това или не намираха такава, имаха по сто неща на главата си. Когато той свиреше, Флис бе изцяло в музиката и сякаш колкото по-често го слушаше, толкова повече удоволствие ѝ доставяше свиренето му. Понякога си тананикаше някои мелодии заедно с него, особено добре реагираше на Моцарт, когото той сега свиреше все по-често. Тренираше нейната музикалност.

Фредерик знаеше от Карла, че децата с прогерия често са поинтелигентни от връстниците си. Тя го бе научила от доктор Инграм. Може пък неговата Флис да стане едно музикално дете чудо? Фредерик младши, както и преди, си падаше повече по техниката. И вече демонстрираше голям талант в математиката. Езиците очевидно също му се удаваха добре, което със сигурност се дължеше на двуезичното възпитание. Трябваше да го прати да учи в чужбина. Щеше да има подобри шансове. Немските училища просто не бяха достатъчно добри. Ъпингам, мислеше си Фредерик. Едно добро училище. Познаваше един челист, който бе учил там, швейцарец. Той и до ден-днешен с възторг разказваше за времето, прекарано в Ъпингам, като за най-хубавото нещо в живота му.

Вечерта, когато Флис бе заспала, а Джеръми беше освободил библиотеката, за да се оттегли в жилището си, Фредерик се обади на челиста и час по-късно решението беше взето. Той поскуча още известно време пред телевизора и реши да си вземе някоя книга от библиотеката на Карла. Щом прекрачи прага ѝ, първото, което му направи впечатление, беше различната миризма. Разбира се, че Джеръми миришеше различно от Карла, но го учуди фактът, че помещението толкова бързо беше поело миризмата на Джеръми. Сякаш кураторът бе маркирал територията с афтършейва си. Фредерик отвори прозорците, за да остави вечерния въздух да нахлуе в библиотеката. Застана пред отворените прозорци, дишаше дълбоко, слушаше звуците на нощта.

Тя не му липсваше. Не му беше мъчно за Карла. Напротив, чувстваше дълбоко умиротворение от отсъствието ѝ. Във вилата се чувстваше толкова вкъщи, колкото в хотелска стая: тя му бе удобна и комфортна, но не изпитваше емоции към нея. И, честно казано, вече не изпитваше емоции и към Карла. Той напрегна паметта си, потърси някогашната Карла, изникнаха откъслечни спомени, нямаше и следа от чувствата, които тези спомени обикновено предизвикваха.

Няма я, мислеше си той. Тя изчезна от мен. Вече не съществува.

Вместо тъга усети облекчение. И изобщо не се почувства виновен.

В момента, в който понечи да затвори прозорците, някой рязко отвори вратата. Джеръми.

Беше си забравил бележника.

— Едно малко черно тефтерче — каза той.

Понечи да иде до бюрото, за да си го вземе, но Фредерик беше по-бърз, той се втурна към мястото, където обикновено седеше жена му и взе тефтерчето оттам, където преди жена му трупаше пощата си. Все още съм стопанинът в тази къща. Все още имам думата. Мълчаливо подаде бележника на Джеръми.

Фредерик едва сега забеляза колко подредено е бюрото. Джеръми бе сложил няколко кутии за документи една върху друга и прилежно ги беше надписал. По рафтовете зад бюрото видя папки, надписани несъмнено с почерка на Джеръми. Не че Карла не беше подредена, но разликата между нея и очевидната педантичност на Джеръми бе от земята до небето. Върху папките пишеше нещо за приходи и разходи, данъци и тримесечия. Фредерик нищо не разбираше от това.

— Добре, че го намерихме — въздъхна Джеръми. — Бях почнал да си мисля, че съм го загубил, но тогава се сетих, че със сигурност е още на бюрото ми.

Той кимна кратко, обърна се и се измъкна от библиотеката.

Неговото бюро, помисли си Фредерик и тръгна към прозорците, за да ги затвори. Хората бързо губят мястото си в живота и други го заемат.

Дори голямата любов изчезваше в един момент и човек забелязваше това едва когато нея отдавна я нямаше.

[1] Кантон в централната част на Швейцария. — Б.пр. ↑

8.

Имаше чувството, че никога не се събужда истински. Спеше почти по осемнадесет часа дневно и щом отваряше очи, клепачите ѝ бяха тежки като олово. Вече не беше много наясно кой ден е всъщност. Понякога, когато се събуждаше, бе светло, понякога — тъмно. Мораг ѝ носеше храна и сядаше на леглото, за да си поприказва с нея. Понякога гледаха филми, по време на които Фиона най-често заспиваше. Понякога идваше баща ѝ или по-точно Роджър. Искаше ѝ се да го разпита за майка ѝ, тя често я сънуваше, но после се чувстваше прекалено уморена и това вече не ѝ се струваше чак толкова важно. Роджър казваше, че щом спи толкова много, това е добър знак. Освен това тялото трябвало да се възстанови. Със сигурност имаше право. Беше загубила толкова много кръв, нуждаеше се от тази почивка.

След около пет дни получи стомашно разстройство, което почти сигурно се дължеше на липсата на кулинарни способности у Мораг. Фиона реши просто един ден да не яде нищо и само да пие вода, и наистина на следващия ден се почувства доста по-добре. Тя седна на бюрото си с лаптопа и се замисли какви възможности има да се проследи животът на един човек, който вече от двадесет години не е между живите. И чиито следи се губеха от 1976 до 1979 година. Интернет едва ли можеше да ѝ помогне. Виктория все пак бе имала сестра, но Фиона никога не я бе виждала. Доколкото знаеше, още в началото на седемдесетте двете се бяха скарали толкова злоещо, че повече никога не бяха разменили и дума. Тя дори не се беше появила на погребението на Виктория. Казваше се Патриша и доколкото Фиона бе чувала, никога не се беше омъжила — все още носеше моминското си име: Гарнър. За нея знаеше единствено, че тя, също като Виктория, е учила медицина и се е заселила някъде в графство Дърам. Сега трябваше да е на близо шестдесет. Имаше голям шанс все още да практикува.

Фиона потърси името в „Гугъл“. Минута по-късно имаше адрес в Дарлингтън, град на тридесетина километра южно от Дърам. Дали

трябваше да ѝ напише имейл? Хайде стига. Тя набра телефонния номер.

— Доктор Гарнър не дава днес консултации по телефона — отговори ѝ млад глас, след като Фиона помоли да я свържат с Патриша Гарнър.

— Не съм пациентка. Аз съм племенницата ѝ. И е важно.

Мълчание. След това:

— Не мисля, че доктор Гарнър има...

— Има. Аз съм дъщерята на починалата ѝ сестра. Моля ви, наистина е важно.

Отново мълчание. След това:

— И как казахте, че се казвате?

— Фиона Хейуърд. Поне я попитайте.

Дочу се стържене на молив по хартия. След това се включи досадна музичка за изчакване. Фиона едва не заспа.

— Чувате ли ме?

Тя се стресна.

— Да, да, слушам ви.

— Кога точно е починала майка ви?

— На 15 септември 1991 година. В автомобилна катастрофа. На магистрала А68 край Анкръм.

— А, да, извинете ме, госпожице Хейуърд. Тук всеки ден има какви ли не странни обаждания. Леля ви сърдечно ви поздравява, но в момента не може да говори. Има пациент. Пита дали случайно не сте наблизко и дали не искате да я посетите?

Това също беше вариант. Не бе разчитала на такава реакция. Тя бързо прехвърли наум възможностите да стигне до Дарлингтън. Но още не бе в състояние да пътува.

— С удоволствие бих дошла. Но съм... болна и още съм много слаба.

Мълчание. Този път на Фиона ѝ се стори, че отсреща запушиха микрофона на слушалката с ръка. Погледът ѝ падна върху адреса в интернет и едва сега забеляза каква беше специалността на леля ѝ: психиатър. Окей. Това обясняваше думите на сестрата за странните обаждания. Сега Фиона като нищо можеше все пак да се озове в графата „опасни пациенти“. Най-накрая:

— Кажете ми вашия адрес и телефонен номер.

Фиона го стори.

— Утре е събота. Нали ще си бъдете у дома?

Утре значи. Утре щеше да се запознае със сестрата на майка си. Единственото, което бе останало от майка ѝ. Освен самата Фиона. Тя усещаше всеки удар на сърцето си, чак до крайчетата на пръстите, до зъбите, толкова бе развълнувана.

На следващата сутрин Фиона се подкрепи с много кафе и препечени филийки. Мораг ѝ беше направила обилна закуска, но тя я остави недокосната. Отхвърли предложението ѝ да иде на пазар. Искаше сама да се погрижи за всичко, чувстваше се достатъчно силна за това. В един момент Мораг толкова я изнерви с грижите си, че накрая ѝ се развика, след което Мораг обидена напусна жилището и затръшна вратата. Фиона веднага съжали, но нямаше никакво време да тича след Мораг, за да се извини. Написа ѝ един есемес с надеждата, че тя ще ѝ прости този нервен изблик. Рядко се караха и досега винаги се бяха сдобрявали.

Фиона искаше да направи добро впечатление на Патриша. Затова се облече скромно: най-обикновени джинси, тъмна жилетка върху бяла блузка, каквато не бе предполагала, че притежава. Никакъв грим, косата просто вързана на опашка. С приближаването на уговорения час я обзе такова напрежение, че се ядоса на себе си за количеството изпито кафе. Замисли се дали да не посегне на тайните си запаси от диазепам, които бе придобила по не съвсем легален начин. Но тя толкова се радваше, че най-накрая се чувства така будна, така жизнена, че не ѝ се щеше веднага да потиска отново сетивата си. Малко преди уговореното време зазвъня телефонът. Обаждаше се Роджър, като по поръчка.

— Искях да чуя как си. Да дойда ли да те видя днес?

— Ще имам посещение — отвърна тя. — Сега не мога да говоря. И благодаря, добре съм, нека говорим друг път. Утре може би — после просто затвори. Днес Роджър бе последният човек, от когото имаше нужда.

И в този момент на вратата се позвъни. Беше Патриша Гарнър.

— Само не ми викай лелю — каза тя и се усмихна.

Изглеждаше съвсем различно. Фиона бе очаквала да види жена, която много прилича на майка ѝ. Виктория беше средна на ръст, стройна и тъмнокоса, със светли очи и овално лице. А Патриша бе

много висока, вече не стройна, а почти кльоцава. Доминираща черта на лицето ѝ бяха изпъкналите скули, които ѝ придаваха особена хубост. Очите ѝ бяха раздалечени и Фиона напразно търсеше прилика със себе си. Почти черната коса на Патриша бе много късо подстригана, носеше яркочервено червило. Иначе грим нямаше. Червено имаше и по шалчето ѝ, което бе свободно омотано около врата ѝ. Носеше платнен панталон с широка кройка и изчистен пуловер, издържани в убити кафеникави тонове. Никакви бижута, нямаше дори часовник.

В началото разговорът тръгна не съвсем гладко. Те се опознаваха, като подхващаха общи теми. Разменяха си всякакви въпроси от рода на „И с какво се занимаваш?“, като по време на първа среща. След четиридесет и пет минути Патриша най-накрая зададе спасителния въпрос:

— Но ти все пак не ме потърси, защото искаше да разбереш какво е времето в Северна Англия. Какво мога да направя за теб?

Тя отдавна си бе намислила отговора на този въпрос.

— Искам да знам коя съм.

Тя разказа на Патриша, че Роджър не е истинският ѝ баща. За това, че в живота на майка ѝ е имало няколко години, за които нито Роджър, нито който и да било негов познат знаеше нещо.

— И се надяваш, че аз мога да ти отговоря на този въпрос? Прекъснах контактите си с Виктория още докато бях студентка.

— Но защо?

Патриша вдигна рамене.

— Отмъкна ми приятеля, при това не ѝ беше за първи път. Само че този път се омъжи за него.

— За Роджър!?! — възкликна изумено Фиона.

Патриша се усмихна.

— Тя беше по-хубава от мен. Можеше да има други мъже, но тя искаше онези, които се интересуваха от мен. И до днес нямам представа защо. А след това заряза Роджър, защото не можеше да има деца от него. След като проблемът с мъжете бе малко или много изчерпан — след женитбата тя се успокои, остана само проблемът с децата. Аз никога не съм искала деца. Щеше да ми е все едно дали той може да има потомство. Но тя трябваше да го има на всяка цена и дотолкова да го накара да полудее от любов по нея, че за него да няма

никоя друга — Патриша отново се усмихна, този път малко тъжно, но не изглеждаше така, сякаш Фиона е засегнала стари рани.

— Роджър не ми е разказвал нищо — каза Фиона.

— Това не ме учудва. Повече ме учудва, че някой изобщо е споменал нещо за мен. След като Виктория предпочиташе да мълчи за толкова много неща, а Роджър бързо стана абсолютно зависим от нея.

— Зависим — това е точната дума — промърмори Фиона. — А какво знаеш за годините, в които Роджър и Виктория са били разделени?

Патриша дълго я гледа.

— За истинския ти баща не мога да ти кажа нищо, но за майка ти мога.

— Знам коя е майка ми. Познавах я в продължение на тринадесет години — внимателно каза Фиона, учудена от посоката, в която Патриша насочваше разговора.

— Опитала си да се самоубиеш, така ли? — попита Патриша.

Фиона придърпа ръкавите на жилетката още по-надолу върху китките си.

— Какво значи това?

— Когато човек толкова старателно крие китките си, обикновено има някаква причина.

Фиона поклати глава.

— Не, не съм правила подобни опити.

— Не би ме учудило. Депресиите не са нещо ново в нашето семейство — каза Патриша, каза го толкова твърдо и спокойно, сякаш просто ставаше дума за средно интересен медицински феномен. — Майка ти ги беше наследила.

Фиона преглътна.

— Нищо не знам за това.

— Разбира се, че не знаеш. Добрият Роджър. Той никога не е обръщал внимание на неща, които не искаше да види. Тогава това заболяване носеше със себе си доста по-сериозна стигма, отколкото днес. Днес това, че вземаш антидепресанти, е едва ли не част от добрия тон. Предписвам двойно, може би дори тройно повече от това, което предписвах преди двадесет години. Не защото сега има повече хора с депресии, а защото сега повече хора си признават, че са болни и търсят лекарска помощ — тя въздъхна и продължи: — Не контактувах

със сестра си, но поддържах връзка с Роджър. Или по-точно той с мен. Това бе малката му тайна пред любимата му Виктория. Когато вече не знаеше какво да прави с нея, той ми се обаждаше и молеше за съвет. Но тъй като всеки път му казвах, че трябва да я заведе на специалист, защото е наследила депресиите на майка ни, той ме обвиняваше в ревност и затваряше. Бяха трудни разговори.

— А ти ревнуваше ли?

Патриша се усмихна.

— Не, след като разбрах колко скучен човек е Роджър всъщност.

Фиона повдигна вежди.

— Но той винаги ти е бил добър баща, нали?

Тя кимна.

— Ако не смятаме този дребен факт, че ме е поизлъгал тук-там относно родствената ни връзка. А сега научавам и разни неща за майка ми...

— Ти все още не знаеш всичко. Каж ми, когато ти дойде в повече. И ми кажи най-сетне, правила ли си опит за самоубийство?

Фиона поклати глава и дръпна ръкавите на жилетката нагоре, за да покаже на Патриша превръзките на китките си.

— Миналия уикенд се събудих във ваната си в собствената си кръв. Успях навреме да се обадя на спешна помощ. Но не мога да си спомня да съм си рязала вените. И не мога да повярвам, че съм го направила аз — тя впери поглед в очите на Патриша. — Знам, че не съм го направила аз. Нямам никаква причина да се самоубивам.

В погледа на Патриша нещо се промени, той стана по-мек. Тя хвана ръката на Фиона.

— Не знам откъде да започна. И нямам представа колко трябва да ти кажа.

— Но аз все някога трябва да науча истината за себе си. Или не?

Патриша стисна ръката ѝ.

— Аз съм ти леля, но също така съм и психиатър. Трябва да съм сигурна, че няма да направиш... някоя глупост — тя прекара палец по превръзката на Фиона.

— Не съм...

— Ходиш ли на терапевт?

Фиона за миг се замисли дали да не излъже. Но с какво щеше да ѝ помогне това? Или щеше тук и сега да избере истината, или щеше да

затвори очите си завинаги, да последва примера на Роджър и цял живот да се самозаблуждава и да живее в лъжа.

— В момента не.

— Но си ходила, нали?

— Преди известно време — отвърна тя колебливо.

— Мога ли да знам защо?

— Дълга история. Не сега.

— Добре. Повтарям ти още веднъж. От теб зависи. Ти определяш кога и колко ще научиш. Ти ще кажеш кога ти идва в повече. Не бива да се опитваш сама да се справиш с това.

Фиона кимна, след кратко колебание.

— Значи искаш отново да се обърна към терапевт, когато свършим с това тук — тя се опита да се усмихне.

— Да.

Фиона се поколеба.

— Но може би пък ще се справя и сама. Или ще поговоря с Роджър за това.

Патриша поклати глава.

— Няма да стане.

— Ами ти? С теб бих могла...

— Забрави. Роднини не се лекуват.

— Това с терапията не мога да ти обеща — каза Фиона, стареейки се да говори твърдо. Треперенето на гласа ѝ я издаде.

— Онова, което в момента научаваш за себе си, би било прекалено за всеки човек, за да се оправи сам. Моля те, трябва да ми обещаеш, че още следващата седмица ще идеш при някой, който да ти помогне.

— Окей — Фиона кимна, за да придаде убедителност на малодушната лъжа.

Патриша въздъхна.

— Говоря сериозно.

— А аз казах окей, ще го направя.

— Ще ти дам един адрес.

— Добре.

— Да дойда ли с теб за първия разговор?

Фиона подбели очи. Полека започваше да губи търпение.

— Няма да ми е за първи път. Сама ще се оправя, благодаря. А сега ми кажи най-накрая какво трябва да знам за майка си. Значи е имала депресии, и после?

— Имахме и брат. Той обаче почина рано.

— Това трябва ли да ме интересува? — подразнено попита Фиона.

— Може би, малко по-късно. Има още нещо важно, което засяга майка ти.

— Хайде, цялата съм слух — тя скръсти ръце.

Патриша мълча известно време.

— На 15 септември 1991 година на А68 край Анкръм нямаше никаква катастрофа. Това бе един прекрасен ден на отиващото си лято.

Фиона затвори очи. Няма ли катастрофа? Тя чакаше какво ще каже леля й.

— През нощта срещу 16 септември двама полицаи открили на един черен път южно от Единбург колата на една жена. Тя седяла зад волана и не помръдвала. Полицаяте помислили, че е пила и сега спи, за да изтрезнее. Почукали на прозореца, за да я събудят. След като тя не помръднала, те отворили вратата на колата. Жената била мъртва. Аутопсията показала предозиране с валиум.

Фиона преглътна, без да отваря очи.

— Майка ми.

Усети как Патриша стисна ръцете й.

— Защо са били всичките тези лъжи? — попита тя тихо. — Всеки път на датата на смъртта й Роджър дори носеше цветя в Анкръм.

— Майка ти е искала така. Пишело го е в прощалното й писмо „Кажи на Фиона, че съм загинала в катастрофа“.

— И Роджър е изпълнил желанието й.

Тя най-накрая отвори очи, погледна леля си, видя сълзи по лицето й.

— Това всичко ли е?

Патриша поклати глава.

— Не съвсем.

ЧАСТНАТА КЛИНИКА НА ДОКТОР БЕНГАРЦ, КАНТОНЪТ ЦУГ, АПРИЛ 1980 ГОДИНА

Тя толкова дълго гледа снимките, че накрая виждаше само отделни елементи. Очи, уши, устни, носове. Трябваше да спре.

— Независимо от промените, които причинява болестта, винаги има очевидна прилика с родителите. Виждаш ли, това момче от Бразилия много прилича на майка си. Ето, очите, около устата... — Ела побутна портретите на десетгодишния Мануел и майка му, така че да бъдат един до друг. — При момичето от Франция е абсолютно същото. Дори се вижда приликата със сестричките му — тя извади други снимки, които ѝ бе предоставил доктор Инграм.

Карла закри очите си с ръка и поклати глава.

— Това няма да убеди никого, никого — въздъхна тя.

— Мен ме убеди. Погледни сама, синът ти изглежда като перфектна кръстоска между теб и Фредерик. Има очите на Фредерик, но твоя нос и твоята уста. Във фигурата прилича на теб, окраската е взел от баща си. Същата тъмна коса, същата кожа, същия цвят на очите.

Карла кимна.

— Флис няма никаква прилика с нас. Дори цветът на очите е различен. Никой от нас няма сини очи. Защо нито един лекар не ми вярва? Един лекар трябва да забележи това!

Ела направи скептична гримаса.

— Когато бях ученичка, в моя клас имаше двуййчни близнаци и като ги погледнеш човек, можеше да се закълне, че имат поне различни бащи, ако не и различни родители. Ако генетиката беше лесна наука, нямаше толкова да се потя на матурата по биология — каза тя с крива усмивка.

Карла любезно се усмихна. Тя взе една снимка на Фредерик и я сложи до една на Флис, която Ела беше направила преди няколко седмици. До нея една на Фредерик Джуниър отпреди няколко дни. Бяха снимани по време на разходка по брега на Цугското езеро. Не, Флис не приличаше на никого.

Не приличаше на човек, когото Карла познаваше. Сега поне Ела бе изцяло на нейна страна.

— Как може да се е случило? — попита Ела. — В болницата бяха съвсем сигурни, че не са могли да я объркат.

— Лъжат. Не искат да има скандал — каза Карла и усети прилив на адреналин в тялото си. Колко време бе чакала и най-накрая водеше

този разговор. — Най-много ме е страх, че Фелицитас може да е умряла и да са ми пробутали някое сираче, за да не разбера.

— Извинявай, но това е нелепо — каза Ела.

— Защо нелепо? Това поне е една от възможностите.

— Малко е вероятно.

— Тогава са сменили детето с друго и сега не искат да го признаят. Както не биха си признали, ако са направили грешка при някоя операция. Или са поставили грешна диагноза.

Ела поклати глава.

— Аз се поослушах. В това време не е имало дете на същата възраст в родилното. Дори за един ден.

Карла вдигна поглед от снимките.

— Ти си се ослушала? Кога?

— Два дни след като ти донесоха другото дете.

— Защо никога не си ми казвала за това?

— Защото не знаех какво да мисля за цялата тази работа.

— Защото не си ми вярвала — поправи я Карла.

Ела кимна.

— Наистина затрупах лекарите и сестрите с всевъзможни въпроси. След всичко, което научих, е практически невъзможно да са ти дали друго дете.

— Невъзможно ли? Но нали виждаш, че това е друго дете?

— Нека проиграем още веднъж всички възможности. Ако в болницата, както смяташ ти, искат да покриват цялата работа и наистина по погрешка са разменили Фелицитас с друго дете, какво тогава е станало с другата майка? Тя също трябва да е забелязала, че са й дали друго дете, нали? Нямах ли тя да реагира по същия начин като теб? Да направи всичко възможно да получи обратно собствената си дъщеря?

И Карла беше мислила за това.

— Именно затова ми хрумна онова за сирачето.

— Човек не може просто ей така да вземе дете от някое сиропиталище.

— Сигурно някой от лекарите познава някого там, наговорил се е с него и са разменили децата.

— Е, добре. Тогава аз ще опитам да разбера дали през септември седемдесет и осма е изчезнало или умряло някое шестмесечно

кърмаче.

Карла кимна.

— Благодаря ти.

— Но ти имаш и друга идея.

— Ами ако там наистина е имало някоя майка, която е искала да се отърве от детето си? Каквото се опитват да вменят на мен? Тази майка е знаела, че Флис е болна и тъй като не искала болно дете, го е разменила със здраво.

Ела я зяпна.

— Но тогава всички около нея е трябвало да забележат, че изведнъж се е появило друго дете.

— Ами ако детето ѝ е било изолирано подобно на Фелицитас? — предположи Карла.

— И след това тя влиза на късмет в първата срещната болница и разменя детето си с друго? Колко голяма е вероятността в болницата да се сдобиеш с бебе на същата възраст и от същия пол?

— Може би е търсила известно време.

— Една жена, която с детето си на ръце обикаля без причина из болницата и оглежда отделението за кърмачета, със сигурност би направила впечатление.

— Знам — ядосано викна Карла. — Може да го е направила някоя сестра. Или някоя лекарка! Замисли се. Има у дома си болно дете и я хваща страх. Покрай работата всеки ден ѝ се налага да вижда болни хора и не ѝ се иска отгоре на всичкото да има и болна, нуждаеща се от грижи дъщеря. Значи само е чакала удобен момент, докато в отделението се появи момиченце на същата възраст и ги е разменила.

— Признавам, че това обяснение звучи логично. Но коя майка би направила подобно нещо?

Карла вдигна рамене.

— Чувала съм, че с този нов метод, как се казваше... ехография! Че с помощта на ехографа може да се види не само полът на бебето, но и дали има някакви малформации или е сакато. Сега родителите могат по-добре да се подготвят за онова, което ги очаква след раждането. Нали знаеш какво се случва с някои хора, само заради пола. Постоянно се разказват истории за разни бащи, които плачат от отчаяние, че още нямат син.

Ела поклати глава.

— Не разбирам накъде биеш.

— Докато бях бременна с Фелицитас, на никой не му хрумна да ме прати в болницата, за да се направи ехография на бебето. Тази жена е била бременна едновременно с мен. Тя също не е знаела какво я очаква. Разбрала е едва след раждането, че има болно дете.

— Чакай малко — прекъсна я Ела. — Искаш да кажеш, че с помощта на ехографа са могли да установят прогерията на Флис, така ли?

Карла вдигна рамене.

— Кой знае?

— Не — отсъди Ела. — Аз междувременно също се образовах. Във всеки случай доколкото бе възможно. Всичко, което успях да открия, беше, че първите симптоми на прогерия се появяват най-рано след навършването на шест месеца.

Карла силно изпъшка.

— Но защо иначе една майка ще поиска да размени детето си?

— Не можем да твърдим със сигурност, че една майка нарочно...

— Но какво друго може да се е случило? Колкото повече мисля за това, толкова по-логично ми се вижда: Тази жена трябва да е била наясно, че Флис е болна. Имала е достъп до отделението на кърмачетата и е знаела кога там е прието дете на същата възраст. Тогава е разменила децата.

— Значи — продължи Ела. — Трябва да открием коя медицинска сестра или лекарка...

— ... или съпруга на лекар или лекарска сестра, или снаха...

— ... има дете на възрастта на Флис.

Карла почувства, че очите ѝ се насълзяват. Колко лесно изглеждаше всичко сега!

— Благодаря — каза тя тихо на Ела.

След това вече не можа да сдържи сълзите си. Беше толкова очевидно какво се бе случило с Фелицитас, толкова ясно, всеки можеше да го проумее. Дъщеря ѝ беше на сигурно място при някоя друга жена. Не беше умряла или подменена със сираче, както си бе представляла в най-тежките моменти. Беше жива. Нямахте да е трудно да бъде открита тази жена, защото тя трябваше да има директна връзка с болницата. Ела щеше да ѝ помогне и сигурно още в идните дни щеше

да може да прегърне Фелицитас. Всички щяха да бъдат принудени да ѝ се извиняват. Всички, и Фредерик също. Този мръсник.

— Кога... — започна Карла.

— Още утре ще тръгна за Берлин, ако искаш — каза Ела.

Карла прегърна приятелката си и не я пусна, плака, докато не ѝ останаха сълзи.

9.

Сега, без всякакво предупреждение, тя постоянно повтаряше: „Остави ме сама“ и „Сега не искам да говоря за това“. Това беше нещо ново. В началото Мораг загуби ума и дума. След това започна да се ядосва. Не си го беше представяла така. Все пак от години се беше старала, така да се каже, да се слее с Фиона. Имаха общ приятелски кръг. Ходеха на едни и същи купони и се хранеха в едни и същи ресторанти. Достатъчно често имаха и едни и същи мъже, нищо че Фиона често нямаше никаква представа за това. А и защо трябваше да има?

В повечето случаи Мораг успяваше да свали онези, които Фиона беше зарязала. В повечето случаи, но невинаги. Този Ян от Берлин, например, той изобщо не клъвна на въдицата. Странен тип наистина. Когато го видя на откриването на изложбата на Астрид Рьокен, се бе притеснила, че той ще разкаже на Фиона нещо за нея. Но очевидно не го беше сторил. И това беше добре.

Но онова, което сега се случваше при закрити врати, доста я дразнеше. Опита се да подслушва, но Фиона и тази жена говореха много тихо. Освен това Фиона както винаги си бе пуснула музика, едната колона стоеше точно до вратата. Така че Мораг чуваше само гласа на Том Смит от Editors: „People are fragile things you should know by now... Be careful what you put them through...“^[1] Раними, но не достатъчно раними, при всички случаи не и Фиона. Фиона бе корава, сега Мораг знаеше това. В противен случай нямаше да оцелее след кървавата баня миналата седмица. Както и след някои други неща. Мораг беше донякъде впечатлена от това колко корава се оказа Фиона. То бе още нещо, което можеше да копира от нея.

Дали не трябваше да предизвика спиране на тока? Късо съединение? Тогава музиката щеше да спре за известно време и тя щеше да може да подслушва. Вече бе започнала да бърника тестера в кухнята, когато двете излязоха от стаята на Фиона. Високата кльоцава жена беше прегърнала Фиона през рамото, а Фиона, облечена като

прилежна ученичка, която през уикенда посещава баба си — тя дори не погледна Мораг.

— Ще излезем за малко — каза тя едва чуто.

И те изчезнаха. Жената дори не й каза „добър ден“, не се и представи. Само изгледа Мораг и й кимна. Какви бяха тези нови номера? Нали Мораг от време на време си приказваше и с бащата на Фиона, когато идваше на гости? Блъскаше си главата коя ли можеше да бъде тази жена.

От стаята си видя как двете отидоха по Форт Стрийт до Броутън Стрийт. Мораг изтича до антрето и сложи новата верижка на външната врата. Искаше да претърси на спокойствие стаята на Фиона. А пък ако се върнеха, щеше да каже, че я е било страх да бъде сама вкъщи след всичко, което се случи с Фиона.

На пръв поглед в стаята нямаше нищо необичайно. Жената носеше голяма дамска чанта, беше си я взела. Жалко. Мораг обичаше да рови в дамски чанти. След това човек знаеше всичко за въпросната жена.

Вчера Фиона пак беше имала посещение, без да сподели за това с Мораг. Забеляза го само защото в стаята й миришеше по различен начин, едва доловимо, но различно, както и днес. А и защото вчера Фиона беше облечена необичайно нормално. Значи е била същата жена, помисли си Мораг. Вчера се бяха скарали, заради това Мораг се бе обидила и омела за няколко часа. Дали Фиона го бе планирала предварително? Дали я беше ядосала нарочно, за да остане сама?

Тя вече се готвеше да излезе от стаята, когато забеляза, че под възглавницата на Фиона имаше нещо. Внимателно повдигна възглавницата и откри черен фотоалбум. Кой в днешно време използва фотоалбуми? На външен вид изглеждаше почти нов. Но снимките бяха семейни, черно-бели, от петдесетте и шестдесетте. На всяка някой беше надписал точната дата. Родители с трите си деца. Две момичета, едно момче. Под снимките нямаше имената на родителите, само на децата, в началото почеркът беше съвсем детски, с годините ставаше все по-оформен. Децата се казваха Виктория, Патриша, Филип. Виктория изглежда бе по-голямата от двете момичета. Фигурата й вече бе започнала да става по-женствена, докато малката сестра очевидно бе продължила да расте на височина, бе надраснала голямата, но още нямаше оформени гърди и ханш. Като жената, която беше тук.

Изглеждаше по същия начин, но млада. А майката на Фиона не се ли казваше Виктория? Никога не беше чувала за леля на име Патриша. За чичо Филип — също. Макар че за последния беше разбираемо. На кого би му доставило удоволствие да разказва за недъгавия си чичо. Синдром на Даун, за такива хора обикновено гледаха да не споменават, сякаш ги няма. Но защо нито дума за лелята? Дори сега, когато беше дошла на гости? Фиона започваше да има тайни. Или не: тя винаги е имала тайни, а Мораг не беше забелязала.

А тя си беше мислила, че знае всичко за Фиона.

Върна албума обратно на мястото му, както го бе намерила. Ядосана и разочарована, тя отиде в стаята си, падна на леглото и се опита да заплаче. Очите ѝ пареха, но сълзи не потичаха. Остана да лежи, докато заспа и се събуди едва когато Фиона и жената се върнаха. Фиона тропаше по вратата като луда, защото Мораг я беше блокирала с верижката. Бързо скочи от леглото, придаде на физиономията си израза на най-добра приятелка и хукна към антрето, за да отвори.

— Здравейте, извинете, аз бях... — но не успя да довърши.

Фиона хукна покрай нея към стаята си. Високата жена я последва. Тя отново кимна на Мораг, този път дори продума. Каза:

— Извинете ни, моля.

Какво си въобразяваше? Тя беше гостенка тук, но се държеше така, сякаш всъщност Мораг бе натрапницата. Мораг пламна от яд. Но външно остана спокойна и каза:

— Ама разбира се. Ако мога да направя нещо за вас... Да ви взема палтото, да го закача? Цялото е мокро от дъжда.

Жената благодари, свали палтото и го подаде на Мораг, която много грижливо го закачи на една закачалка. След това се направи, че отива в кухнята, а всъщност само изчака, докато вратата на стаята на Фиона се затвори, за да пребърка джобовете. След няколко отработени движения намери нещо — набързо надраскана бележка: „Да попитам Фиона дали иска да ѝ запиша час.“ Отдолу — телефонен номер в Единбург. Тя бързо напъха бележката в джоба на панталона си и се промъкна обратно в кухнята, където започна да трака шумно със съдовете и да прави чай. Изчезването на бележката едва ли щеше да предизвика кой знае какви притеснения. Жената щеше да си помисли, че някак е изпаднала от джоба на палтото. Мораг само се надяваше, че този час още не е записан. Защото не Фиона, а тя щеше да се обади и

да иде там, независимо за какъв час ставаше дума. В крайна сметка животът на Фиона бе нейният живот.

Писмо до Ела Мартинек от 16.04.1980 г., предадено лично по Сали Макинтош.

Скъпа Ела,

Съставих списък на хората, които са виждали Фелицитас след раждането:

- Доротее Швендингер — моята акушерка, Целендорф;

- Доктор Герхард — гинеколог, Шлахтензее;

- Хилде Грабовски — моята чистачка до август 1978 г., Ланквиц;

- Катарина Хелер — запознах се с нея при гинеколога, бяхме бременни по едно и също време, вероятно Шлахтензее;

- Тори Чандлър-Литън — военна лекарка, запознах се с нея на мероприятие на Британския съвет, вероятно се е върнала в Лондон;

- Лидия Келър — съпруга на служител на посолството на САЩ, беше бременна заедно с мен, „Им Дол“, Далем.

Попитах някои от тях дали могат да ми помогнат още преди години, но никой не можеше да потвърди, че Флис не е Фелицитас. Още утре ще напиша писма на всички. Писмата ще дам на теб, когато се видим отново. Би ли ми помогнала, като потърсиш адресите на тези хора.

Тори Чандлър-Литън вече не може да бъде открита на телефона, който ми беше дала, но в британското посолство сигурно знаят как може да бъде намерена. Лидия Келър — между нас казано — е една коза, която се мисли за кой знае какво. Още тогава от вълнение изобщо не се бях сетила за нея, сигурно защото никога не съм я харесвала. Но тя живее съвсем близо до нас и често ни е срещала, докато се разхождахме с Фелицитас. След като толкова пъти си

напъха носа в бебешката количка, за да провери дали Фелицитас е по-добре облечена от собствената ѝ дъщеря, вярвам да си спомни за нея... надявам се.

Благодаря ти.

Със сърдечни прегръдки: твоя Карла

[1] (англ.) — Хората са раними същества, трябва да го знаеш... Внимавай през какво ги караш да преминат... — песента е Munich от албума Back Room (2005). — Б.пр. ↑

10.

Човек нямаше как да подмине съобщенията: „Лорд Дарни открит мъртъв“, „Изчезналият лорд намерен мъртъв в Швейцария“ и „Лордът гангстер живеел анонимно в швейцарския кантон Цуг“. Така или по подобен начин звучаха заглавията в новините. Притесненията на Бен за Седрик се бяха оправдали. Беше шест сутринта, когато пристигна в Единбург. Наложих да си пробие път през тълпата от репортери, скупчили се пред портата на къщата на Седрик. Юмрукът на един фотограф го улучи толкова силно по брадичката, та му се стори, че му е избил зъб.

Седрик седеше разтреперан в един фотьойл, а лекарят му биеше успокоителна инжекция. Не беше първата, доколкото Бен разбра. Появата на Бен породи у лекаря облекчение. Той го информира с приглушен глас за страничните ефекти, сякаш бе направил инжекцията на него. След това пхна в ръката му опаковка валиум, „ако има нужда от още“, и си замина. Лекарите с частна практика очевидно също имаха определен интерес към съня и уикенда.

Със Седрик не можеше да се говори. Погледът му блуждаеше нервно, ръцете му трепереха, не продумваше. Инжекцията очевидно нямаше необходимия ефект. Или все още нямаше.

— Съжалявам, че трябва да ме видите в това състояние — промърмори той.

— Няма проблем — каза Бен. — Няма нужда да говорите. Аз съм тук, ако ви потрябвам. Ще ползвам един от компютрите ви, ако може, и ще се осведомя какво се случва. Окей?

Седрик затвори очи, преглътна и кимна. Бен знаеше, че е по-добре да не казва нищо, докато Седрик не дойде на себе си. Той познаваше джорджианската вила в спокойния Мърчистън толкова добре, сякаш живееше в нея. Отиде в кухнята, където нямаше никой. Очевидно Седрик бе пратил служителите си да си вървят у дома, защото, когато готвачката си тръгваше, в къщата обикновено имаше поне нещо като прислужник. След това се качи в библиотеката, където

имаше компютър с интернет. Той изчете всичко, което пишеха най-важните британски вестници и таблоиди за бащата на Седрик и си състави общата картина: след мистериозното си изчезване той очевидно се беше покрил в Швейцария. Имал е достъп до анонимна сметка, за която благодарение на швейцарската банкова тайна не е знаел никой, дори британските тайни служби. С парите си е купил под името Джонатан Харт къща в Цуг — кантон, който заради ниските данъци бе прословут като седалище на много фирми-пощенски кутии. Джонатан Харт: така се казваше един от главните герои в американския криминален сериал от началото на осемдесетте „Семейство Харт“^[1]. Джонатан Харт и неговата жена Дженифър, милионери, които живеят в изключителен лукс и между другото разплитат криминални случаи. Дарни сигурно се смяташе за много оригинален. Като Джонатан Харт той беше живял добре, но много усамотено през последните две години.

Обаче някой го беше открил и убил. Преди седмица бил открит мъртъв в къщата си, въпреки че системите ѝ за сигурност били като на „Банк във Инглант“. Бил застрелян с шест куршума. Оръжието било оставено на местопрестъплението, но независимо от най-модерните методи за анализ по него не били открити следи, които да помогнат на следствието. Смъртта му предизвикваше повече въпроси, отколкото установяването на личността му можеше да просветли. Всичко това ставало известно едва сега, защото тялото било открито дни след убийството по случайност — що за случайност е било това не се съобщаваше.

Бен стана и отиде до прозореца, за да види дали ситуацията навън се е променила. Имаше промяна: бяха надошли още повече репортери. Подвижните телевизионни станции на различни канали вече задръстваха улицата.

Свикналите с тишина и спокойствие жители на Мърчистън нямаше да се зарадват особено. Скоро колегите на Бен там долу щяха да започнат да прескачат оградата и да се опитват да снимат Седрик през прозореца. Той излезе от библиотеката, слезе долу в хола и спусна завесите.

— Лешоядите са все по-близо — каза той само и Седрик кимна, без да го погледне, той бе израснал като син на медиен магнат и по-добре от повечето хора наоколо знаеше какво се случва навън.

Към девет се появи един от адвокатите на Седрик. Той също като Бен си бе пробил път през глутницата репортери. На лявата му буза кървеше доста голяма драскотина, десният ръкав на сакото му бе съдран. Адвокатът обаче не придаде особено значение на случилото се.

— Нищо ми няма — каза той, изказа на Седрик съболезнования от името на кантората си и веднага заговори по същество.

— Отварянето на завещанието е предвидено за края на следващата седмица — каза той, като се обърна към Седрик. — Доколкото ми е известно, вашият полубрат има право на равна част от имуществото. Досега временно вие сте се разпореждали със състоянието. Това ще се промени, разбира се. Затова ще бъде много важно, ако можем предварително да уточним дали има части, от които се интересувате повече, отколкото от други. Какво мислите например за пакетите от акции, с недвижимите имоти и така нататък. Уведомете ме, щом се почувствате в състояние да говорите за това.

Седрик мълчаливо кимна.

— Относно подробностите около погребението — продължи адвокатът. — Вашата мащеха очевидно има ясна представа как трябва да протече то.

— С погребението ще се заема аз — каза Седрик.

— Страхувам се, че ще трябва да преговаряте за това с нея.

Да преговаря, не да говори — констатира Бен.

— Заемете се с това — лаконично подхвърли Седрик. — Знаете какво мисля по въпроса.

Бен предположи, че става дума за някакъв семеен погребален ритуал. Не му се искаше да пита, това не го засягаше. Седрик щеше да му разкаже или да го остави без коментар. Веднага щом медиите подхванеха темата за погребението, щеше да разбере.

В момента много повече го интересуваше дали полубратът на Седрик, който още доста време щеше да остане в пелени, при всички случаи има правото на наследство.

— Лилиан Дарни е била оплодена по изкуствен път след изчезването на съпруга ѝ. Не е ли било необходимо неговото съгласие за това? — попита Бен.

— Той е дал съгласието си.

— Ами ако изкуственото оплождане е било незаконно? — попита Седрик.

Адвокатът го погледна с високо вдигнати вежди.

— Незаконно? Смятате, че тя е подправила подписа му? Тогава става дума за един понастоящем неизяснен случай, при който...

— Става дума за следния сценарий — прекъсна го Седрик. — И става дума само за предположения. Лилиан иска на всяка цена да има син, защото според завещанието на баща ми, ако тя има син, той ще дели наследството с мен, а ако роди дъщеря, тогава детето получава само определена сума годишно и допълнителни пари, ако учи в университет. Лилиан иска половината наследство, разбира се. Следователно тя се обръща, да кажем, към някоя лаборатория, която проверява пола на заченатите по изкуствен път ембриони, преди те да бъдат присадени.

— Това би било незаконно.

— Но това има ли значение за правото на наследство?

Адвокатът се замисли за миг.

— Детето не би могло да бъде сметнато за престъпник. Майката не би могла да извлече финансова полза. Ако някой извърши престъпление с цел обогатяване, тогава нещата са ясни. Но тук в крайна сметка става дума за роден син на баща ви, за неговото бъдеще, както баща ви си го е пожелал. Доколко актът на зачеване играе тук някаква роля... ще направя справка. Но съм скептичен. Вероятно би отпаднала само възможността майката да може да се разпорежда с парите, докато детето навърши пълнолетие.

Добрите новини обикновено звучаха другояче. Бен знаеше, че на Седрик не му беше за няколко милиона повече или по-малко. Той просто не искаше да остави Лилиан да се измъкне толкова лесно, ако тя наистина се опитваше — макар и индиректно — да се добере до наследството. А най-вече не желаше да загуби определени части от бащиното си имущество. Независимо от това, че преди малко Седрик не отговори на въпроса на адвоката, Бен беше наясно: Седрик искаше да запази медийния концерн на Дарни. Той включваше няколко частни телевизии и радиа, както и три големи издателски къщи. Една от тях бе със седалище в Шотландия и издаваше „Скотиш Индипендънт“. През последните две години Седрик бе успял внимателно да накара съответните главни редактори и мениджъри постепенно да вдигнат нивото на медиите, без при това да изгубят по-непретенциозната

публика. Една амбициозна цел. А Лилиан със сигурност не споделяше тези идеи.

„Ако от нея зависеше нещо, а това в никакъв случай не бива да се допуска, новините щяха да съдържат само съобщения за най-актуалните слухове от кралския двор, а по всички канали щяха денонощно да се въртят сапунки, телевизионни игри и екранизации по романчета на Барбара Картланд^[2]. За съжаление тази жена е неописуемо тъпа, а най-лошото е, че тя съвсем не мисли така“, беше му казал Седрик веднъж. На Бен му се искаше да вярва, че той действително се вживява в този въпрос. Но едва ли можеше да изключи и вероятността да става дума за лична неприязън.

— Полека напредваме — каза Бен, след като адвокатът на Седрик си тръгна. Бяха седнали в библиотеката и гледаха монитора на компютъра, на който се виждаше сателитната снимка на сградата на „ИмВак“. — Територията е прекалено добре охранявана, за да се разхождам там просто така, без някаква причина. Какво ще кажете да опитаме чрез жена му? Ще пратим някого, който уж има неосъществимо желание относно бъдещото си дете и...

Седрик вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Ако беше толкова лесно, смятате ли, че нямаше вече да съм го направил? Всички, които ви назовах, всички, които изведнъж са се сдобили с детето, което са желали, са били дългогодишни приятели на семейство Чандлър-Литън или приятели на техни приятели. Аз бих могъл да ви осигуря фалшива биография, но не мога да променя анатомията на една жена или спермата на някой мъж така, че госпожа Чандлър-Литън да има пред себе си семейна двойка, за която да вярва, че не може да има деца.

— Но нали не става дума просто да имаш дете, а да имаш точно определено дете. Значи дори двама напълно здрави...

— Какви биха били подбудите им? Наследствени болести в семейството? Това може да се провери. Само желанието да имат точно момче или момиче? Тя веднага ще надуши, че нещо не е наред. А пък дори да не го стори, не вярвам, че ще е толкова глупава да се подложи на подобен риск. Не и с напълно непознати хора. Тук нещо не е наред — той посочи сателитната снимка.

Бен се обърка от неочакваната смяна на темата.

— Какво не е наред?

— Допълнителните постройки не съвпадат със схемата.

— Откъде можете да знаете това? Та вие нямате схемата пред себе си.

Въпросът беше тъп, Бен знаеше това. Седрик имаше око за геометрични форми. Сигурно му беше достатъчно да ги види един път. В един случай го беше попитал дали има фотографска памет, а отговорът бе следният: „Не, аз просто наизустявам по-бързо и по-добре запомням нещата. Не е задължително фотографската памет да върви в комплект с интелигентността. Мнозина често ги бъркат.“

Ако човек не познаваше Седрик, щеше да го смята за арогантен. Какъвто той не бе в никакъв случай. Не парадираше, просто констатираше факти.

— Нали ми покажете схемата на вашия айфон — каза Седрик, без да погледне Бен. Продължаваше да изучава сателитната снимка. — Виждате ли, тези постройки имат съвсем други очертания.

Бен задържа снимката на схемата до монитора. „Съвсем други“ беше доста преувеличено. Човек трябваше да се вгледа много внимателно и точно да премери дължината и ширината, за да види разликата.

— Вътрешната стена е с няколко фута по-къса.

— Това значи, че там има... какво? Тайни стаи във всяка сграда?

Седрик поклати глава.

— Разликата със схемата е прекалено малка за това. Предполагам, че става дума за стълбище. Вероятно има подземен етаж, който не е отбелязан на схемата.

Бен поклати глава.

— Да, но е почти невъзможно там да са строени подземия, без някой да забележи!

— Напротив. Ако работите със строителна фирма от чужбина — работниците отдавна са изчезнали, ако в един момент някой започне да задава въпроси. Докато вървят строителните работи, територията е оградена и охранявана. О, има си средства и начини за това. Въпросът, който ни интересува сега, е защо ги има тези помещения, които не са отбелязани на плана. Отговорът е: Защото никой не бива да влиза там. Следва въпросът: Какво се случва там? Знаете отговора, който ще дам. И последен въпрос: Как да проникнем там, за да разберем какво се разиграва вътре? Имате ли отговор?

Бен вдигна ръце, сякаш се защитаваше.

— Това е невъзможно. Аз вече ви казах.

— Невъзможно? Това би било много зле. Трябва да влезем там. Вие трябва да влезете там. Намерете начин — Седрик се надигна, пъхна ръце в джобовете на панталона си и излезе от библиотеката.

Бен въздъхна. Как би могъл да стигне до една зорко охранявана сграда на гъмжаща от камери територия, да открие там тайно стълбище, чието съществуване съвсем не е сигурно, стълбище, което може да води към стриктно охранявана подземна лаборатория? Всичко това бе невъзможно и съвсем не звучеше забавно. Той отново се вторачи в сателитната снимка и си представи как хората от службата за сигурност денонощно гледаха многобройните екрани. Нямаше и секунда, в която цялата територия да не е под пълно наблюдение. И пиле не можеше да прехвъркне, без да бъде заснето от поне пет различни ъгъла от камерите. Не, нямаше начин.

Освен ако Бен не измислеше как да срине системата за сигурност за няколко часа.

— Звучи добре — каза Седрик и погледна през прозореца на библиотеката. Репортерите вече не се тълпяха пред портата. Сега стояха чинно един до друг, пиеха чай от термосите си и си приказваха. — Но това ще отнеме известно време.

Бен кимна.

— За нас времето не е проблем, нали? Така или иначе, докато се изпълни завещанието, ще мине известен период. Всички преговори за това какво кому ще се падне могат да бъдат и изкуствено протакани. А през това време може да се свърши нещо.

Седрик не откъсваше поглед от репортерите.

— Да, вероятно имате право, боя се, че просто се страхувам.

— От какво? Най-лошото, което може да ви се случи, е да си останете с половината от парите на баща ви и никога да не ви се налага да работите.

Бен се надяваше, че ще предизвика усмивка, но Седрик остана на мястото си, вперил поглед през прозореца.

— Ами ако е променил завещанието си още веднъж и аз не получа нищо? От него може да се очаква подобно нещо.

Тук Бен нямаше какво да каже. Защото в това отношение бе напълно съгласен със Седрик.

— Така или иначе ни трябва време. Ако Чандлър-Литън забележи нещо, ще изхвърча и всичко ще отиде по дяволите. Тогава нищо няма да можете да докажете, ако изобщо има нещо за доказване.

— Знам, че съм прав — сега той се обърна към Бен и го погледна. — Прав съм, разбирате ли?

цуг, швейцария, 17.04.1980 година

Уважаема госпожо Грабовски,

Отдавна не съм Ви се обаждала, но последната ни среща не бе от най-приятните и искрено съжалявам за това. Тогава съвсем не бях в добра кондиция. Аз, разбира се, съм наясно, че сте ми се сърдили заради уволнението, но се надявам, че след толкова време нещата са се поизгладили и ще можем да забравим за всички онези остри реплики, които вероятно сме си разменили.

При последния ни разговор Ви попитах дали разпознавате Фелицитас в детето, което бе при мен. Сега отново Ви задавам този въпрос и настоятелно Ви моля да бъдете съвсем, съвсем честна. Моля Ви при това да загърбите чувствата, които вероятно изпитвате към мен. Става дума най-вече за живота и доброто на едно много болно дете. Днес съм по-сигурна от тогава, че детето, което бях принудена да взема от болницата, не е моето собствено. Както сигурно сте научили от вестниците, това дете е тежко болно и много бих искала за това малко момиченце да може да се грижи истинската му майка. И търся собствената си дъщеря, разбира се.

Моля Ви, внимателно помислете още веднъж. Изпращам Ви актуална снимка на детето. Опитайте се да се абстрахирате от промените, причинени от болестта и да ми съобщите дали разпознавате в това лице Фелицитас.

Най-сърдечно Ви благодаря.

С най-искрени чувства, ваша:

Карла Арним

PS: Моля Ви, не смятайте, че тези 100 марки, които прилагам, са подкуп. Приемете ги по-скоро като извинение, че тогава Ви нарекох лъжкиня, когато казахте, че това дете е Фелицитас.

PPS: Моля Ви, изпратете отговора си на следния адрес: До госпожа Ела Мартинек, за Карла Арним, Акациенщрасе №25, 1000 Берлин 62.

ЦУГ. ШВЕЙЦАРИЯ. 17.04.1980 ГОДИНА

Уважаема госпожо Чандлър-Литън,

Надявам се все още да ме помните, запознахме се преди близо три години на филмова вечер в Британския съвет в Берлин. И двете искахме да седнем в края на реда, за да можем да идем до тоалетната, ако се наложи. Аз, защото бях бременна, а Вие, защото, както казахте, бяхте „изпили доста чай, този лош английски навик“. Както виждате, много добре помня първата ни среща и се надявам, че и Вие не сте ме забравили. След това сме се засичали два-три пъти.

В случай че не помните — родих чудесно, здраво малко момиченце, което кръстихме Фелицитас. Когато детето бе на близо шест месеца, ми се наложи да бъда приета за една седмица в болница заради херпес зостер. За това сигурно си спомняте, защото неотдавна се сетих, че именно Вие по време на посещение в моята галерия ми препоръчахте веднага да ида в болницата.

През това време Фелицитас бе отделена от мен, за да не се зарази. Щом отново се почувствах добре, ми донесоха — няма да повярвате — друго дете и заявиха, че това е моята дъщеря.

Направих всичко възможно да убедя хората около мен, че това не е моята дъщеря. Но никой не ми повярва, дори собственият ми мъж. Брактът ми междуременно отиде на кино, ако мога така да се изразя. Знам как Ви звучи всичко това, но аз казвам истината.

От година и половина безуспешно търся дъщеря си. Сега чуждото дете отгоре на всичкото се и разболя, става дума за синдрома на Хътчинсън-Гилфорд, на Вас, като на лекар, това трябва да ви говори нещо. Аз, разбира се, търся с всички достъпни ми средства истинската майка на детето, но отново безуспешно. Все пак аз съм абсолютно сигурна, че някъде една жена се разхожда с Фелицитас на ръце.

Вие тогава видяхте малката в моята галерия. Сега бих искала да Ви помоля, като лекар, да погледнете снимките на чуждото дете, които прилагам към писмото, и да ги сравните със снимките на съпруга ми и на нашия син. Ще забележите, че няма никаква семейна прилика между тях. Дали не бихте могли писмено да потвърдите това? Това няма да Ви задължи по никакъв начин за каквото и да било, моля Ви само за Вашето мнение и се надявам, че разбирате в каква сложна ситуация се намирам.

Ако решите да се свържете с мен, използвайте следния адрес: До госпожа Ела Мартинек, за Карла Арним, Акациенщрасе №25, 1000 Берлин 62.

Предварително Ви благодаря за разбирането и подкрепата.

С най-сърдечни поздравии и пожелания, ваша:

Карла Арним

ЦУГ, ШВЕЙЦАРИЯ, 17.04.1980 ГОДИНА

Уважаема госпожо Келър,

Със сигурност знаете коя съм. Със съпруга ми живеем през няколко къщи от Вас, но отдавна не сме се виждали. Преди около две години често се срещахме, докато се разхождах с Фелицитас в бебешката количка. Доколкото си спомням, дъщеря Ви се казва Луси и е на възрастта на Фелицитас.

Не знам доколко следите немската преса, но сигурно знаете, че Фелицитас изчезна безследно. Вместо това ми пробутаха друго дете. Тъй като никой не ми вярва, от

година и половина (преди толкова време изчезна Фелицитас) съм принудена да отглеждам това чуждо дете. Достатъчно трудно е, защото междувременно се оказва, че детето е неизлечимо болно. Няма да доживее възрастта на зрял човек.

Ето защо смятам, че съм длъжна да потърся истинската майка на детето — която, както се надявам, ще ме отведе и до Фелицитас.

Госпожо Келър, добре си спомням, че винаги, когато се срещаме на улицата, много обстойно оглеждахте моята Фелицитас. Веднъж дори казахте: „Ама Вашата дъщеря расте доста по-бързо от моята!“. Изпращам Ви снимка на чуждото дете. Разгледайте я много внимателно и ми кажете, че това не е моята дъщеря. А може пък да видите нещо повече на тази снимка.

Уповавам се на Вашата съвест като майка. Не мислите ли, че това болно дете заслужава да познава истинската си, физиологична майка? Само една истинска майка може да обича детето си така, както то заслужава да бъде обичано. Моля Ви, госпожо Келър, помислете за това.

Ще Ви дам адрес, на който можете да се свържете с мен. Изпращайте писмата си до госпожа Ела Мартинек, за Карла Арним, Акациенщрасе №25, 1000 Берлин 62.

С най-добри чувства и пожелания, ваша:

Карла Арним

[1] Сериал по сценарий на Сидни Шелдън. Оригинално заглавие Hart to Hart. — Б.пр. ↑

[2] Барбара Картланд (1901–2000) — британска писателка, името ѝ е сред най-продуктивните писатели на XX в., автор на 723 романа, предимно с любовна тематика. — Б.пр. ↑

11.

Мораг неспокойно обикаляше напред-назад из стаята си. Тази жена явно щеше да остане тук цяла вечер. Досега нито веднъж не бяха излезли от стаята на Фиона. Само висяха вътре и музиката свиреше точно толкова силно, че Мораг да не може да чуе нищо. Ами ако Фиона бе разбрала онова, което Мораг отдавна знаеше?

Към седем часа Мораг направи кана чай. Почука на вратата на Фиона, попита дали и тя иска чай, но не получи отговор. Сигурно музиката беше много силна и тя не я чуваше. Може би пък просто не искаше да отговаря. Мораг направо изгаряше от яд, за пореден път.

След половин час стана толкова неспокойна, че повече не можа да се сдържи. Просто трябваше да се обади на този номер. Със сигурност никой нямаше да вдигне, не и в неделя вечер. Но сигурно щеше да има телефонен секретар, от който щеше да научи за какво Фиона трябваше да си запише час.

Та набра номера. Звъня много кратко, след това се обади монотонен, съчувствен женски глас.

— Кабинетът на доктор Лойд, какво мога да направя за вас?

Мораг първо трябваше да овладее.

— О, нима има с кого да говоря?

— Ние сме денонощно на ваше разположение — каза жената с тон на възпитателка в детска градина. А Мораг така и не напредна с информацията.

— Аз... исках да си запиша час.

— Препоръча ли ни някой?

Тя просто би казала „да“. Но как се казваше тази жена? Патриша? Ами фамилията? Едва ли е Хейуърд. Може пък първото име да е достатъчно.

— Моята леля Патриша... — закашля се, за да спечели време. — Тя ми даде вашия номер, за да си запиша час при вас — за всеки случай предизвика нов пристъп на кашлица.

— Как се казвате, моля?

— Името ми е Фиона Хейуърд.

— Ах, доктор Гарнър е ваша леля? Да, тя вече е говорила с доктор Лойд дали би могъл да ви отдели време.

Тя обеща да се обади веднага, щом уточнят възможни часове за прием с доктор Лойд. Да уточнят възможни часове! Главата ѝ не го побираше. Само че нямаше как да пита тази изпълнена с разбиране гъска какъв точно доктор е шефът ѝ. Така че ѝ даде номера на мобилния си телефон, за да не вдигне Фиона домашния, когато върнат обаждането — и веднага щом затвори, започна да търси в „Гугъл“.

Нищо не намери. Имаше няколко лекари на име Лойд в Единбург, но телефонът не съвпаднаше. Сигурно беше някаква директна линия или нещо като таен номер. Това само правеше нещата по-интересни.

Не след дълго телефонът на Мораг зазвъня. Тя позна номера и вдигна с думите: „Фиона Хейуърд, здравейте!“

— Обажда се доктор Лойд. Добър вечер, Фиона. Как сте?

Чуваше изискан английски от човек от доброто общество. Нещо в този глас ѝ направи впечатление. Тя достатъчно дълго работеше с актьори, за да може да разпознае кога един акцент е вторично усвоен, независимо от това колко бе ошлайфан. Поредният издигнал се бързо тип, който иска да избяга от произхода си, помисли си тя. Някакъв тип от дребната буржоазия, който е спечелил стипендия за частно училище и педантично е възприел говора на съучениците си, след това — отново със стипендия — е следвал в Оксфорд или Кеймбридж... О, да, тя познаваше подобни типове.

Мораг каза, че се чувства добре и попита за кога би могла да си запише час. Той ѝ назова някакъв адрес недалеч от Моравите^[1] и я попита кога би искала час.

— Може ли да е още утре сутринта?

В никакъв случай не ѝ се искаше да губи време, защото се страхуваше, че лелята на Фиона може да се обади на доктор Лойд. А още по-зле щеше да стане, ако самата Фиона го стореше. Той явно прецени по гласа ѝ, че е спешно.

— Ако наистина имате нужда, можете да дойдете и веднага. Няма проблем. Мога да го уредя. След час и половина добре ли е?

Мораг се съгласи. Перфектно. Тя щеше да иде. Като Фиона. А за Фиона и тази леля щеше да се погрижи по-късно.

Благодарение на това че имаше адреса, сега откри в интернет: доктор Джак Лойд ръководеше частна клиника по психиатрия и психотерапия. Значи Фиона искаше — или трябваше? — отново да се подложи на терапия. Откакто живееха заедно, не беше ходила на терапевт. Но Мораг знаеше, че преди това бе посещавала няколко терапевтични курса. Без видим резултат.

Сърцето на Мораг биеше неистово. Не че за първи път се представяше за Фиона, но това беше доста по-рисковано от всичко досега. Този път лесно можеха да я хванат — и тогава какво? Достави ѝ удоволствие да си представи лицата на Фиона и жената. Щеше да им каже: оставихте ме навън и какво от това? Нищо. Бях там преди вас. Като със заека и костенурката! Мораг се чудеше докога ще продължава цялата тази игра.

Час и половина. Ако вървеше пеша, щеше да стигне за половин час. Отдавна се беше стъмнило, но дъждът бе спрял. Не ѝ харесваше да се вози на автобус, защото според нея само някакви странни хора се возеха на автобус, а в този момент не можеше да си позволи такси. Много ѝ беше висок наемът — никога не би си признала пред Фиона, но наистина имаше големи проблеми да плаща своята част месечно, а спестяванията ѝ отдавна бяха изчерпани. Доста ѝ се наложи да инвестира, за да издържа на стила на живот на Фиона до най-малкия детайл: гримове, облекло, книги, музика, ресторанти, просто всичко. А тя нямаше достатъчно поръчки от телевизионните канали, за сметка на това имаше прекалено много хора, които се занимаваха с филми, прекалено много хора, които искаха да бъдат в играта. Като нея. Значи щеше да отиде пеш. Как само ѝ се искаше отново да може да носи обувки без ток, но не можеше. Фиона посмъртно не би се появила където и да било с обувки с равна подметка. Дори сега, когато се обличаше като бъдеща монахиня, пак носеше боти с около десетсантиметрови токчета. Мораг сложи къса черна рокля с дълги ръкави, към нея плътен черен чорапогачник. Тоалет, типичен за Фиона. Избра едни обувки, които не бяха чак толкова опасни за живота, сложи ги, но веднага ги свали, защото се страхуваше, че ще завали отново. Затова натъпка прасците си във високи до коляното ботуши с възтънък ток. Каквото и да правеше, краката ѝ не ставаха по-слаби. Гладуваше, гладуваше и отслабваше навсякъде, но не и в краката. Просто не ставаше.

Избра манто от златистозелен брокат. То всъщност беше на Фиона, но вече от доста време висеше в гардероба на Мораг. Бяха се разбрали, че всяка може да ползва гардероба на другата, но ако нещо се повреди, ще го плати. Мантото беше толкова екстравагантно, че хората веднага я мислеха за Фиона. Колко пъти я бяха потупвали отзад по рамото с думите: „Фиона, дай да те прегърна!“. Тогава тя се обръщаше със смях, а той или тя също се смееше и все пак я прегръщаше, независимо че не бе Фиона. Затова много обичаше това манто. Щеше да го облече и сега.

Оставаше още цял час, но нямаше да е зле да иде там по-рано и внимателно да се огледа. Освен това можеше и да не успее веднага да открие този доктор Лойд, а в никакъв случай не искаше да закъснява.

Тя пресече на светофара, за да излезе на Норт Бридж, когато изведнъж усети, че някой я следи. Спря се притеснена, огледа се, но видя само неколцина туристи, групичка младежи, влюбена двойка. Дали гузната ѝ съвест не започваше да ѝ върти номера? Скрупули ли имаше изведнъж, защото този път бе отишла прекалено далеч и затова имаше чувството, че Фиона и леля ѝ я преследват? Мораг отхвърли косата си назад, изпъна гръб и продължи напред.

Тези проклети ботуши. Не ги бе носила отдавна, защото веднага ѝ излизаха пришки. Погледна мобилния си телефон: още цял час. Значи можеше да се върне, да сложи други обувки и пак щеше да стигне навреме. Но искаше ли да рискува да я чуе Фиона? Не, нямаше никакво желание сега да съчинява поредната тъпа лъжа. Просто щеше да продължи по пътя си.

На Норт Бридж попадна на групичка подпийнали мъже, които чакаха автобуса. Тя се приготви за пиперливите коментари, които щяха да последват, опита се да не позволи на никой от тях да я докосне и най-накрая се притисна плътно до стената, за да ги избегне. Винаги едно и също, помисли си тя, но все пак ѝ достави удоволствие за миг да е в центъра на вниманието. Кой знае, може би щяха да се приберат и още дълго да мислят за нея, да я сънуват, защото я намираха за мистериозна и същевременно привлекателна.

Толкова много мъже мечтаеха за Фиона.

Вече бе стигнала почти до сградата на „Скотсман“, когато някой сложи ръка на рамото ѝ.

— Фиона? — попита мъжки глас.

Мораг се усмихна. Мантото, нейната прическа, нейният стил, донякъде нейната походка, нейната стойка. Заблудата бе пълна. Какво всъщност значи заблуда? Тя се обърна и видя лице, което ѝ бе напълно непознато.

— Здравсти — каза тя, като продължаваше да се усмихва.

Мъжът не забеляза грешката, тя също не понечи да му каже. Очевидно не бе отхвърлен любовник. По-скоро кандидат.

— Мога ли да говоря с теб за малко? Да идем натам, че е по-спокойно.

Той я прегърна през раменете и внимателно я побутна към стълбището до сградата на „Скотсман“, което водеше надолу под моста към Маркет Стрийт. То не се виждаше от улицата, може би мъжът замисляше романтично приключение. Мораг не се противопостави. Продължаваше да се усмихва.

В същия миг се търкулна надолу по първите стълби. Просна се на следващата площадка. Простена от болка, без да проумява какво точно се бе случило. Краката ли ѝ се бяха подкосили? Тези ботуши, проклетите ботуши. Опита да се изправи. Мъжът щеше да ѝ помогне. Тя го видя как стои до нея, протегна ръка към него, видя лицето му и тъкмо понечи да каже нещо, когато той я зарита по гърба. Рита я, докато тя не се търкулна по следващите стълби, отново се просна, този път на долната площадка. Миришеше на урина и бира.

— Ей! — кресна тя, щом видя мъжа над себе си. — Какво правиш?

Опита се да познае по лицето му какво точно се случваше. Но лицето му беше в сянка. За първи път изпита страх за живота си.

Той слизаше бавно по стъпалата, наведе се над нея, хвана я за ръката и я дръпна, така че да се изправи. Мораг извика. Рамото ѝ изпука, сякаш беше изкълчено.

— Значи така, Фиона — каза ѝ мъжът. Тя обърна глава, за да види лицето му, но в този момент той я блъсна по следващото стълбище. За щастие стълбите не бяха много, не достатъчно, за да може човек да си счупи врата, но със сигурност някое и друго ребро. Мораг усещаше остра болка в гърба и едва можеше да си поеме дъх.

— Не съм Фиона — едва продума тя.

— Разбира се, че не.

Отново я изпрати с ритници да се търкулне по следващите стълби. Защо не минаваше някой, за да ѝ помогне? Мораг опита да извика, но когато понечи да поеме дъх, отново усети острата болка в гърба.

Ритна я още веднъж надолу. Стъпи първо на дясната, след това върху лявата ръка. Тя чу как се чупят костите. Тя вече само скимтеше, шепнеше:

— Спрете, моля ви!

Но той не спираше.

Грабна я за двете китки, дръпна я нагоре, докато се изправи, хвана я за раменете и я завъртя с гръб към себе си. Тя се опита да си спомни лицето му, опита да се сети дали пък вече не го беше виждала веднъж. Беше малко по-възрастен от нея, но не много. Изглеждаше добре, поддържан, образован. Но никога не го беше виждала. Освен това ударите бяха за Фиона, не за нея. И за първи път от много години насам тя вече не искаше да бъде Фиона, а само Мораг.

Усети как той пуска раменете ѝ. Но не ѝ остана време да избяга. Той хвана тялото ѝ с лявата ръка, с дясната извади нещо от джоба на панталона си. Няколко секунди по-късно разбра, какво беше то — когато възето се уви около врата ѝ и започна да се затяга. „Вече не знам коя е Мораг“, бе последното, което тя си помисли, преди да загуби съзнание.

[1] Парк в Единбург. — Б.пр. ↑

12.

Малко преди девет зазвъня телефонът. Мъжки глас попита дали може да говори с Фиона Хейуърд.

— Не само можете, вие вече говорите с нея.

Мълчание.

— Ало? — извика ядосано Фиона. Кой идиот пък звънеше сега?

— Вие сте Фиона Хейуърд?

— Да, а вие кой сте?

— Името ми е Лойд. Имахте час в осем и половина.

— Със сигурност няма такова нещо.

— Във всеки случай допреди две минути мислех, че имате.

Мъжкият глас звучеше много объркано.

— Обяснете ми какво означава всичко това или затварям.

Той се изкашля.

— Много ми е неприятно да го кажа... Днес говорих по телефона с една млада дама, която се представи като Фиона Хейуърд и искаше да си запише час при мен. Каза, че има номера ми от леля си. Каза, че леля ѝ е Патриша Гарнър.

— Това не може да бъде — отсече тя, но след това разбра: изчезналата бележка, която Патриша се опитваше да открие...

Явно някой я беше намерил и си бе позволил да си направи майтап. Но кой непознат можеше да знае как се казва леля ѝ? И как се казваше тя самата? Всичко това пишеше ли го на бележката? Но откъде тогава доктор Лойд имаше телефона ѝ?

— Лицето, което ви се обади, този номер ли остави за връзка? — попита тя внимателно.

— Не. Мобилен телефон. Но там се включва гласовата поща.

— И съобщението там беше горе-долу следното: Здравейте, с удоволствие ще ви върна обаждането, но можете да опитате да се обадите и на домашния, ако съм си затрила мобилния.

— Точно така.

Мораг!

— Тя се представи за мен?

— Ако вие сте Фиона Хейуърд... Освен ако няма още една?

— Не и на този телефон.

Беше като ударена по главата. Защо Мораг звънеше наляво-надясно по телефона от нейно име? Щом е намерила бележката, защо просто не бе попитала Фиона за какво става дума, вместо да звъни по телефона зад гърба ѝ и да си записва час?

— Вижте, някой си е позволил да направи глупава шега. Съжалявам. Надявам се, не сте имали неприятности, защото сте чакали някого. Аз... — тя се замисли. Наистина ли искаше отново да се подложи на терапия? — Честно казано, нямах намерение да си записвам час при вас. Желая ви приятна вечер — тя бързо затвори, преди мъжът да успее да каже още нещо.

Мораг! Тя се втурна към стаята на приятелката си, за да попита какво значеше всичко това, но в стаята нямаше никого: излязла е. Тъкмо искаше пак да затвори вратата, но се спря. Мораг сигурно е намерила бележката случайно, помисли си тя, защото е изпаднала от джоба на Патриша. Това обаче не можеше да обясни защо не я беше върнала, а бе набрала онзи номер и си бе записала час от името на Фиона. Но може би — и това с всяка секунда ѝ се струваше все по-вероятно — Мораг нарочно бе пребъркала дрехите на Фиона и Патриша. Какво ли още беше открила? Фотоалбума? Тя стигна до следното заключение: щом Мораг бе нарушила личното ѝ пространство, значи и тя ще стори същото. При това веднага.

Сега се сети за дребните съвпадения, които я бяха накарали да мисли, че вкусовете им съвпадат в много области. Фиона си купуваше някой диск и още преди да си го е пуснала, пристигаше Мораг с абсолютно същия. С книгите бе същото. „О, и ти ли я четеш в момента!“ Шампоанът. Кремове. Парфюмът. Как само се смееха, когато се случеше отново! „Като истински близначки“, казваше Мораг в такива случаи. Колко често бяха подарявали или заменяли еднакви вещи и именно Мораг винаги подчертаваше гордо колко еднакви нагласи имат и как мислят като един човек. Разбира се, винаги бе имало и неща, в които се различаваха. Сигурно Фиона затова не беше забелязала. Може би пък в момента преувеличаваше и всичко беше съвсем невинно.

Което все още не обясняваше това обаждане.

Фиона все пак реши да претърси стаята на Мораг. Беше ѝ все едно дали ще я хване или не. Нека се прибере вкъщи и види какво прави Фиона! Сети се за верижката на входната врата — Мораг толкова често я слагаше, когато оставаше сама. „Някакви странни хора се разхождаха от врата на врата“ или „Нали знаеш, че ме е страх сама в тъмното“, винаги имаше някакво обяснение. Фиона нямаше да сложи верижката. Честно казано, тя дори се надяваше Мораг да я хване и всичко да намери най-просто обяснение.

Захвана се с всички чекмеджета и гардероби поред. Намери свои дрехи, които отдавна беше забравила или се бе питала къде са. Това беше окей, тук нямаше проблем. Банкови извлечения, съгласно които Мораг беше финансово доста по-зле, отколкото Фиона си представяше. Свои снимки, увеличени портретни фотографии, което ѝ се стори плашещо. Окей, тогава значи всички бяха прави и Мораг не беше наред. Фиона винаги я бе защитавала, винаги беше казвала: не, оставете я, тя е окей и ние просто наистина имаме почти еднакви вкусове, не можете да повярвате какво ни се случва през цялото време. Много смешно, мамка му. Някои снимки бяха доста по-стари от две години. Значи Мораг е знаела коя е Фиона още преди да ги представят една на друга. Тя още преди това се беше превърнала във Фиона. Добре де, Мораг определено беше куку. И Фиона се бе оставила да я забъркат във всичко това. Заради потребност да има сестра? Желание за истинска приятелка? Еуфорията от съзнанието, че за някого си абсолютният идол, което трябваше да значи, че човек се е реализирал по някакъв начин?

Кой тук е истинският смахнат, тя или аз?

Фиона продължи да търси, не откри своето златистозелено манто, за което предполагаше, че е в гардероба на Мораг. (Може би го носеше в този момент). Намери едни обувки на „Шанел“, които още не бе виждала и ги определи като безумно хубави. (Щеше да ги „заеме“ и Мораг повече нямаше да ги види, струваха 400 паунда!). В един тъмен ъгъл на гардероба намери шишенце с валиум. И беше още по-потресена. Мораг бе вземала диазепам! Наистина ли беше стигнала толкова далеч? Никога не се беше оплаквала, че не може да спи или нещо подобно. Откъде изобщо знаеше, че Фиона пие хапчета? Тя винаги ги носеше със себе си, дори нощем спеше върху тях, за да не разбере никой. Сякаш бе усетила, че някой я шпионира.

Шишенцето бе наполовина празно. Беше предписано на Мораг преди месеци, името ѝ бе написано на етикета. Фиона седна на леглото. Който пиеше валиум за заспиване, той си го държеше на една ръка разстояние до леглото, а не на дъното на гардероба. Който имаше постоянна нужда от него, защото има пристъпи на паника например — тогава хапчетата бяха неизменно у него. Не бяха ли казали в болницата, че Фиона е имала екстремно висока концентрация на диазепам в кръвта? Тя действително проявяваше небрежност, защото вземаше хапчетата и независимо от това пиеше, но не предозираше. Не и в такива мащаби. А не ѝ ли бяха казали също така, че по принцип е нямало да се събуди, ако не бе имала привикване към препаратата?

Значи Мораг все пак не бе вземала от този диазепам.

— Миналата седмица ми дадохте номера на мобилния си телефон, за да мога да ви откроя по всяко време — каза тя на сержант Изобел Хепбърн.

Хепбърн не отговори веднага. Фиона чуваше гласове край нея.

— Фиона — каза тя най-накрая. — Къде сте?

— Вкъщи. Защо? Искате да дойдете ли?

— Дайте ми половин час.

Измина не половин, а цял час и Фиона използва времето, за да разпердушини стаята на Мораг в буквалния смисъл на думата. Не остана нито една цепнатинка, в която да не е бръкнала с кука за плетене, за да е сигурна, че не е изпуснала нищо.

Тя не позволи на детектив Хепбърн да каже друго освен „добър вечер“. А на партньора ѝ изобщо не даде думата.

— Намерих хапчета в гардероба на Мораг. Разбирате ли? Мораг е била! Тя ме е надрусала с хапчетата! — Тя избута двамата в стаята на Мораг и им показа шишенцето с хапчетата. — И знаете ли какво? Продължила е да го прави, след като се върнах от болницата. Всеки ден ми готвеше по нещо и ми носеше чай и какво ли още не, по дяволите. Спях по осемнадесет часа дневно, ако не и повече. В началото все си мислех, че, хм, сигурно е от загубата на кръв или защото имам прекалено много от това нещо в организма. Но знаете ли какво, тя ми го е забърквала в яденето! Или в напитките, знам ли и аз. Попитайте я! Тази кучка! — Фиона стисна юмруци.

Хепбърн и Блек я гледаха внимателно. И мълчаха.

— Какво? — извика Фиона.

— Кажете ни къде бяхте тази вечер? Преди да ми се обадите. Да кажем от шест нататък — Хепбърн погледна колегата си и той извади тефтерчето си.

Фиона сбръчка вежди.

— Къде съм била ли? Защо? Бях тук. През цялото време. Какво значи всичко това?

— Има ли свидетели? — този път въпроса зададе Блек.

— Да. Леля Патриша.

— В болницата казахте, че нямате никакви роднини — припомни й Блек и продължи старателно да си записва.

— В болницата. И какво от това?

— Кога си тръгна леля ви? — попита той.

— В осем, осем и половина, не мога да кажа със сигурност. Защо?

— Къде беше вашата приятелка Мораг по това време? — този път беше Хепбърн.

Фиона недоверчиво поклати глава.

— И аз бих искала да знам. Когато исках да я накарам да ми обясни, вече беше изчезнала.

— Искали сте да говорите с нея за диазепам, който сте намерили в нейния гардероб?

— Какво? Не! Исках да говоря с нея, защото... Ах, много е сложно. Тя явно от мое име е уредила среща с един човек. И след това той се обади, чакаше ме. Казах му, че не знам нищо за никаква среща. По едно време ми стана ясно, че само Мораг може да стои зад това, макар че нямам никаква представа защо го е направила.

Полицайте отново се спогледаха.

— Мораг Фрискин е уредила среща с някого от ваше име, казвате? С кого? — попита Блек и продължи да си записва в тефтерчето.

Фиона вдигна рамене.

— С един човек. Има ли значение?

— Значи не знаете къде е отишла?

— Не, разбира се, че не. Иначе едва ли щях да я търся. Това значи, че вие трябва да я намерите и да я арестувате. Тя е искала да ме

убие!

— Фиона, седнете, моля ви. Това вашата стая ли е? — Изобел се огледа замислено.

— Не, това е стаята на Мораг. Затова ви я показвам, заради хапчетата!

— Да идем във вашата стая. Искам да седнете и да се успокоите. Франк, ще ни направиш ли по един чай? — след това отново се обърна към Фиона: — Нали нямате нищо против той да ни направи чай?

Фиона мълчаливо кимна. Не ѝ се вярваше полицаят да успее бързо да се оправи в нейната кухня, но моля, нека — можеше да опита. Тя седна на края на леглото в стаята си и остави полицайката да избира между стола на бюрото и плюшеното кресло. Тя избра стола.

— Фиона, кога се обади онзи човек?

Тя се замисли за кратко.

— Около девет. Защо?

— А леля ви отдавна ли си беше тръгнала?

Тя кимна.

— Защо ми задавате всичките тези странни въпроси? Цялата вечер си бях тук в апартамента, нали ви казах. Защо това е толкова важно?

— Защото намерихме Мораг. Когато се обадихте, аз тъкмо бях на местопрестъплението. Някой... — полицайката не я изпускаше от поглед. — Някой е убил вашата приятелка.

Фиона още дълго щеше да обмисля защо в този момент не изпита нищо освен студ. Започна да замръзва. В един момент започна да трепери толкова силно, че полицайката я зави с одеялото. Най-накрая се появи Блек с горещия чай.

— Не беше лесно да намеря всичко — промърмори той с извиняващ се тон.

— Кой би направил подобно нещо? — попита уплашено Фиона.

— Все още не знаем — каза тихо Хепбърн.

— Къде я намерихте?

— Норт Бридж.

— На Норт Бридж! Но там постоянно има хора!

— По-точно на стълбището на „Скотсман“.

— Не може да бъде. Сама, в тъмното — тя никога... — после замълча. — Макар че... какво ли знам аз за Мораг.

— Не, продължавайте — каза Хепбърн. — Казвате, че тя никога не би тръгнала по този път по тъмно, така ли е?

Фиона кимна, продължаваше да мръзне. Хрумна ѝ нещо.

— А не беше ли облечена с манто от златистозелен брокат?

Блек вдигна вежди.

— Защо питате?

— Да или не?

— И какво, ако е така?

Постепенно започна да се затопля.

— Значи са я взели за мен.

БЕРЛИН, АПРИЛ, 1980 ГОДИНА

— Сигурен ли сте?

Доктор Бартоломей кимна, очевидно искаше да го оставят на мира.

— Нито една сестра, лекар, чистачка, наистина никой, който работи тук или е женен за някого или е роднина на някого, който работи тук, няма дете на възрастта на Флис.

Ела понечи да стане и да се сбогува, но той я спря.

— Вашата приятелка има мания за преследване. Просто ми повярвайте.

Ела поклати глава.

— Преди това вие самият казахте, че няма никаква семейна прилика и...

— Но това се случва постоянно! Детето сигурно прилича на някоя далечна братовчедка. Или дядо. А пък и заради болестта... Не, трудно е да се каже просто така.

— Не се ли сецате за още някого... — започна Ела.

Доктор Бартоломей нервно изсумтя.

— Много малко вероятно е, но все пак е възможно някоя жена случайно да е влязла в тази болница и да е разменила децата. Възможно е и някъде да има роднини или познати на наши сътрудници, които имат дете на същата възраст. Но, съвсем честно казано, аз не вярвам в това. Никой не прави такива неща.

— А може да не е така. Може да е някоя жена, която не иска нищо по-силно от това да има здраво дете.

— Тогава излиза, че още при най-дребния признак тя трябва да е знаела, че това е синдромът на Хътчинсън-Гилфорд. Дори лекарите не го разпознаха веднага! В този стадий всяка майка би предполагала, че на детето може да се помогне. Никой не прибързва така!

— Възможно е болестта да е била вече диагностицирана. От някой, който е запознат с нея — остро отвърна Ела.

— Забравете — сега доктор Бартоломей се обиди. — Заболяването е прекалено рядко. Това би било невероятна случайност. Не може да има толкова съвпадения. Забравете — повтори той.

Ела се изправи и тръгна към вратата. Този път той не я спря.

— Все пак благодаря ви за помощта — тя отвори вратата. — Само се надявам да сте ми казали истината.

Той я хвана за ръката.

— Вашата приятелка ви е заразила със своята параноя, така ли? Чуйте ме: тази жена е болна. Аз смятам така, казват го колегите от психиатрията, казва го съпругът ѝ. Не знам как е успяла да направи така, че да ѝ повярват. Като нищо може и да си плаща. Но позволете да ви дам един съвет: да се забърквате с подобен човек може да бъде много опасно. Придържайте се по-добре към фактите, а не към фантазмагориите на една болна жена.

Той почти я изблъска от лекарския кабинет и затръшна вратата след нея. Чантата на Ела падна на пода, съдържанието ѝ се пръсна по болничния коридор. Ругаейки, тя коленичи и започна да си събира нещата. До нея коленичи една медицинска сестра, за да ѝ помогне.

— Благодаря ви — каза Ела. — Аз ще се оправя.

— Тук сте заради приятелката си — прошепна сестрата и в този миг Ела я позна.

— Вие бяхте тук, когато... — започна Ела.

Жената сложи пръст на устните си.

— Не тук — тя се огледа нервно във всички посоки.

В края на коридора стояха двама пациенти и разговаряха, иначе беше пусто. От кабинета на доктор Бартоломей не се чуваше никакъв звук.

— Кога и къде? — попита бързо Ела.

Тя вдигна пудриерата и червилото си от пода и ги хвърли в чантата.

— В четири. На гара „Ботанишер гартен“^[1] на градската железница.

Ела кимна. Сестрата се изправи и без да продума, забърза по коридора. Ела направи усилие да не гледа подире ѝ. После с твърда крачка тръгна към изхода.

— Ако някога излезе наяве, че разговарям с вас, ще си загубя работата — каза медицинската сестра, чието име тя още не знаеше. Нервно дърпаше от цигарата, която Ела ѝ бе предложила. Погледът ѝ бе забит в земята. Сивкавият, мокър сняг се сипеше по нея.

— Значи все пак някой е разменил децата? — прекъсна я Ела и закопча горното копче на палтото си.

Сестрата поклати глава.

— Работя в отделението за кърмачета повече от двадесет години. Мисля, че не са много хората, които са виждали повече бебета от мен. Просто ще ви кажа какво се случи тогава. Около три дни след като Фелицитас дойде в моето отделение, се случи нещо странно. Както вече ви казах, виждам много деца, винаги ги виждам съвсем за малко. Не мога да твърдя, че мога да ги запомня всички. А и не мога да кажа какво точно беше. Какво ме притесни. Но Фелицитас ми се стори някак различна — тя хвърли фасата на земята, смачка го с крак и запали нова цигара. — Може би беше по-кротка от преди това, може би някак по-отпаднала, наистина не знам. Случва се понякога, човек забелязва, че нещо се е променило, но не може да каже със сигурност как е било преди това. Така се чувствах и аз с това дете. Но не се замислях много по въпроса. Работата ми е напрегната, виждам много бебешки лица, в такава ситуация човек може и да греши.

— Но вие не смятате, че сте грешили.

Тя вдигна рамене.

— Другото, което ми се стори странно, беше гривничката. Върху нея пишеше Фелицитас, но изглеждаше странно. По едно време бяхме започнали да пишем имената по гривните предимно с печатни букви, за да е по-лесно да се четат. Понякога някоя от нас забравяше и пишеше ръкописно. Името на Фелицитас беше написано ръкописно. Но почеркът ми беше непознат. Едва ли мога да кажа коя колежка как

пише, но този почерк беше съвсем различен. Не го бях виждала дотогава.

— А не ви ли хрумна да питате колежките?

— Напротив — тя си дръпна от цигарата и хвърли поглед към идващия влак. — Те само поклатиха глави и казаха, че нищо не им е направило впечатление. Но когато след това госпожа Арним ми каза, че това изобщо не е нейното дете, едва не припаднах.

— И не казахте нищо — Ела я изгледа строго, докато на свой ред палеше цигара.

— Казах го на доктора — наложи се жената да повиши тон, за да надвика приближаващия се влак. — Казах му: чуйте ме, пациентката е права, това не е нейното дете, аз също имам чувството, че изглежда различно и гривната не е надписана от която и да било от нас.

— Какво каза докторът?

Сестрата вдигна рамене.

— Попита колежките. Те не знаеха нищо по въпроса. Тогава ми каза, че трябва да си взема почивен ден, защото ми се привиждали разни неща. В крайна сметка Фелицитас беше единственото дете на тази възраст в цялата болница. Нямаше как да е станала грешка! Поне така си мислехме. А след това вече не съм казвала нищо — тя избегна погледа на Ела.

— Трябва да говорите с някой, който... — започна Ела, но сестрата вече се бе обърнала и се качваше във влака. Вратите се затвориха зад нея, а гласът от високоговорителите нареди на Ела да отстъпи назад. Тя ядно блъскаше по вратата на вагона, олюля се назад и изгледа отдалечаващия се влак.

Дори не знаеше името на тази жена. Но поне знаеше къде да я намери. Тя замислено си играеше с кибрита в джоба на палтото си. След това отиде до телефонната кабина, пусна двадесет пфенига и започна да набира.

[1] (нем.) Ботаническа градина. — Б.пр. ↑

13.

— Не съм адвокат — каза Бен на Фиона за пореден път тази нощ. Прокле се, че не я бе излъгал по телефона. Беше при Седрик, времето неумолимо напредваше и изобщо не го радваше мисълта, че сега посред нощ трябва да кара до Изингтън, а после, без да може да се наспи, да отиде да вземе Чандлър-Литън. Но сега излизаше, че изобщо няма да мигне. Защо не можа да каже „не“, когато се обади Фиона? Тя отново имаше проблеми и отново не се беше сетила да се обади на някой друг, а точно на него. Аз съм герой, горчиво си мислеше Бен. Не казвам на приятелката си, че през уикенда съм в Единбург, защото не искам да я виждам, но щом жената, с която изневерих на приятелката си, се обажда и казва, че е арестувана, зарязвам всичко, както е, и тичам при нея. Като влюбен глупак.

— Те казват, че сама съм им съобщила мотива си — глухо каза Фиона.

Седяха в една от стаите за разпит, но както сега ставаше ясно, Фиона изобщо не бе арестувана, както му бе казала по телефона. Просто я бяха разпитвали като свидетел. Изобел Хепбърн седеше на масата и подбели очи.

— Госпожица Хейуърд ми се обади, за да ми каже, че според нея историята с ваната от миналия уикенд е работа на нейната приятелка. Твърдеше, че през следващите дни Мораг Фрискин я е упоявала със силни успокоителни, които е слагала в храната или напитките ѝ. След това Мораг си е записала час при психиатъра доктор Джак Лойд, като се е представила за Фиона и е излязла от вкъщи. Лелята на госпожица Хейуърд, доктор Патриша Гарнър, потвърди, че са били заедно докъм двадесет часа. Нейната леля също така потвърди, че бележката с телефона на доктор Лойд е изчезнала, след като Мораг е взела палтото ѝ — в което е била бележката — за да го закачи. На свой ред доктор Лойд потвърди, че жената, която се е представила по телефона като Фиона Хейуърд, е имала различен глас от този на самата госпожица Хейуърд. Освен това Мораг е носела манто на госпожица Хейуърд,

оттук идва предположението, че може да са я взели за госпожица Хейуърд — Изобел Хепбърн плъзна стола си малко по-назад и се облегна.

— Сега следва едно „но“, нали така? — каза Бен.

Хепбърн кимна.

— Но. Ако Мораг Фрискин наистина се е опитала да убие госпожица Хейуърд, това означава, че лицата, които желаят смъртта ѝ, са две — тя погледна Фиона. — Госпожице Хейуърд, значи вие твърдите, че за няколко дни сте станали жертва на два различни опита за убийство, така ли?

Фиона кимна енергично.

— Точно това твърдя.

— Фиона — намеси се Бен. — Може би Мораг изобщо не е...

— А кой друг? — изсъска тя.

Сержант Хепбърн изсумтя.

— Тук по принцип може да има поне още две възможности. Първо, вие самата сте го извършили, и второ, било е лицето, което днес е убило приятелката ви.

— Не съм аз! — кресна Фиона.

Бен я хвана за ръката и я стисна. Рефлекс.

— Има още една възможност, госпожице Хейуърд. Вие да стоите зад цялата тази работа. Тоест и зад убийството на Мораг.

Фиона скочи. Столът ѝ се катурна.

— Но нали вие самата казахте, че имам алиби! Първо леля ми, а след това и обаждането на този доктор Лойд!

— И един час време по средата — сухо отбеляза Хепбърн.

— Аз не съм адвокат, но... — започна Бен, но не стигна далеч.

— Няма нужда от адвокат. Само говорим и проиграваме всички възможности. Госпожице Хейуърд, моля ви отново да седнете.

За изненада на Бен Фиона се подчини.

— Съжалявам, но изобщо не звучите особено убедително — продължи Хепбърн.

— Защо? Да не би да съм ви излъгала или нещо такова? — сопна се Фиона.

— Да, точно така. Казахте например че нямате никакви роднини. След това за алиби вадите от задния си джоб някаква леля. А днес отново казахте на един полицейски служител, че този младеж тук е

ваш годеник. Но това, което мога да кажа за госпожица Хейуърд е, че когато някой е правил толкова много мними опити за самоубийство, когато толкова пъти е търсил и е имал нужда да му обърнат внимание, на него ще му е много трудно да представи пред останалите случай, който стопроцентово намирисва на опит за самоубийство, като нещо различно. Съжалявам, госпожице Хейуърд, но е така.

Много мними опити за самоубийство. Бен през цялото време се питаше кога ще стане дума за това. Той не бе преживял лично нито една от тези драми, но беше чувал за тях. Кой не беше... Всеки, който имаше поне някакъв допир до шотландската арт сцена, знаеше историята за Фиона, която часове наред стояла и се поклащала на парапета на Норт Бридж. Движението в центъра на града било почти спряло, защото полицията отдалеч отклонявала всички превозни средства, идващи от Принцес Стрийт и Роял майл^[1]. Линейките и пожарните стояли в пълна готовност, а щом се свечерило, тя просто слязла от парапета и позволила да я отведат. След това твърдяла, че всичко било само пърформанс в рамките на някакъв арт проект, но независимо от това за всеки случай я оставили за няколко седмици в психиатрията.

Сега вече бе трудно да се прецени дали Фиона казваше истината. Бен не знаеше дали наистина го е планирала, но едно беше ясно — с тази акция тя си беше спечелила култов статус сред немалко хора. Имаше видеоклип и безброй много снимки в мрежата, толкова, че на Бен понякога му се струваше, че наистина го е видял на живо: Фиона с тесни джинси, ефирна бутилковозелена блуза и разпусната, разчорлена коса, стоеше с разперени ръце на парапета, а слънцето светеше в лицето ѝ. Сякаш на този свят нямаше нищо друго освен нея и слънцето. Сянката ѝ — наподобяваща до съвършенство кръст — падаше върху тротоара и улицата, където униформените полицаи и медицинският персонал чакаха на безопасно разстояние да видят какво ще се случи. Веднъж в някаква галерия Бен бе видял една от снимките, увеличена до размерите на постер, на нея се виждаха няколко полицаи, които си говореха и пушеха, мирна картинка, докато Фиона все така стоеше на парапета, нещо средно между слънцепоклонничка и разпната.

Друга, не толкова известна история обезпокоително приличаше на случилото се миналия уикенд. Фиона нагълтала прекомерно голяма

доза приспивателни, но след това размислила, обадила се и извикала линейка. Изтърпяла със стоическо спокойствие промивката на стомаха, а след това разтръбила на всички, че се подлага на терапия. Една освен всичко останало наложителна терапия, защото все още не била успяла да преодолее загубата на майка си и се чувствала отчуждена от баща си. И в случай че все още имало хора, които не са го разбрали, тя надълго и нашироко обяснявала, че един опит за самоубийство в повечето случаи е душевен вик за помощ.

След това броят на любовниците ѝ рязко се беше покачил. Бен винаги си беше мислил, че мъжете отбягват проблемните жени. Смяташе така, поне докато не срещна Фиона.

И как сега, на този фон, детектив Хепбърн трябваше да повярва на всички тези приключенски истории на Фиона? Ако някой се готви да убие някого, защо би рискувал толкова, за да нагласи нещата така, че да изглеждат като самоубийство? В теорията на Фиона наистина нямаше много смисъл. Но ето че той беше тук, до нея, държеше ръката ѝ и се притесняваше, ако трябваше да бъде честен. В крайна сметка Мораг беше мъртва, убита, докато е била с мантията на Фиона, вероятно на път за среща, на която е трябвало да се представи за Фиона. Случайност ли беше, че загина под Норт Бридж?

— А кой е този психиатър, този доктор Лойд? — попита Бен.

— Той ръководи една частна клиника недалеч от Моравите. Доктор Гарнър ѝ го е препоръчала. Не искате ли сама да разкажете за това, госпожице Хейуърд?

Фиона вдигна рамене.

— До вчера не познавах леля си. Тя ми разказа много неща за майка ми, които не знаех, защото — тя се запъна — баща ми ги е премълчавал. Това и някои други неща ме изкараха извън равновесие.

— Разкажете за това, Фиона — каза Хепбърн.

— С удоволствие, Изобел.

Тя разказа за баща си, който не бил неин баща. За това, че майка ѝ е била изчезнала за известно време. Че в живота ѝ имало нещо като бяло петно. Не познавала корените си, сигурно никога нямало да узнае кой е баща ѝ, защото майка ѝ е отнесла тази тайна в гроба. Предизвикателно описа как е научила от леля си, че майка ѝ се е самоубила. Не е загинала в катастрофа, а се е самоубила.

Беше два и половина сутринта, Фиона седеше в празната стая за разпит, качила крака на стола си, беше обхванала коленете си с ръце и гледаше в една точка, докато Бен от време на време ѝ тикаше под носа една кутийка кола, която ѝ бе купил, а тя отказваше да пие. Тя не изглеждаше като човек, който би искал да го прегърнат, затова и той през няколко минути нежно я потупваше по раменете и промърморваше „смислени“ фрази от рода на „всичко ще се оправи“ и „няма страшно“.

Изобел Хепбърн беше излязла от стаята, за да придаде реалност на нещата, както се бе изразила, а когато се върна, каза:

— Обадих се в съответния участък. За щастие по онова време вече е имало компютри, в които са въвеждани данните за подобни случаи, затова сега стана много бързо. Казаното от леля ви е вярно: смъртта на Виктория Хейуърд е заведена като самоубийство.

Фиона кимна благодарно.

— Госпожице Хейуърд — Хепбърн се наведе към нея. — Всичко наред ли е?

Бен внимателно разтърси раменете ѝ. Най-накрая тя каза:

— Щом с компютъра става толкова бързо... Не можете ли да разберете с кого е живяла майка ми тогава?

Хепбърн бавно заобиколи масата и седна на стола си.

— Какво имате предвид?

— Проблемът в брака ѝ с Роджър Хейуърд е бил в това, че той не е можел да има деца. Освен това — тук става дума за по-малкия от проблемите — Роджър не е искал или дори не е можел да напусне Великобритания, защото трудно е щял да си намери работа в чужбина. Така е твърдял той. Научих всичко това от Патриша. Знам, че тя му е пилила на главата да се кандидатира за учител в някое от военните училища в чужбина, в които британските войници са наваксвали пропуските в образованието си. Или в училище за деца на военнослужещи. Но той не е искал. Тя толкова често е говорела за това и е имала толкова ясна представа как би се осъществило подобно начинание, информирала се е и за себе си, разбира се — какво би могла да прави като лекар. Затова Патриша смята, че през изгубените години — както Роджър нарича времето, когато съм се родила, изгубените години, това е направо супер! — че през това време е била в чужбина. При военните. Това може ли да се провери?

Хепбърн се засмя.

— Не в полицията трябва да зададете този въпрос.

Фиона не обърна внимание на това.

— Патриша ми каза, че тя много е говорила за Берлин. А аз съм родена в Берлин, така пише в акта ми за раждане.

— Това същият акт за раждане ли е, в който Роджър Хейуърд е вписан като ваш баща? — попита полицайката.

Тя може би не искаше да каже нищо лошо, но Фиона сви юмруци. Беше само за няколко секунди, но Бен усети, колко безкрайно напрегната бе тя. Той понечи да я докосне, за да я успокои. Инстинктът обаче му подсказа, че е по-добре да не го прави.

Щом отново се успокои, Фиона каза с твърд глас:

— Патриша си спомняше и едно име, всъщност само фамилия. Чандлър-Литън, така ми каза тя. Запомнила е името, защото по-късно човек със същото име е поел ръководството на една голяма фармацевтична фирма...

— Андрю Чандлър-Литън? — прекъсна я Бен.

Тя го погледна внимателно.

— Аха?

— Аз работя за него — изпусна се неволно Бен.

— Стига бе — Фиона облещи очи. — Защо?

— Ами, хм, като шофьор, временно, докато не си намеря друг вестник, нали знаеш — започна да заеква той.

Тя го хвана за ръката.

— Можеш ли да го попиташ? Можеш ли да го питаш за майка ми? Гарнър, моминското ѝ име е Гарнър. А може пък да се е представяла като Хейуърд. Мога да ти дам нейни снимки, става ли? Ела у нас, имам цял албум със стари снимки. Патриша ми го даде.

Докато се опитваше да измисли как да се измъкне от тази ситуация, той усети впития в него поглед на Хепбърн.

— Какво има? — попита я той.

— Като шофьор — каза тя.

— Да, и какво от това?

— С препоръки от кого?

— Седрик Дарни.

Тя повдигна вежди.

— Поздравете Седрик от мен — каза тя, този път съвсем загадъчно.

— Вие познавате... — той млъкна.

Това беше най-невероятната нощ от дълго време насам. Откъде тази полицайка познаваше Седрик? Приятели ли са? Бен се изкашля.

— Разбира се. Той е много мил човек. Значи... да го поздравя — каза той и се прокле за неумелия начин, по който подбираше думите.

— Окей — намеси се Фиона. — Ако двамата сте готови с вашите поздрави, бихме могли отново да се съсредоточим върху този Чандлър-Литън, а?

Хепбърн се изправи.

— Прибирайте се вкъщи. Всички имаме нужда да поспим. А това нещо не ме засяга — тя тръгна към вратата. — И да се пазите — с тези думи тя излезе от стаята, като остави вратата отворена.

— Кого имаше предвид, теб или мен? — попита Фиона заядливо.

— И двама ни — каза Бен и внимателно махна един кичур от лицето ѝ.

[1] Успоредни улици от двете страни на моста Норт Бридж и перпендикулярни на него. — Б.пр. ↑

14.

Бен едва успя да стигне навреме до къщата на Чандлър-Литън. Шефът на „ИмВак“ вече излизаше с пружиниращата си походка от къщата, обърна се за кратко, за да помахна на някого (вероятно беше жена му, която Бен не беше виждал досега и която в понеделник обикновено отново беше в кабинета си в Лондон; обикновено, но невинаги) и елегантно се плъзна на задната седалка. Бен затвори вратата и се напъха несръчно на мястото си. Имаше чувството, че земята поддава под стъпките му. Когато беше на петнадесет, нямаше проблем да не спи по цяла нощ. На двадесет и пет — също. На тридесет и пет вече започваше да става критично. Някъде беше чел, че тялото започва да старее след двадесет и пет. Това обясняваше някои неща.

Бе издържал пътуването от Единбург до Изингтън с помощта на много кафе и захар. Успя да подремне към половин час, достатъчно, за да се почувства малко по-добре, поне през следващия един час. По време на цялото пътуване към „ИмВак“ Чандлър-Литън ровеше в някакви документи и мърмореше нещо в диктофона, за щастие изобщо не заприказва Бен — всичките му сили отиваха, за да следи пътя. Щом достави шефа и паркира колата в гаража, той падна на дивана, който бе в стаята зад портиерската лежа, и заспа. След обедната почивка го събуди Брейди от охраната.

— Знам какво си правил снощи — прошепна той и го погледна строго. Бен усети как става бял като тебешир. А Брейди избухна в смях и не можеше да спре да се смее. — Човече, приятелю, само исках да си направя майтап! Ама така, като гледам, целнах право в десетката. Нещо съвестта те мъчи, а? Някоя жена, а? За която твоята не знае?

Брейди просто не можеше да се успокои, толкова духовит се чувстваше. Ако знаеше само колко прав беше и едновременно с това, колко далеч бе от истината.

— Не казвай на никого — каза Бен, като се опита гласът му да прозвучи заговорнически.

— Е, хайде де. На мен можеш да разкажеш. Как беше тя?

Бен се ухили.

— Просто ме погледни. Други въпроси имаш ли?

Брейди бе впечатлен.

— Мамка му, вече не помня откога не ми се е случвало жена да не ми даде да спя цяла нощ. Макар че не съм прав. За последно беше, когато моята ме изхвърли от спалнята, защото много съм бил хъркал. Ама че шибана работа. Аз и хъркане. Де да можеше тя да се чуе отстрани! Или може би тя чува самата себе си, събужда се и мисли, че съм бил аз!

Бен учтиво се смееше с него.

— И? Откъде е? От околността ли?

— Единбург — каза той истината.

Защо ненужно да усложнява нещата? Колкото по-близо е до истината, толкова по-малка бе вероятността да се оплете в противоречия. Досега не беше излъгал за нищо. За секс никой не беше и споменавал.

— Единбург? А твоята къде живееше? Нали имаше някаква? Разказвал си ми.

Бен кимна.

— Също в Единбург.

— Брей! Хайде стига бе! Нека да отгатна. Бас държа, че ще позная. Става ли? Хванахме ли се?

— На какво?

Брейди си потърка брадичката и заби поглед в тавана, за да измисли. След училище беше отишъл във военновъздушните сили, а щом времето му във военновъздушните сили изтекло (Бен нямаше никаква представа по какви причини), бе започнал да работи в охранителна фирма, в която бе и днес. Брейди беше горе-долу на възрастта на Бен и вече имаше осемнадесетгодишен син. Все още бе женен за майката на сина си, но щастливите бракове изглеждаха по съвсем друг начин.

— Хващаме се на бас на едно ядене в заведение.

— Става. Къде? — Бен за кратко затаи дъх от страх, че Брейди ще избере най-скъпия ресторант, който му хрумне.

— Винаги ми се е искало истински да се наплюскам в „Пица Хът“ в Дърам. Един приятел ми е разказвал за това място — Брейди

доволно кимна и си облиза устните. — Ама някак си все не стигам дотам.

— Става — побърза да каже Бен, преди той да е размислил и избрал някой истински ресторант. — Е?

Брейди широко се усмихна.

— Та, аз мисля — и само смей да ме излъжеш — мисля, че си бил в Единбург при тази дяволска булка, а онази твоята не е имала никаква представа, че си бил в града. Е? Прав ли съм или съм прав?

Дяволска булка, о да.

— Кога ще ходим да хапнем?

Брейди вдигна ликуващо юмруци във въздуха.

— Днес след края на смяната? Приятел, направо умирам за една сочна пица. А пък дотогава и ти ще си поизгладнял, щото проспал обяда.

— Е, добре. Откъде да те взема?

Служителят на охраната му назова адрес в Изингтън Вилидж. Там, където живееше средната класа. Двете заплати, защото жена му също работеше, и малкото наследени пари им бяха дали тази възможност. Бен очакваше да види жена му, защото от всички, които имаха нещо общо с Брейди, бе чувал само изключително лоши неща за нея.

Виж ти, колко бързо може да се случват нещата, мислеше си Бен, когато остана сам. Чрез Брейди той вероятно можеше да разбере нещичко за електрозахранването и алармените инсталации. А може би дори повече, ако след вечеря направеха една прилична обиколка по кръчмите в Дърам, а в Дърам, като в студентски град, наистина имаше достатъчно кръчми.

Докато Андрю Чандлър-Литън с чантата си за документи под мишница вървеше към него с небрежната си походка, Бен реагира с две секунди закъснение. Той побърза да затвори фотоалбума и се втурна да отвори вратата на шефа си.

— Нещо интересно ли четяхте? — попита Чандлър-Литън с покровителствено любезен тон.

— О, не, сър. Разглеждах снимки. Извинете, сър, към вкъщи ли?

— Към вкъщи — Чандлър-Литън кимна и с привичен жест грижливо си сложи колана. Той мразеше предпазните колани и всеки

път го обясняваше на Бен, ругаейки. — Снимки, значи. Надявам се, не е нещо, което би ни вкарало в неприятности — той се засмя.

— Не, сър. Не, разбира се. Това са просто семейни снимки. Много стари — Бен запали двигателя и подкара колата към изхода на гаража.

— На вашето семейство ли?

— На една приятелка. Подарили са ѝ албума. За спомен, защото майка ѝ отдавна е починала — той рискува за миг да погледне в огледалото, за да види дали Чандлър-Литън все още го слуша или отново се е захванал с диктофона си. Той очевидно още го слушаше, гледаше през прозореца и се смееше.

— Да, днес вече няма такива неща. Никой не прави истински снимки. Всичко се качва в интернет. Все се питам дали един ден целият интернет няма ей така изведнъж да спре да съществува. Щрак и готово. И какво ще стане тогава? Цяло едно поколение ще загуби идентичността си, няма да има приятели във „Фейсбук“, никакви снимки, нищо! — очевидно тази мисъл се хареса на Чандлър-Литън. — Знаете ли, Бен, когато моите дъщери например си изгубят телефона, не могат да се обадят на никого, защото не знаят наизуст нито един телефонен номер. Още оттам започва всичко, нали? А когато всичките им няколкостотин приятели в тези социални мрежи изведнъж изчезнат, мисля, че няма да знаят как да намерят тези хора в реалния свят — той отново се засмя.

— Тази моя приятелка дори не е знаела, че майка ѝ е имала сестра и брат — каза Бен. — Братът бил увреден. Майката никога не споменавала за тях — отново хвърли поглед в огледалото.

Чандлър-Литън продължаваше да го слуша и да гледа през прозореца. Нямахше нито диктофон, нито документи на коленете си.

— Да, да... Някои хора не обичат да говорят за роднините си... Особено, когато става дума за болести... — той изглеждаше малко замислен, но не и мрачен.

Бен продължи:

— Значи майката — кажете ми, ако ви отегчавам, сър! — майка ѝ живяла известно време в чужбина. Тя никога не разказвала на дъщеря си и за това. Представете си колко щастлива е била дъщерята, когато се появил този албум. Тогава за първи път видяла цялото семейство Гарнър — Бен се престори, че в този момент трябва много да се

съсредоточи върху движението. Искаше името да се чуе. Затова промърмори: „Хайде карай, бе, дядка!“, сякаш другият водач адски го е ядосал.

— Гарнър ли? Може ли да погледна албума? — Чандлър-Литън протегна ръка напред.

Бен се направи, че не го е забелязал.

— Да, Гарнър. Те са от тук, от този край, във всеки случай лелята живее долу в Дарлингтън — продължаваше той.

— Подайте ми албума — каза Чандлър-Литън и този път думите му прозвучаха по-скоро като заповед.

— Ама разбира се, сър — Бен взе албума и го подаде назад, без да откъсва поглед от пътя. — О, не, сега пак ще има задръстване на това място, което ремонтират. Дано не стоим толкова дълго, колкото вчера — промърмори той, докато Чандлър-Литън прелистваше фотоалбума.

Сега, понеже бяха принудени да спрат заради ремонтните работи, Бен хвърли дълъг поглед в огледалото. Нямаше проблем Чандлър-Литън да забележи този поглед.

— Хубаво е, нали? Двадесет години в един албум, мисля, че това нещо е наистина ценно.

Чандлър-Литън не вдигна очи. Той дълго разглеждаше всяка снимка, сякаш искаше да ги запомни завинаги.

— Тори — каза той.

— Моля? — попита Бен.

Чандлър-Литън не отговори и продължи да прелиства страниците. Най-накрая каза:

— Не съм казвал нищо.

Трафикът се размърда и Бен трябваше да се съсредоточи върху пътя. Надяваше се, че Чандлър-Литън ще размисли и ще каже още нещо, но той не го стори. Разглеждаше снимките, страница по страница, а когато стигна до последната снимка, чак прелисти и празните страници, за да види дали и там не се е скрила някоя снимка.

— Спира някъде в началото на седемдесетте години, мисля, че тогава сестрите са се изпокарали — каза Бен.

Чандлър-Литън не реагираше. Той прелисти обратно напред, докато стигна до един портрет и погледът му се спря на него. Вече от

близо минута стояха пред портата на къщата му, когато Чандлър-Литън най-накрая затвори албума и го върна на Бен.

— Благодаря ви, този албум беше наистина много интересен. Кажете на вашата позната да го пази добре. Не ставайте, в крайна сметка аз и сам мога да се качвам и слизам. Още не съм грохнал — звучеше малко ядосано.

Чандлър-Литън слезе от колата и размахвайки чантата си, бодро се насочи от портата към къщата. Щом отключи вратата, той се спря за миг и погледна към Бен. Бен понечи да слезе и да попита дали нещо не е наред, но Чандлър-Литън вече беше влязъл в къщата си.

Бен закара колата обратно в гаража на „ИмВак“. Там грижливо прибра албума в една куриерска чанта, която винаги носеше със себе си. След това отвори една от задните врати и започна старателно да чисти задната седалка с ролка за мъхове.

Когато стигна с колата си до къщата на Брейди в Изингтън Вилидж, той спря за момент и отвори албума на страницата, която Чандлър-Литън бе гледал най-дълго.

Тори, бе казал той. Виктория.

ЧАСТНАТА КЛИНИКА НА ДОКТОР БЕНГАРЦ, КАНТОНЪТ ЦУГ, ЮНИ 1980 ГОДИНА

Карла прекара ръце през косата си. Те трепереха.

— Не разбирам защо все още никой не е отговорил.

— Все пак доктор Камп ти писа — тихо рече Ела и прегърна Карла през раменете. — Кажу ми, студено ли ти е? Да ти донеса ли едно яке?

Карла поклати глава.

— Добре съм. В момента намаляваме лекарствата, но най-късно след месец ще мога да си ида у дома. Защо никой не отговори?

— Доктор Камп... — започна Ела.

— Доктор Камп! — изсъска Карла. — Та той е сенилен! Не бива да му позволяват да практикува! А тази медицинска сестра, тя появи ли се най-накрая? Не може от седмици да е болна.

Ела поклати глава.

— Казах ти, че била напуснала.

— Но ти и досега не й знаеш името, нали?

— Не бих могла да принуждавам хората да ми...

— Ти си също толкова безполезна, колкото и всички други! — извика Карла и се хвърли на леглото си. — И ти си с тях! — Разплака се. Не искаше да каже това. Да, беше отчаяна и нервите ѝ бяха изопнати до последно, но не искаше да обижда единствената си приятелка. — Извинявай! — прошепна тя. — Много съжалявам, извинявай! — продължи да плаче във възглавницата и сякаш мина цяла вечност, докато накрая усети ръката на приятелката си на рамото. — Толкова съжалявам — прошепна отново.

— Смяташ ли, че е добра идея още сега да спреш лекарствата? — попита Ела. Говореше с искрено притеснение.

Не че и Карла не си беше задавала този въпрос. През последните три седмици ѝ бяха намалили дозата, от два дни вземаше по четвърт таблетка преди сън, нищо повече. От две нощи изобщо не беше спала, нямаше никакъв апетит и все по-често я обземаше паника. Терапевтът бе опитал да ѝ обясни, че това скоро ще отмине, но тя не можеше да повярва. Засега ѝ бе ясно само, че няма да може да спи без хапчетата.

— Точно от тези мисли трябва да се отървете. По-голямата част от зависимостта е психическа. Трябва да преодолеете този период — беше ѝ казал той, но изглеждаше угрижен, изглеждаше така, сякаш в този момент пред погледа му се случваше някакъв пълен провал. Карла не реагираше така, както всички бяха очаквали.

— Още не искам да се прибирам — каза Карла и погледна уплашено Ела. — Искам да си ида вкъщи чак когато намеря Фелицитас, разбираш ли?

Ела кимна.

— Разбирам те. Но можеш да я търсиш и от вкъщи. Може би дори с по-голям успех, отколкото от тук. Тогава няма да има нужда тайно да вмъкваме тук писмата, от страх, че ръководството на клиниката би могло да ги контролира — Ела ѝ намигна.

Карла се насили да се усмихне.

— Донесе ли ми вестник?

— Не, днес не съм.

Карла веднага усети, че приятелката ѝ я лъже.

— Ела, ти си единственият човек, на когото мога да вярвам — каза тя предупредително.

— Е, добре де. Имам един у себе си, но не искам да го четеш. Не и когато ти е толкова зле.

Карла преглътна и опъна гръб в опит да изправи стойката си.

— Рано или късно все ще трябва да се науча да живея в реалността. Никога не съм смятала, че е правилно да ни изолират тук така.

Ела се поколеба.

— Не мисля, че онова, което пишат, е вярно — каза тя предпазливо.

— Хайде покажи — рече Карла и трябваше да направи усилие да не повиши тон.

Приятелката ѝ извади от джоба си многократно сгъната културна притурка.

— Изобщо не мога да си представя, че е истина.

Карла грабна страниците и ги разгъна. На първата страница на притурката нямаше нищо. Но на следващите имаше малка дописка, името на съпруга ѝ бе подчертано:

ФРЕДЕРИК АРНИМ ПРИЕМА ПОКАНАТА НА МОЦАРТЕУМ.

Не продължи да чете. Притурката падна на пода.

— Това не може да е вярно — прошепна тя. — Той мрази Моцарт. Той изобщо не свири Моцарт.

— През януари той откри Моцартовата седмица — подхвърли Ела.

— Но той мрази Моцарт — тихо каза Карла. — Не може да иде в Моцартеум. Какво ще стане с мен тогава? Как ще търся Фелицитас от Залцбург, ако тя е някъде в Берлин? Тя е в Берлин!

Ела се намести до нея, така че да може да държи ръката ѝ.

— Никога ли не е говорил с теб за това? Не ти ли е намекнал нещо?

— Не е разменил с мен нито дума след онова предаване по телевизията.

— На Сали също ли не е казал нищо? На сина ви? Ако те не са споменавали нищо, значи и те не знаят. Виждаш ли, не може да е истина.

— Пише го във вестника — каза Карла и собственият ѝ глас ѝ прозвуча някак чужд.

— Е, и? По вестниците пише какви ли не измишльотини — Ела стисна ръката ѝ. — Не се притеснявай. Ако искаш, ще говоря с Фредерик.

Карла поклати глава.

— Не — тя стана и сведе поглед към Ела. — Аз ще му се обадя. Сама ще говоря с него. Сали каза, че тази седмица си е у дома.

Ела кимна, колебливо и не веднага, но кимна.

— Направи го. И без това отдавна е време да си поговорите — тя стана от леглото и прегърна Карла. — Скоро ще дойда пак, разчитай на това. А дотогава ще ти се обаждам всяка вечер.

— Както винаги — каза Карла, без да се усмихне.

— Както винаги — повтори Ела. Тя също не се усмихна. Както винаги, мислеше си Карла, когато приятелката ѝ си замина. Сякаш от години беше затворена в тази клиника. А при това не бяха минали и шест месеца. Тук се беше чувствала така добре, както отдавна не се бе чувствала. Беше кроила планове, беше се надявала, беше си почивала. Докато не ѝ спряха хапчетата.

Не искаше да спира тези хапчета, искаше всяка нощ да спи и сънува, искаше дните ѝ да протичат без страх и паника. Не можеше да се прибере вкъщи без тези хапчета.

Тя решително отвори вратата и тръгна по коридора, слезе по стълбището на първия етаж, където бяха кабинетите на лекарите и терапевтите. Почука на вратата на своя терапевт с ясното съзнание, че в петък той няма приемни часове, но е на разположение в клиниката.

— Не искам да си ходя вкъщи и си искам обратно хапчетата — откри тя дебата.

Терапевтът я погледна учудено.

— Съпругът ви говори с нас и се разбрахме, че ще можете да се приберете у дома най-късно през август.

— Съпругът ми? — тя седна на един стол край бюрото му, без да чака покана.

— Да поговорим за това отгатък? — терапевтът стана и отвори вратата, водеща към съседното помещение, където обикновено провеждаха сеансите. То изглеждаше като хол с удобни кресла и неизбежното канапе, много цветя и абстрактни картини, голяма

библиотека със специална литература, имаше и белетристика, макар Карла да не можеше да си представи, че някой някога бе отварял тези книги.

Седнаха на фотьойлите.

— Съпругът ви не е говорил с вас за това, така ли?

Карла поклати глава.

— Откакто съм тук, не сме разменили и дума. Вие знаете това.

— Отдавна не сме говорили за него — припомни ѝ терапевтът.

— Какво ви е казал?

— На мен лично нищо не ми е казвал, знам го само от доктор Бенгарц. Очевидно става дума за преместване и той иска да ви вземе със себе си.

Тя се хвана за облегалките за ръце и се опита да диша спокойно.

— В Залцбург — каза тя накрая. — Аз обаче трябва да се прибера в Берлин. Искам си хапчетата.

— Значи не сте съгласна с преместването — той кимна замислено. — Правили сте си сметка да се върнете в позната атмосфера. Мислите ли, че тя ще ви се отрази добре? Там, където сте живели преди това?

Карла вдигна рамене.

— Едно преместване може да е ново начало. Човек престава да се сеца на всеки ъгъл за болката, която...

— Трябва да се прибера в Берлин — прекъсна го Карла.

Тя дълго не можа да се овладее. Започна да хапе долната си устна и впери поглед в краката си. Дращеше по китката на лявата си ръка с ноктите на дясната.

— Знаете ли какво, възможно най-скоро ще говоря със съпруга ви по телефона и ще изясним нещата. Какво ще кажете?

— Какво искате да изясните? — тя се съсредоточи върху пръстите на левия си крак.

— Дали можем да удължим още малко престоя ви тук.

— Искам си хапчетата — левият ѝ крак стана самостоятелен и започна да се поклаща.

— Защо не изчакаме да мине уикендът и...

Карла изпита чувството, че се гледа отстрани. Сякаш стоеше до самата себе си, докато онова друго аз скочи и заудря терапевта по лицето.

— Аз — си искам — хапчетата!

15.

Ако Фиона мразеше нещо, то бе чакането. Седмица, беше казал Бен, трябваше да мине една седмица, докато получат резултатите от лабораторните тестове. И това беше бързият вариант, защото Патриша познаваше някаква лаборантка там. Той беше пратил там коса на Чандлър-Литън и проба от слюнката на Фиона. Освен това и проба от слюнката на Патриша, тя не можа да разбере точно защо, но Бен ѝ каза: за всеки случай. За да се съпостави генетично майчината линия. Окей.

— Да не мислиш, че са ме разменили с някого? — тази мисъл се стори на Фиона невероятно забавна. Разсмя се неудържимо. Разменена в болницата, ама че абсурдна идея. И какво следваше от това? Може би беше дъщеря на някоя важна персона? На някой актьор може би, от калибъра на Майкъл Кейн. Поне. Или на някой политик. Не, не искаше политик за баща. Пфу — политик. Тогава по-добре да е рок звезда. Кой беше на правилната възраст? Някой от Стоунс. Някой от Бийтълс. Ставаше. Можеше да си го представи. Тя се смееше, не спираше да се смее.

Бен я прегърна, докато смехът премина в плач. Притиска я до себе си, докато не се успокои отново, след това си тръгна. Пак нямаше да може да спи, каза той, поредната нощ, която трябваше да прекара зад волана.

За да му угоди, Фиона се правеше, че има угризения, но всъщност се ядосваше, че няма да остане да спи при нея и просто да зареже работата си. Та нали сега имаха от Чандлър-Литън всичко, което им трябваше. И Бен можеше да си потърси работа в Единбург. Разбира се, че той не ѝ казваше истинската причина, беше ѝ ясно, но тя не можеше да твърди, че това я интересува. Искаше той да стои при нея и да се грижи за нея, всичко останало ѝ беше безразлично.

Причината да се вкопчи така в Бен вероятно се криеше в съпротивата, която той оказваше, може би заради това, че само веднъж бе спал с нея и повече не я беше потърсил, за да получи още, а при

всяка следваща случайна (или провокирана от Фиона) среща се бе държал с нея просто като с човек, от когото той искрено се интересува. Нямаше такива неща като: „Фиона, хайде да го направим направо тук“ или „Фиона, много си яка, жестоко е направо“, а вместо това: „Как си?“, „Видя ли се пак с баща ти?“, „Да ти извикам ли такси, изглеждаш уморена?“.

Тогава я беше целунал, просто така, и после се извини за това. Веднага ѝ беше казал за приятелката си (и защо нещата не вървяха, както би трябвало да вървят), беше ѝ казал, че много я цени и че не искал да я мами. Беше я измамил, независимо от това и после дори ѝ се извини. Бе казал: „Вече не бива да се приближавам толкова до теб“ и удържа на думата си, независимо, че Фиона му даде доста възможности да наруши решението си. Каквато и да бе причината за чувствата ѝ, това не променяше абсолютно нищо във факта, че тя за първи път от много време (и по-точно откакто беше ученичка) бе наистина сериозно влюбена.

Очевидно в грешния човек.

Видя го за последно във вторник. Не ѝ беше казал нищо, но тя очакваше той да дойде да я види през уикенда. Обаждаше се за кратко всеки ден, за да попита дали всичко е наред. Понякога се обаждаше дори два пъти, на обяд и вечер. Обажданията му не променяха нищо в страха, който я преследваше навсякъде денем и нощем, но ѝ даваха хубавото чувство, че все още липсва на някого, ако нещо ѝ се случи.

Дните прекарваше в галерията. Спеше в къщата на Роджър, защото не би поверила живота си на никого другого.

Изобел Хепбърн ѝ бе споменала между другото, че той има алиби за вечерта, когато беше убита Мораг: обсъждал бъдещето на някакво проблемно момче с двама учители от частното училище, което ръководеше. Скучно алиби, също като живота на Роджър. Тя и без това не би си помислила, че той може да има нещо общо с това. Най-малкото Роджър не би я объркал с Мораг.

През уикенда се обади Бен. Каза, че е в Единбург, но нямал никакво време. Трябвало да обсъжда нещо със Седрик Дарни, освен това обещал на Нина да се срещне с нея. Щял да се обади веднага, щом излязат резултатите. Не знаел кога ще стане това.

Фиона страдаше ужасно. От неизвестността, от страх и от самота. Тя чак се радваше на посещенията на Изобел Хепбърн, която

от време на време минаваше през галерията и ѝ разказваше как върви разследването: бяха открили свидетели, които си спомняли за Мораг и нейното биещо на очи манто. Но те не можели да си спомнят за жена, която да я е следвала или да прилича на нея. (По този начин нямаше никакво потвърждение на фактите, даващи основание да подозират Фиона, както малко високопарно ѝ бе обяснила Хепбърн.) Нямаше нито един свидетел, който да бе видял, как Мораг тръгва към стълбището на „Скотсман“. Или някой да я следва. Същата работа бе и със следите на местопрестъплението — няколко влакънца тук, няколко нишки там — разследването бе зациклило. Вестниците съобщиха за случая, но не споменаваха, че убиецът може да се е объркал. Изобел Хепбърн изучаваше не само миналото на Мораг, но и това на Фиона, питаше за още и още имена — от бивши любовници до мимолетни запознанства на партита, от бивши колеги в университета до клиенти, които случайно бяха се озовавали в галерията и по някаква причина си бяха оставяли координатите. Полицията се хващаше за всяка сламка, а Фиона се радваше на това, защото то ѝ осигуряваше някакво разнообразие. Имаше нещо успокояващо в това, че говорят за случващото се. Започваше да се страхува по-малко, докато обсъждаше с тази жена кой би могъл да има мотив да я убие.

Когато Хепбърн един ден не дойде в галерията, вечерта Фиона отиде в полицейския участък. Попита за нея, помолиха я да почака и докато чакаше, се наслаждаваше на говорещите един през друг гласове, на пронизителното звънене на телефоните. Някаква жена на възрастта на Фиона искаше да подаде оплакване срещу съседа си, който бил повредил с колата си оградата на градината ѝ. Жената бе скъпо и елегантно облечена, носеше блестяща венчална халка на грижливо поддържаните си ръце с маникюр и изглеждаше толкова възрастна, толкова улегнала, толкова независима, че на Фиона не ѝ се вярваше, че ѝ е връстница. Край нея мина детектив Блек. Тя го поздрави, той разсеяно ѝ кимна, след това се спря учуден и се върна.

— Какво правите тук? Да не би да сме ви извикали?

— Не — каза Фиона, като попипваше яката на палтото си. — Не, само исках да разбера...

— ... дали има нещо ново? Щяхме да ви уведомим, ако беше така.

Франк Блек, привлекателен млад мъж, ни най-малко не се впечатляваше от Фиона, тя бе наясно с това. Затова високо оцени факта, че той си направи труда да се усмихне ободряващо.

— Страх ви е да си седите сама у дома, а?

Тя кимна.

— Не бива да оставате сама в жилището си.

— Спя при... — за малко да каже, „при баща ми“. — ... при Роджър. Хейуърд. Нали знаете.

Той мълчаливо кимна.

Тя кимна заедно с него.

— Та така... — каза той и погледна към изхода, сякаш чакаше някого.

— Моля ви, вършете си работата, аз чакам сержант Хепбърн.

— А, така ли? Тя тъкмо говори с един от вашите, хмм, бивши приятели. Ще ида да видя как върви и ще ѝ кажа, че сте тук — той тръгна към офисите.

Не мина много време и Блек се върна, съпроводен от онзи студент от художествената академия в Берлин. Щом я видя, Ян се нацупи.

— Ян — извика Фиона и скочи. — Трябва да говоря с теб! Трябва да ми кажеш какво се случи на изложбата...

— С теб съм приключил! — излая той срещу нея, блъсна я настрана и понечи да си тръгне, когато Блек с елегантно движение му изви ръката и натисна главата му надолу.

— Така, приятелче, сега с теб бързичко се връщаме там, където бяхме преди малко — каза той със спокоен глас и побутна нареждащия на немски Ян обратно към офисите. Фиона ги изпрати със зяпнала уста.

— Какво ще стане с него? — попита тя Изобел Хепбърн, която най-накрая се появи.

— О, ще го задържим за през нощта, за да размисли спокойно над това, че не може просто така да блъска хората, както му дойде.

— А той какво каза за изложбата? Дали пък не е видял как Мораг ми слага нещо в питието...

Хепбърн въздъхна.

— Не, нямаме никакви доказателства за това, че вашата приятелка се е опитала да ви убие. Той все пак каза, че Мораг не е

седяла през цялото време в задната стая с художничката, а не повече от пет минути, което Астрид Рьокен вече потвърди по телефона. А за вечерта на убийството на Мораг той също има доста твърдо алиби.

— И то е?

Тя забеляза как по лицето на Хепбърн премина едва доловима усмивка.

— Човекът явно има нова тръпка. В онази вечер много натрапчиво се е опитвал да я сваля. Неговата избраничка, както и пет нейни приятелки потвърдиха, че през цялото време е седял на съседната до тях маса в Обществото на любителите на шотландско малцово уиски, където е имало дегустация. Бил е в лошо настроение и не спрял да ги зяпа. През това време дори не отишъл до тоалетната, да не би да изпусне нещо.

Фиона поклати глава.

— Боже господи, ама че тип!

Беше щастлива, че Франк Блек не бе в стаята и не чуваше разговора. „Вашият бивш приятел“, беше казал той и тя се засрами, че бе спала с него.

На следващия ден Хепбърн пак се появи в галерията, за да провери как е Фиона.

— Пуснахме вашия познат да си върви и след като детектив Блек още веднъж подробно си поговори с него по мъжки, останахме с впечатлението, че няма никакво желание отново да има вземане-даване с вас в бъдеще — каза тя с усмивка.

Може би пък Блек си беше съвсем окей.

Сержант Хепбърн беше доста висока, хубава жена, която обаче имаше същия проблем, както и Патриша — почти никакви женствени форми. Независимо от това въздействаше на мъжете и го съзнаваше. Правеше впечатление на компетентна и уверена в себе си, сякаш винаги знаеше съвсем точно какво прави и как го прави. И тя със сигурност можеше вечер да си легне в леглото и да заспи, без да си блъска главата за нещо, без кошмари, без още веднъж мислено да анализира деня и непрестанно да си задава въпроси дали е направила всичко както трябва, дали е била достатъчно красива, дали останалите все още я харесваха. Изобел Хепбърн определено беше изтеглила подобря жребий. Беше за завиждане.

В края на седмицата Фиона имаше чувството, че на сержант Хепбърн ѝ е приятно да се среща с нея. Надяваше се тя да не се превърне в някое от онези групита^[1], които намираха Фиона за толкова прекрасно ексцентрична, че искаха да знаят всичко за нея. Като Мораг. Макар че тя имаше друго мнение за полицайката. Все пак обаче имаше известна доза възхищение, защото разговорите им все по-често засягаха личния живот. Не че Изобел беше споделила много за собствения си любовен живот. Но от време на време изскачаше по нещичко, тогава тя казваше: „Това ми е добре познато“ или „С тези мъже е винаги все същата история“. Но въпросите, които задаваше на Фиона бяха (вероятно) от съвсем нормален професионален интерес.

— Ама вие наистина ли се притеснявате за мен? — попита Фиона, когато тя отново се появи в понеделник по обяд.

— За съжаление вие все още сте моята единствена заподозряна. С мотив и без сигурно алиби. Вашата леля също няма истинско алиби, но за нея не ми хрумва никакъв мотив. А дори ако приема, че вие е трябвало да бъдете жертвата, всеки от кръга на познатите ви може достатъчно точно да ми каже, какво е правил в онази неделна вечер. Какво друго да правя? — усмивката ѝ я издаде.

Фиона събра длани.

— Да продължите да търсите?

— Криминалният инспектор, който също работи по случая, между другото е на мнение, че убиецът не е познавал жертвата, а става дума за случайно престъпление. Той смята, че е бил насилник, който е бил изненадан или на когото Мораг е оказала прекалено голяма съпротива. Убил я е, за да я неутрализира като свидетел.

Фиона кимна замислено.

— Това възможно ли е?

— Да, напълно възможно — отвърна Изобел. Тя посочи вратата с палец. — Да прием по кафе?

— Не съм ли вече заподозряна?

— Не мога да разбера какво общо има едното с другото, просто искам да пия кафе — вдигна рамене Изобел. — Възможно е вие да сте убили приятелката си. Може някой да иска да убие вас. Всичко върви добре. Ще се оправим.

Фиона се усмихна.

— Вие черпите.

Телефонът звънна, тъкмо когато двете жени бяха седнали.

— Фиона, днес късно вечерта ще дойда в Единбург. Имаш ли време? — попита Бен.

— Имаш резултатите?!

— Не по телефона. Ще взема и Патриша.

— Какво се оказа?

— На китайски ли говоря? Не по телефона! — след това чу само неразбираемо мърморене и всичко утихна. Той беше затворил.

Тя веднага набра номера му. Включи се гласовата поща.

— Много ти благодаря... — изруга тя.

— Да дойда ли и аз? — попита Изобел.

Фиона поклати глава.

— Няма нужда — тя беше на път да ревне и трепереше толкова силно, че нямаше как да го скрие.

— Мисля, че спешно имате нужда от човек, за когото знаете на чия страна е.

— А вие на чия страна сте?

Изобел само се усмихна. След това стана и си тръгна.

[1] От англ. Groupie — фенка или по-рядко фен на звезда от областта на изкуството, културата или политиката, която/който се посвещава изцяло (включително и сексуално) на обекта на чувствата си и го съпровожда навсякъде. — Б.пр. ↑

16.

Седяха тримата в кухнята в жилището на Фиона. Патриша, Фиона и той. Два чифта напрегнати очи го гледаха втренчено и на него направо му ставаше лошо, защото нямаше никаква представа какво предстоеше да се случи тази вечер.

— Още не съм отварял плика... Е, как е, готова ли си?

Фиона кимна. Той разпечата белия плик, формат А4.

— Това тук е сравнителен анализ за Андрю Чандлър-Литън и теб. Той не е твой баща.

Добра ли бе новината? Лоша ли беше? Бен нямаше никаква представа какво означава това за Фиона. Тя просто си седеше и не казваше нищо.

— Пуснах и анализ за теб и Патриша — той извади друг лист от плика и прочете резултата. — И с нея не сте роднини.

Стонът на Фиона го разтърси до мозъка на костите. Патриша я прегърна.

— Нека помислим какво означава това — каза Патриша. — Чандлър-Литън да е твой баща беше само едната възможност, но не и единствената, за която говорихме. Нали така?

Фиона не каза нищо, вместо нея отговори Бен.

— Показах му албума със снимките на сестра ви. Нещо повече, направих така, че да изглежда така, сякаш е у мен случайно и той поиска да го види. Останах с впечатлението, че той я позна. Но я нарече Тори. Затова исках проба от вас. За да сме сигурни.

— Това обаче не ни даде нищо — въздъхна Патриша. — Но като дете Виктория винаги настояваше да ѝ викат Тори. В нейния клас имаше още една Виктория, на която казваха Вики и тя в никакъв случай не искаше да я бъркат с нея. Тя винаги...

— Ей — намеси се Фиона. — Тук става дума за мен! Първо баща ми престава да бъде мой баща и никой не знае кой е баща ми всъщност, след това се оказва, че нямам и майка! Имам ли изобщо родствена връзка с някого на този свят?

Тя гневно захвърли кухненската кърпа и хукна към стаята си. Патриша и Бен подскочиха уплашено и я изгледаха.

— Да я оставим за няколко минути — каза Патриша. Бен ѝ помогна да оправят кухнята.

— Фиона — каза той тихо, когато влезе в стаята. Тя беше легнала по корем на леглото си и гледаше в монитора на лаптопа. Разглеждаше безцелно страницата на някакъв моден дизайнер. Сълзите бяха размазали грима ѝ. Лицето ѝ изглеждаше дори някак красиво, по някакъв начин секси. Прекрасно време за мисли за секс, скастри се Бен.

— Фиона, не мога да си го обясня. Но сигурно ще разберем нещо, ако се опитаме да реконструираме тези изгубени години, както ги наричаш.

— Роджър ги нарича така, не аз — тя го замери с една възглавница.

— Мога и да си вървя — спокойно каза той.

Фиона зарови лице в одеялото.

— В момента всичко това ми идва в повече. Остави ме.

Бен затвори тихо вратата и се върна в кухнята.

— Взела е нещо, нали? — попита Патриша.

— Вероятно.

— Така поне ще се поуспокои и ще можем да говорим с нея.

— Сигурна ли сте, че сте ми казали всичко, което знаете за Андрю Чандлър-Литън?

— Андрю... — името очевидно предизвика някакъв спомен у нея. — След като ми отмъкна Роджър, ние почти не общувахме. Но тя си говореше с нашите родители, тогава още бяха живи. След раздялата ѝ с Роджър и преди да изчезне от нашата страна, тя често говорела за някакъв Анди. Знаем го от родителите ни. Анди е бил човекът, който я е напътствал относно нейните планове за чужбина. Що за човек е всъщност този Андрю Чандлър-Литън?

Бен го описа кратко: Завършва медицина в Лондон, защитава докторат в Манчестър, след това работи няколко години в някаква клиника в Олдъм^[1]. В средата на седемдесетте отива в армията. Първата му спирка е Берлин. През 1980 г. се връща в Англия, оставя лекарската практика и се насочва към изследователска работа. Занимава се по-точно със стволови клетки. Става ръководител на една

лаборатория недалеч от Кеймбридж, която по-късно е погълната от „ИмВак“. От тогава неуморно се катери по кариерната стълбица на концерна.

Бен за кратко се замисли дали трябваше да ѝ разкаже за подозренията на Седрик: че Чандлър-Литън тайно върти лаборатория, която изследва създадени инвитро ембриони, за да установи дали носят наследствената информация, която са си пожелали родителите. Все на някого трябва да се доверя, мислеше си той, и знам ли, може би пък едното ще доведе до напредък в другото.

— И Чандлър-Литън прави такива неща? — скептично попита Патриша. — Но защо?

— Защото има богати приятели, които имат съвсем ясни идеи по въпроса за наследниците им. Това е много добър допълнителен доход. Дизайнерски бебета по поръчка. Сините очи на татко, червените коси на баба. Това вече отдавна е технически изпълнимо. Чандлър-Литън просто обслужва една пазарна ниша.

Те не бяха забелязали, че Фиона се е върнала в кухнята. Бен се стресна, когато тя каза:

— Може би и аз съм едно такова дизайнерско бебе? — беше доста по-спокойна от преди малко. — Аз, дизайнерското бебе. Кое то за съжаление се е оказало не такова, каквото са си го представяли родителите. Защо ѝ е било иначе на майка ми да се самоубива?

Патриша енергично поклати глава.

— Когато си се родила, още не е имало такова нещо.

— Не е вярно — каза Бен. — Първото бебе, заченато инвитро оплождане се ражда през юли 1978-а. Във Великобритания. Методът е разработен от Патрик Стептоу, гинеколог, заедно с биолога Робърт Едуардс. Стептоу е бил в управата на клиника за репродуктивна медицина в Олдъм. По същото време в тази клиника е работел и Чандлър-Литън.

— А четири месеца преди изкуственото бебе на Стептоу, Чандлър-Литън е държал в ръцете си резултата на едно инвитро оплождане на име Фиона, така ли? И никой не е разбрал за това?

Фиона беше бледа, а когато Бен внимателно прекара пръст по ръката ѝ, усети колко студена беше кожата ѝ.

— Това е слабо вероятно. Но не и невъзможно — каза той. Фиона не реагира. — Само не става ясно, защо и яйцеклетката, и семенната

течност не са принадлежали на хората, които след това са взели Фиона при себе си.

— Страх от собствената наследствена информация — каза Патриша и звучеше много уверено. — Сестра ми се страхуваше, че може да роди дете, което да е като нашия брат Филип. Тя беше лекар, всъщност бе наясно, че тризомия 21^[2] не се предава по наследство, а е грешка, която се получава при комбинирането на генетичната информация. Независимо от това съмненията оставаха. Тя винаги казваше: „Какво знаем за нашите гени? Знаем прекалено малко.“

Бен вдигна вежди.

— А къде е брат ви сега?

— Вече не е между живите. По-миналия уикенд с Фиона бяхме на гроба му и аз ѝ разказвах за него.

Фиона подбели очи.

— Един чичо, за когото никога не бях чувала, който сега обаче вече изобщо не ми е чичо.

Опитваше се да бъде цинична. Това може би бе добър знак.

Бен трескаво мислеше. Дали Виктория е била изкуствено оплодена, за да роди дете, при което вероятността от синдром на Даун е могла да бъде изключена? Дали тогава вече са били толкова напреднали в генетиката? Още преди да се роди първото официално обявено бебе от епруветка? Ами Чандлър-Литън? Имал ли е изобщо възможността — извън лабораторията на Стептоу — сам да прилага технологията за инвитро транскрипция? Правеше впечатление фактът, че в началото на осемдесетте години Стептоу и Чандлър-Литън отново са били географски съвсем близо един до друг: лабораторията на Чандлър-Литън е била на двадесет минути от „Борн Хол Клиник“, която са създали Стептоу и Едуардс, за да могат да удовлетворят търсенето на изкуствено оплождане от страна на бездетни двойки. Но кой казва, че Стептоу или Едуардс наистина са познавали лично Чандлър-Литън? Че са работили заедно? От друга страна, как можеше човек да повярва, че тук има някаква случайност? Дали Чандлър-Литън не се е възползвал от резултатите на изследванията? Бен имаше чувството, че са в задънена улица.

— Може пък Виктория да е осиновила дете. А след това да си е внушила, че е нейно собствено — продължи да размишлява той на глас.

Фиона изсумтя.

— Или все пак са ме разменили — промърмори тя.

И тогава му хрумна една идея.

— Преди няколко месеца четох за деца, които били разменени по погрешка в някаква болница в Нотингамшър. Колега от редакцията веднага направи за това цяла поредица, в която се разказваше за различни случаи, в които децата са били разменени. Спомням си за един случай в Чехия и за още един в Германия. И двата не са много отдавнашни. И си мисля, че щом такива неща се случват днес, значи може да се е случило и преди тридесет и една години. Да я попитам ли дали е проучвала нещата толкова назад? Освен това мога да видя в архива.

— Или в мрежата — Фиона скочи, изтича в стаята си и се върна с лаптопа си.

— Какво да въведа в търсачката? Разменени бебета?

Резултатите бяха седем милиона. Фиона ограничи търсенето: „Берлин, разменени бебета“. Доста по-малко споменавания. Допълни „1978“.

Първият резултат, на който кликна Фиона, беше:

<http://www.wo-ist-felicitas>.

Това е уебсайтът на Карла Арним. Моля ви, помогнете ми да намеря моята дъщеря Фелицитас. Родена е през 1978 година в Берлин и половин година по-късно бе разменена с друго дете.

— Гадна история — промърмори Фиона и продължи да кликва по страницата. Тя имаше два варианта — немски и английски. Карла Арним очевидно вярваше, че някой е откраднал детето ѝ, докато е била отделена от дъщеря си заради някаква заразна болест. Вместо нея ѝ е било оставено друго дете, което е страдало от рядка генна мутация: Синдрома на Хътчинсън-Гилфорд.

Мисля, че майката на това дете е била безкрайно стресирана и е искала да има здраво дете. Призовавам тази

майка да се свърже с мен. Нима не иска да научи, какво се е случило междувременно с детето ѝ?

— Невероятно — каза Патриша.

— Имаше една аукционна къща Манхаймер-Арним в Берлин — промърмори Фиона.

Тя кликна върху линка, на който пишеше: „Хора, които биха могли да ми помогнат“. Той водеше към следното:

Това е списък на хората, които са виждали Фелицитас през първите шест месеца от живота ѝ. Опитах се да установя контакт с тях, но никой не откликна. Междувременно мина много време, но може би все пак някой може да ми каже нещичко.

Следваха десет имена.

И едно от тях беше: Тори Чандлър-Литън.

— Не е истина! — възкликна Бен, докато Патриша простена изумено.

Фиона дишаше учестено, после захапа долната си устна. След това затърси по страницата с трепереща ръка и стигна до раздела „Контакти“. Там имаше снимка на близо шестдесетгодишна жена. Тя имаше тъмна коса до раменете, големи тъмни очи и се виждаше, че някога е била много привлекателна. Мъката се бе загнездила дълбоко в очите и извивката на устата ѝ. Под снимката беше написано името ѝ: Карла Арним (по баща Манхаймер). Акациенщрасе, Берлин.

— Това ли е майка ми?

В този момент и Бен видя онова, което Фиона беше видяла секунди преди него: фрапиращата прилика между нея и жената на снимката.

БЕРЛИН, ЮНИ 1980 ГОДИНА

Тя и досега всеки път се възхищаваше на това, как той се наслаждаваше на тялото ѝ. Как докосваше с пръсти и покриваше с

целувки всеки сантиметър на кожата ѝ, как я гледаше, докато правеха любов. Прекалено дълго не беше имала мъж преди него, прекалено дълго бе мислила, че трябва да се въздържа. Но след като спа за първи път с него, съжали за всеки ден, в който бе оставала без мъж. В който е била без него. Той всяка секунда ѝ показваше колко страстно я желае. Когато проникваше в нея, стенеше силно, после спираше вътре в нея, поглеждаше я в очите и я целуваше, първо нежно, след това все по-диво. Понякога го правеха часове наред в леглото ѝ, на пода, в жилището ѝ нямаше стол, на който той да не я бе обладал. От време на време, когато имаше прекалено малко време, изобщо не стигаха до леглото. Тогава я притискаше до стената в коридора, вдигаше полата ѝ, издърпваше бикините встрани и го правеха така. Заради него винаги носеше поли или рокли, харесваше му да знае, че може бързо да я съблече.

Сега седеше върху му и се движеше съвсем бавно. Той стенеше от удоволствие с ръце на гърдите ѝ. Тя отметна дългата си коса назад, изпъчи се и го погледна с усмивка. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, придърпа я към себе си и започна да целува гърдите ѝ. Тя знаеше, че не след дълго той ще свърши. Затвори очи, мислеше само за онова, което се случваше между краката ѝ и миг по-късно я разтреса вълна от удоволствие, броени секунди преди да свърши и той.

Щом се озоваха легнали един до друг и той започна да плъзга пръсти по корема ѝ, тя каза:

— Изобщо не си ми казвал, че това със Залцбург вече е решено.

Фредерик се усмихна, без да я погледне.

— В последно време не сме си говорили често, както знаеш.

— Но все пак, нещо толкова важно... — тя не довърши изречението.

Фредерик се изправи, скочи от леглото, за да си обуе панталона.

— В момента има по-важни неща, които трябва да обсъдим. Онази медицинска сестра още ли не се е появила?

Ела поклати глава.

— Не. И те не ми казват името ѝ. Може би ако ти...

— Не — каза Фредерик и закопча колана си. — Не мисля да се набърквам в това.

Той закопчаваше ризата си.

Ела мълчеше.

— Относно Залцбург. Можем да продължим да се виждаме. Със сигурност от време на време ще идвам в Берлин. Или ти ще идваш и ще се срещаме тайно. Макар че Залцбург е прекалено малък за това. Какво ще кажеш за Мюнхен? Не е много далеч. Или Инсбрук? Не, Инсбрук е едно село. Все ще намерим нещо. Продължаваш ли изобщо да държиш все още на срещите ни?

Той си връзваше връзките на обувките.

Тя се зави по-плътно в одеялото.

— Знаеш ли, все си мисля, че за теб има някакъв чар в това да играеш ролята на пратеник на жена ми и едновременно с това да я мамиш. Но той ще отслабне рано или късно, не си правя никакви илюзии.

„И в какво се състои чарът за теб?“, помисли си Ела, но не каза нищо.

— Утре отлитам за Австрия, да се обадя ли, когато се върна?

Тя не отговори.

— Помисли си — той ѝ намигна, сякаш това бе най-нормалното нещо на света, месеци наред да имаш страстна връзка с една жена, а след това просто приятелски да ѝ намигнеш за сбогом, макар и двамата да знаеха, че това е последната им тайна среща.

След като той си замина, Ела лежа още дълго, вперила поглед в стената. Не можеше да повярва какво ѝ приписваше той. Тя се беше влюбила във Фредерик, честно и искрено. Това бе и причината да се впусне в тази връзка. Както и причината да се отдръпне от Карла.

Той ѝ се беше обадил малко след рождения ден на Флис, той бе направил първата крачка. И по-късно той я беше помолил да се грижи за жена му, когато тя вече беше в швейцарската клиника. Писмото на Карла, в което тя ѝ се извиняваше, бе дошло тъкмо навреме. Той я беше използвал, а след това я бе зарязал, обичайната игра.

Наистина ли си мислеше, че ще изостави жена си и ще се ожени за нея? Да. Така беше. На Ела не ѝ липсваше самочувствие. Дали се беше замисляла поне за минута, какво ли щеше да бъде да играе ролята на негова съпруга, за която пишат по вестниците? Да стане мащеха на децата на Карла? Не, не се бе замисляла изобщо, дори за секунда. Може би беше по-добре, че всичко се бе случило така.

Независимо от това пак болеше.

Искрено вярваше, че го обича.

След известно време стана и отиде до телефона. Набра номера на швейцарската клиника.

— Върви при мъжа си — каза тя на Карла. — Това със сигурност е най-доброто за двама ви. Щом отива в Залцбург, върви с него. Нали не искаш да го загубиш?

[1] Град на 12 км североизточно от Манчестър. — Б.пр. ↑

[2] Тризомия 21 — другото наименование на синдрома на Даун.
— Б.пр. ↑

17.

Бен можеше само да се надява, че Патриша държи Фиона под контрол. Той караше към Дърам, игнорирайки всякакви ограничения на скоростта, и се опитваше да подреди мислите си. Не можеше да бъде другояче: Андрю Чандлър-Литън познаваше Виктория. Бен много добре бе видял как гледаше портрета на Виктория. „Тори“, беше промърморил той. А една Тори Чандлър-Литън се издирваше от някаква отчаяна жена от Берлин, която се надяваше, че тя може да ѝ каже нещо за местонахождението на изчезналото ѝ дете. На свой ред Фиона много приличаше на тази жена, така, както могат да си приличат само майка и дъщеря.

И ако на историята на тази жена можеше да се вярва, значи някой ѝ бе пробутал чуждо дете, което след това се е оказало болно от ужасна болест: прогерия, преждевременно стареене. На уебсайта нямаше снимка на това дете, но Бен си спомняше публикации по темата, беше чел за остарелите деца, беше виждал техни снимки.

„И до днес никой не ми вярва, че дъщеря ми е била разменена. Твърдят, че не съм се примирила с болестта на детето си“, беше написала Карла Арним на сайта си. Ако беше истина, че Фиона е истинската ѝ дъщеря — какво ли беше преживяла тази жена?

Андрю Чандлър-Литън и първата му жена, за която не се споменава нищо в официалните биографии, бяха взели от Берлин едно чуждо дете. Виктория вероятно беше забелязала признаците на болестта в най-ранния ѝ стадий. Като лекар тя е имала понятие от това, като майка е била дяволски уплашена, че детето може да е с увреждания. Също като брата на Виктория. Страхувала се е, че то ще иска постоянни специални грижи. Беше ли болното дете грешка на родителите? Така ли е приемала нещата? Не като трагичен каприз на природата, а като личен провал?

Като баща Чандлър-Литън трябва да е знаел. Трябва да е забелязал, че един ден жена му се е прибрала с чуждо дете. Дали веднага са изчезнали от Германия? Малко след това Чандлър-Литън се

е разделил с жена си. За да не трябва да понася това безумие? Или тя го е напуснала още преди това, за да скрие от него размяната на бебетата? Но тогава той би трябвало да настоява на правото си да вижда детето. Значи трябва да му е казала, че детето е от някой друг...

Колкото повече мислеше за цялата тази работа, толкова повече го заболяваше главата. Трябваша му отговори, които Чандлър-Литън можеше да му даде.

Беше шест сутринта. Слънцето тъкмо изгряваше, когато пристигна до вилата на Чандлър-Литън. Улицата беше безлюдна, край тротоара не спираха коли. Всички обитатели в района имаха собствени гаражи или места за паркиране в имотите си. Бен остави колата си пред къщата и влезе през портата пеша. Знаеше, че Чандлър-Литън става рано, но нито един прозорец не светеше. Отиде до входната врата и почука. Никъде не видя звънец. Изчака, почука отново. Нищо. Откъм гъстите храсти покрай високия зид, който криеше къщата от любопитните погледи на съседите, се чу някакво шумолене. Птица, помисли си Бен, котка, някакво животно. Той заобиколи къщата с надеждата да види нещо през прозорците. Може би Чандлър-Литън беше в задната част и просто не го чуваше.

Там също всичко тънеше в мрак. Без много надежда за успех той почука на прозореца на кухнята. Продължи нататък, надникна през вратата на терасата на хола, отново почука. Нищо. Върху стъклената врата се появи отражението на тъмна фигура. Бен не успя да се обърне. Ударът по главата го свари неподготвен и той загуби съзнание.

Когато дойде на себе си, в градината на Чандлър-Литън все още цареше сумрак. Едва ли дълго бе лежал в безсъзнание. Бен внимателно опипа главата си и се оцапа с кръв. Той изруга, свали якето си, след това и фланелката. Смачка я на топка и я сложи на раната, отново облече якето и бавно се изправи. Зави му се свят и имаше чувството, че ще повърне. Простена, облегна се на вратата на терасата и се огледа. Нямаше никой. Съседните дворове не се виждаха заради високия зид, но по горните етажи нямаше движение.

След като спря да му се повдига, той тръгна внимателно да заобикаля къщата. Всяка крачка отекваше в главата му. Насочи се към

портата, но забеляза, че някой я беше затворил. Преди това беше отворена.

Бен я блъсна няколко пъти, но тя не помръдна и сантиметър. Беше заключена. Махна фланелката от главата си и я погледна: имаше кръв, но не толкова много, колкото си бе представял. Раната очевидно спираше да кърви. Той потърси удобно място, покатери се на портата и скочи на тротоара. Заради болката в главата едва отново не загуби съзнание. Облегна се на портата, пое си дълбоко дъх и бавно тръгна към колата си.

Тя си стоеше там, където я бе паркирал, но нещо не беше както преди. Мина известно време, преди да проумее какво: колата бе с няколко сантиметра по-ниска. И четирите гуми бяха спаднали. Опипа джобовете си за телефона — нямаше го. Загубил ли го беше или го бяха откраднали? Струваше му голямо усилие отново да се покатери на портата, едва се движеше от болка в главата. Завлече се до къщата, заобиколи я, но телефонът го нямаше. Отмъкнали са го, разбира се. В къщата щеше да намери телефон. Бен се огледа за някой камък, намери един до езерцето със златни рибки, взе го и счупи стъклото на вратата на терасата.

Ако беше активирал някаква аларма, то тя беше беззвучна. Всеки момент можеше да дойде полицията. Бен прекоси хола: беше си го представял по-различен. Модерните, светли мебели придаваха необичайна лекота на тъмните викториански помещения. Кухнята, в която той надникна за кратко, отговаряше на най-съвременните стандарти, вестибюлът беше просторен и светъл. Там имаше телефон. Погледна колко е часът на дисплея: приближаваше седем. Само за няколко минути е бил в безсъзнание. Обади се в „ИмВак“, но никой не вдигаше. Странно: на пропускателно денонощно имаше дежурен. Опита още веднъж, отново без резултат. Следващото, което направи, бе да извика такси. Назова адреса, каза, че ще чака на улицата. Казаха му, че колата ще дойде след десет минути. Дотогава можеше да дойде полиция. Бен продължи да оглежда къщата, отвори всички врати. В едно помещение откри няколко монитора: сърцето на системата за видеонаблюдение. Бяха изключени. Щом мониторите бяха изключени, значеше ли това, че и алармата не работеше? Той огледа помещението, намери някаква кутия, която изглеждаше като алармена инсталация: изключена от захранването. Нямаше да дойде никаква полиция.

Бен се качи на първия етаж и огледа спалните и баните. Бяха много добре подредени. Може би прекалено добре. Отвори гардеробите, бяха празни: Чандлър-Литън си беше плюл на петите. Бен го беше сплашил със своето душене наоколо. Само дете не душеше за каквото трябваше. Седрик Дарни щеше да го убие. Или не. Седрик Дарни щеше да поръча да го убият.

Бяха му оставили парите. Поне в това отношение нямаше проблеми с шофьора на таксито. Но за сметка на това онзи го изнерви с въпросите си за раната на главата. Дали не било по-добре да го закара в спешното. Дали било от сбиване. Дали не трябвало да се уведоми полицията. Бен се чудеше как да направи така, че да успокои очевидно уплашения от него шофьор. Показа му банкнота от десет паунда, за да му даде да разбере, че при всички случаи ще си получи парите. Шофьорът се поукроти.

Отдалеч забелязаха кафявите облаци дим. По някакъв начин изгряващото слънце придаваше на всичко приказен вид. След няколко метра видяха, че пътят е затворен. Бен слезе от таксито толкова бързо, колкото му позволяваха болките в главата и погледна надолу към брега, където бе комплексът на „ИмВак“: главната сграда бе обзета от пламъци. Горяха всички етажи, от всички страни. Бен преброи осем пожарни коли, шест полицейски патрулки и три линейки, но от това място не се виждаше цялата територия. Чуваха се сирени, към комплекса идваха нови линейки, една тъкмо си заминаваше, след това видя подкрепления за пожарните.

— Какво се е случило? — попита той един полицай от екипа, който блокираше пътя.

— Не мога нищо да ви... — започна мъжът.

— Аз работя там! — извика Бен. — Хайде, казвайте!

— Ами нали сам виждате. Гори.

— Просто така?

Полицаят вдигна рамене.

— Наистина не мога да ви кажа нищо повече.

Нямаше и нужда да казва каквото и да било. Още не бе довършил изречението и се чуха взривове — лабораторните сгради. Гръмнаха едновременно. Около всяка от тях се образува огромен облак прах и след това те се срутиха.

— Бомби — кресна паникьосано шофьорът. — Това е терористичен акт.

Едва ли. Особено като се вземе предвид колко сериозно се гледаше на сигурността в комплекса на „ИмВак“. Никой не можеше да влезе там, а още по-малко да внесе динамит за планово взривяване. Съдейки по това как се срутиха сградите, ставаше дума за контролиран взрив. И съответното планиране. Отлично познаване на територията на комплекса. Достъп до сградите. Това можеше да бъде направено само от човек, който познаваше „ИмВак“. Вътрешен човек. И той не е бил сам.

Бен чу как в патрулката напрегнато се обсъждаше нещо. Полицаят, който стоеше в кордона на пътя, хукна към полицейската кола и се намеси в дискусията. След това заговори някакъв глас по служебната радиостанция на таксито и шофьорът отвори вратата, за да чува. След това препусна към патрулката и взе развълнувано да обяснява нещо на полицаите. Сочеше към Бен. Не мина и минута и Бен се озова на земята и усети как изщракват белезниците на китките му.

— Какво, по дяволите...? Какво съм направил? — кресна той.

Отговори му таксиметровият шофьор:

— Момче, може и да вярвам в извънземни, но не и в такива съвпадения. Къщата, пред която те взех, преди малко е литнала във въздуха. Също като онези там долу. Не, наистина не вярвам в случайности.

18.

Вече беше се озовавала в подобна клиника, но преди доста години, а и тогава беше по-скоро за веселба. Тогава ѝ се струваше забавно да може да каже: „Влизам за две-три седмици в психиатрията“. А другите казаха: „Ехаа, та те ще ти дават дрогата всяка сутрин на таблата за закуска, ама че яко, а?“ Беше по-скоро експеримент, отколкото необходимост и Фиона всеки ден си мислеше: „Мога да си тръгна винаги, когато поискам. Но защо ми е да си вървя?“

Този път беше различно. Този път беше решила за клиниката, защото наистина се чувстваше зле. И този път нямаше усещането, че може да си тръгне. Затова питаше: „Мога ли да си тръгна, когато поискам?“ А Патриша я уверяваше. „По всяко време, имаш пълната свобода да правиш, каквото искаш“. Независимо от това тя не можеше, не искаше да повярва. Вкопчваше се в ръката на Патриша, въпреки че не знаеше дали може да има доверие на тази жена. Познаваше Патриша малко повече от седмица. Но в сравнение с другите контакти в живота на Фиона това си беше почти цяла вечност. Може да се говори дори за приятелство, ядно си мислеше Фиона.

Доктор Лойд беше приятен мъж, не повече от десет години по-възрастен от Фиона. Изглеждаше добре, не така, че да я развълнува, но добре, имаше приятен глас и се държеше любезно. С ръкостискането си сякаш искаше да каже „аз мога да ви помогна“. И това помогна: страховете на Фиона утихнаха. В говора му имаше нещо, което караше човек да наостри уши. Беше някак прекалено аристократичен, като на човек, завършил елитно частно училище. Вероятно той бе от хората, които смятаха, че трябва да бягат от корените си. Ако знаеше само колко радост носеше това — да имаш корени.

Тя веднага го попита откъде е. Той се усмихна и отговори:

— От Лондон.

Макар че акцентът му съвсем не беше лондонски, със сигурност в училище го бяха отучили.

— Кое училище? — попита тя язвително.

Той ѝ смигна и отговори:

— Това, от което е изгонен Стивън Фрай^[1].

Добър отговор. Попита го как стои въпросът с нейните лекарства, дали трябва да продължи да взема диазепам и той ѝ отговори, че предпочита да се спрат на лекарство, което не предизвиква зависимост, имало чудесни нови разработки, но само ако тя била съгласна. Тя кимна — да, защо не, какво би могла да има против, стига да имаше ефект. А Патриша през цялото време я държеше за ръката.

Патриша, както забеляза Фиона, бе тотално хлътнала по доктор Лойд. Независимо от разликата във възрастта, старата дама — е, окей, не беше чак толкова стара — по-възрастната дама си падаше по младия мъж, и когато Фиона я попита откъде се познават, Патриша с възхита ѝ разказа за някакъв конгрес в Манчестър на тема „Депресии и терапия на партньорските отношения“. Или нещо в този дух.

— Прочете един доклад, който бе много впечатляващ. Моят доклад също направи силно впечатление и така вечерта се запrikaзвахме. Разказа ми за неговата клиника. Тя не е негова, разбира се, той я управлява, независимо от това, че е все още толкова млад! Отзивите за него са чудесни.

Ако имаше нещо, което можеше да събуди недоверието на Фиона, това бяха хвалебствените химни. Имаше и още нещо: Патриша бе направо луда по него.

Но имаше ли Фиона избор в този момент? А пък и имаше ли значение дали щеше да седи тук и да гледа през прозореца, докато реши, че може да се върне към живота навън или ще седи някъде другаде? Освен това тук си беше много хубаво. Особено за частните пациенти. Роджър щеше да плати.

Доктор Лойд ѝ показа една стая.

— Харесва ли ви? Ако е така, то тя е ваша.

Да, харесваше ѝ. Имаше легло, маса с два стола, два фотьойла, прозорец, стереоуредба, собствена баня, малко кътче, където можеше да си прави чай. Беше като хотелска стая, само мебелите бяха по-евтини и не много луксозни. Не, беше си окей, имаше изглед към Моравите, човек можеше да гледа как се разхождат хората и как студентите сноват напред-назад между семинарите и кутийките, в които живееха. Щеше да се оправи.

Той им показва и общото помещение на етаж, столовата и стаите, в които се провеждаха терапевтичните сеанси. Фиона не искаше групова терапия, каза си го веднага, всичко, само не и групова терапия, нямаше никакво желание да слуша за чуждите проблеми, те си бяха проблеми на другите. Нямаше намерение да се отегчава и толкова. Доктор Лойд, разбира се, бе съгласен с почти всичко, но настоя само за едно — тя да се откаже от хапчетата си.

— Дадено — каза Фиона и всички бяха щастливи.

Тя се насилваше да пуска усмивка след усмивка, докато най-накрая не остана сама. Патриша ѝ бе помогнала да подреди в шкафчетата малкото неща, които бе взела със себе си. Ако имаше нужда от още нещо, по дяволите, жилището ѝ беше в същия град, щеше да иде да си го вземе, а пък и нали нямаше намерение да остане тук вечно.

Легна на леглото и затвори очи. Мислеше си за Мораг и за снимката на жената от онзи странен сайт. Мислите ѝ взеха да се оплитат, докато загубиха всякакъв смисъл, умората плъзна като олово по тялото ѝ и не след дълго тя заспа, както си беше облечена.

— Значи към шест сте били пред къщата на вашия шеф Андрю Чандлър-Литън, защото такава е била уговорката ви с него, така ли?

Бен с кимване потвърди лъжата, която се наложи да измисли. Детективът от отдела за криминални разследвания на полицията в Дърам Скот Морис не му вярваше. Но Бен вярваше на адвоката и затова продължаваше да настоява на своето. Адвокатът бе пратен от Седрик — а би могъл да дойде и лично, независимо от тази агорафобия... — юристът беше същият, с когото се бе запознал преди няколко дни в къщата на Седрик. За щастие Морис няколко пъти го накара да повтори името си буква по буква, защото иначе Бен нямаше да има никаква представа как се казва, а щеше да прозвучи доста странно, ако беше попитал собствения си адвокат за името му.

— Маккариган — каза Камлин Маккариган и повтори името си два-три пъти. — Като на уелсец трябва да не ви е съвсем чуждо...

— Роден съм и съм израснал в Дърам — отрязва го Морис и прекара нервно ръка през късата си черна коса.

— Но майка ви или баща ви...

— Баща ми.

— И вие можете да разпознаете подобно нещо? — намеси се и Бен в играта. Стратегията на Маккариган му стана ясна и предположи, че по пътя към Дърам той се е информирал за детектива. Беше му забавно да наблюдава адвоката в действие, когато наоколо нямаше някой като Седрик да го изнервя, както само Седрик можеше да изнервя хората. Все пак беше добре, че него го нямаше тук.

— О, това ми е слабост. Нали вие също сте от околността. Баща ви е бил миньор. Посещавали сте частно училище, но все още не сте се преборили окончателно с акцента. Веднага се чува.

— Сега, когато казвате... инспектор Морис има и съвсем уелски черти, не намирате ли? А и черната коса, сините очи...

— Бих искал да се заемем със съществените неща — изпъшка Морис и пак започна: — Защо искахте да вземете шефа си в шест сутринта?

— О, не! — Бен поклати глава. — Не съм казвал, че е трябвало да го взема. Трябваше да бъда там в шест. Ако трябваше да го вземам, щях да дойда с неговия „Мерцедес“.

Морис продължаваше да не вярва на нито една негова дума.

— И там са ви ударили по главата. Видяхте ли кой го направи?

Бен кимна.

— Видях отражението му в стъклената врата, когато изникна зад мен, беше по-висок от мен, с къса коса. Не знам какъв цвят беше. Не руса, не тъмна, нещо средно.

— Нещо друго? — избоботи Морис.

Бен отвърна отрицателно. Главата продължаваше да го боли ужасно, въпреки че полицейският лекар все пак се беше погрижил за него.

Раната бе защита и му беше препоръчано да се пази през следващите дни. Бен така и започна разговора с инспектор Морис — каза му, че трябва да бъде щаден, с което направо предизвика у него изблик на нежни приятелски чувства.

— Напълно разбираемо е, че клиентът ми е тръгнал към работното си място, щом не е открил шефа си в дома му — заяви Маккариган.

— И мислите, че нападателят е изпуснал въздуха от гумите на колата ви, така ли? — попита Морис с ангелско търпение.

— А кой друг? В този район? — отвърна Бен.

— Според едно прессъобщение вие предполагате, че става дума за атентат, организиран от войнстващи природозащитници. Клиентът ми никога не е имал контакт с природозащитни организации.

— Тези вегетарианци! — допълни язвително Бен.

— Като гледам, носите и кожени обувки — Маккариган театрално погледна обувките на Бен под масата. — Точно така, истинска кожа. И доколкото си спомням, последния път, когато се видяхме, си поръчахте един огромен стек.

— Ям стек три пъти седмично. Поне три пъти — Бен кимна за по-убедително, игнорирайки главоболието.

— Нормален или био? — полюбопитства Маккариган.

— Е, ако има възможност гледам да е био — отново кимна Бен. — Заради антибиотиците. Тоест, за да ги няма.

Морис изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне.

— Много добре, много добре — пропя Маккариган с престолено сладникав гласец. — Освен това, доколкото знам, сте привърженик на опитите с животни. Само в определени граници, разбира се.

Бен кимна отново.

— Заради лекарствата. Тоест, за да функционират.

Морис подбели очи.

— Разбрах. Но как стана така, че се хванахте на тази работа? Нали сте журналист? Работите над някакъв материал под прикритие ли?

— Клиентът ми работи като шофьор. От година не е работил като журналист и имаше нужда от работа, защото му бяха свършили парите. Освен това семейството му живее в Изингтън.

— Това е много важно — подчерта Бен. — Семейството ми. Искан да бъда близо до тях. Братята ми са без работа. Имаха нужда от някой, който да ги мотивира, да им дава добър пример.

Морис беше трогнат от такава крайна саможертва.

— Обратно към корените. Може и да ви се стори странно, но не вярвам на нито дума от вашата история.

Сега вече и Маккариган втвърди тона.

— Господин Едуардс е бил на косъм от това сам да стане жертва на тази катастрофа. Ако беше останал още няколко минути в безсъзнание, сега щеше да е мъртъв. Вие сам казахте, че взривната

вълна е повредила силно съседните къщи, а седем души са откарани в болницата, отчасти с тежки наранявания.

— Този път вие не ме разбирате правилно — спокойно каза Морис. — Вярвам, че мистър Едуардс няма нищо общо с взривовете.

— Много добре. Значи сега можем да си вървим — адвокатът се надигна, събра разхвърляните пред него документи в скъпата си чанта и демонстративно я плъсна на масата.

— Изслушайте ме докрай. Той може и да няма нищо общо с атентатите, но предполагам, че знае много повече за това, отколкото казва тук.

— Предположението ви е напълно необосновано. Както вече казахме, той от близо година не е работил като журналист.

— Знаете ли къде се намира сега Андрю Чандлър-Литън? — обърна се инспекторът към Бен.

Бен вдигна рамене.

— Нямам представа. Надявам се да не е бил в офиса си, когато той е хвъркнал във въздуха?

— Имаше само няколко ранени. Леки отравяния с пушек, такива неща. Жертви на пожара нямаше. Противопожарната сигнализация се е включила десет минути преди първите експлозии. Към този момент целият комплекс вече е бил опразнен. Но в резултат на втората вълна от взривове бяха ранени тринадесет пожарникари и седем полицейски служители. Единият пожарникар е починал.

— А мистър Чандлър-Литън все още го няма, така ли?

— Кажете ми какво знаете вие.

— Ние тръгваме — реши адвокатът и като кимна на Морис, дръпна Бен от стола му.

— Момент — каза Бен. — Вие вече знаете къде се намира Чандлър-Литън. Нали така?

Морис мълчеше.

— Къде е той?

— Бих казал, че за вас това няма значение.

— Едва не хвъркнах във въздуха заради този човек. Това има значение! — той усети как Маккариган го дърпа за ръката.

— Вашият адвокат е прав. Разговорът е приключен — Морис го изгледа. — На ваше място бих си помислил още веднъж дали пък не искате да поговорите с нас.

— Това заплаха ли е, инспектор Морис? — попита рязко адвокатът.

Морис също се изправи.

— Аз съм на мнение, че възпрепятствате полицейско разследване.

— Това не е вярно — Маккариган дръпна Бен вън от стаята за разпит.

Адвокатът го закара до къщата на родителите му в Изингтън, където той си събра багажа. Никой от родителите му не си направи труда да го спре или да попита какво става. Само брат му Стив пусна един коментар за „наконтените гъзари с лачени брички“ и че е било въпрос на време Бен да сметне „за пореден път“ семейството си за „недостатъчно добро“. Бен се сбогува, на което реагира отново само Стив, който тичешком го изпрати до беемвето и престорено попита дали Бен наистина има нужда от толкова много скъпи костюми. На Бен му се прииска да фрасне брат си с капака на багажника по главата. Но след това си помисли: „Защо не, за какво са ми всички тези парцали?“ Той грабна един от куфарите и го хвърли в краката на Стив. След това се качи при Маккариган в беемвето.

— Може ли да се отбием за малко при един човек? — попита Бен.

Той обясни на адвоката накъде да кара и пет минути по-късно те бяха пред къщата на Брейди в Изингтън Вилидж. Бен слезе от колата и позвъни настойчиво на вратата, но никой не отвори. Тук се намеси любопитният съсед, който тъкмо си косеше ливадката и любезно му съобщи:

— Няма ги. Заминаха на почивка.

— На почивка ли?

Предишния ден, докато двамата с Бен си похапваха сандвичи в обедната почивка, Брейди не бе споменал нищо за подобни планове. Държеше се както обикновено. Или пък не?

— В Австралия. Казаха, че щели да отсъстват дълго. За какво става дума?

— Днес сутринта ли заминаха?

— О, не, не, още през уикенда ми казаха, че заминават и вчера вечерта потеглиха. Щели да летят от Глазгоу. Та за какво става дума? — попита отново съседът.

Бен само поклати глава и се върна при Маккариган.

— Заминали на почивка в Австралия. Вчера изобщо не стана дума за това. Но са казали на съседа още през уикенда.

— Искате да кажете, че някой от службата за сигурност е бил посветен и е помогнал на природозащитниците? — Маккариган запали двигателя.

— Природозащитници ли? Глупости. Ако някой е взривявал нещо, то това е Чандлър-Литън.

— Така ли?

— Явно си е изцапал ръцете дори повече, отколкото предполагаше Седрик.

Маккариган се засмя.

— Сега и аз го забелязвам.

Бен го погледна учудено.

— Какво?

— Мистър Дарни ми каза — само че да си остане между нас, не ме издавайте — каза ми, че от известно време ужасно сте се разкиснали и сте го ударили на самосъжаление, защото не знаете какво да правите със себе си...

Бен сложи ръка на челото си. Седрик имаше право, но сега нямаше нужда да си признава и това.

— Но мистър Дарни каза и друго — че имате безпогрешен ловджийски нюх, който само трябвало да бъде събуден. И преди малко, поне аз мисля така, видях проблясък на този инстинкт в очите ви. Е? Какъв е планът? — той потърка ръце.

— Да разберем къде се крие Чандлър-Литън и какво го е накарало да превърне целия комплекс на „ИмВак“ в руини.

Маккариган се ухили.

— И защо е офейкал точно сега.

Бен поклати глава.

— Това го знам.

— Защото сте били близо до разкритието какви свинцини е вършил в „ИмВак“, така ли?

— Нямахте да бъде зле. За съжаление така и не стигнах дори до плановете на системата за сигурност. Вероятно този Брейди е бил предупреден. Чандлър-Литън явно е заподозрял нещо и ме е проверил

още веднъж, този път сериозно. И вероятно днес сутринта са искали да ми дадат истински урок.

— Тогава значи планът на мистър Дарни да ви внедри там не е бил толкова добър.

Бен погледна през прозореца. Пътуваха на север по А19. Тъкмо минаваха над река Тайн. Нюкасъл, градът на мостовете.

— Напротив, беше. Ако не го бях провалил.

ЗАЛЦБУРГ, МАЙ 1981 ГОДИНА

— Излез най-сетне! — крещеше Фредерик и удряше с юмруци по вратата. Още малко и щеше да тегли на вратата един ритник.

Карла седеше на леглото си, вторачена в заключената врата, и не помръдваше. Беше опряла брадичка на коленете си, прегърнала краката си с ръце.

— Излез оттам — изкрещя мъжът ѝ.

Сега ударите звучаха така, сякаш риташе вратата с крак. Тя гледаше как потреперва ключът в ключалката.

Нямаше никакво намерение да излиза. Имаше чужди хора в къщата, беше ги чула съвсем ясно. А той не ѝ бе казал нищо. Не бе обелил и дума, че ще дойдат чужди хора, когато празнуват третия рожден ден на Флис. В никакъв случай не можеше да се покаже пред тях. Не беше готова да посреща гости. Дори не знаеше за какво да си говори с тях. А и вече от доста време не беше ходила на фризьор. Външният ѝ вид беше ужасен.

Отвън в коридора стана тихо. Фредерик сигурно трябваше да се погрижи за тези чужди хора, които се бяха разположили долу и говореха силно и се смееха, докато тя не можеше да излезе от стаята си. Как не разбираха. Тя не можеше да излезе от стаята си, докато в къщата имаше чужди хора. Сали щеше да се погрижи за тях.

Сали и икономката, как ѝ беше името, Мария, някакво такова банално име. Италианка. Мария. Жалка работа.

Тя изглеждаше добре, тази Мария. Беше на възрастта на Сали, но не толкова ниска и бузеста като Сали, която постепенно бе започнала наистина да затлъстява. Мария беше слаба, висока и тъмнокоса. Точно от онзи тип жени, каквито харесваше Фредерик. Като Карла. Висока, слаба и тъмнокоса. Само дето той отдавна не харесваше Карла, тя бе наясно с това.

Защо изобщо я бяха пуснали да си тръгне от клиниката? Беше зашлевила шамар на терапевта си. Не ѝ беше за първи път да посяга на някого. А те ѝ бяха казали само: „Започнете отново да пиете хапчетата, или не, вземете по-добре тези другите, те са по-силни. Намерете си някой психиатър, при когото да ходите веднъж на три месеца, за да предписва нови и бързо ще се оправите“. Така ѝ казаха. И я бяха изписали, за да може да замине за Залцбург, въпреки че тя изобщо не искаше да ходи в Залцбург. Но Фредерик отдавна беше подготвил преместването, а на въпроса ѝ какво ще стане с вилата им в Далем, той лаконично отвърна: „Под наем“.

Под наем! Бащината ѝ къща е дадена под наем! А когато разбра, че Джеръми ще живее там, едва можа да понесе тази мисъл. Фредерик дори беше оставил по-голямата част от мебелите в къщата. „Няма да стоим вечно в Залцбург“, каза той.

Мразеше този мъж.

„Мога да остана в Берлин“, бе казала тя, но той на всяка цена искаше да я вземе с тях.

„Мисли за децата.“

„Не правя нищо друго.“

„Тогава трябва да си наясно, че е най-добре да дойдеш.“

„Върви сам.“

„Добре е за развитието им, ще научат много неща.“

„Фредерик Джуниър учи достатъчно, а Флис, ако питаш мен, можеш да вземеш със себе си“.

„Няма да ги разделям, а ти ще дойдеш с нас.“

Защо изобщо разговаряха, когато в крайна сметка винаги ставаше онова, което той беше решил? Така беше и с рождения ден на Флис. Беше поканил чужди хора и затова сега тя не можеше да излезе от спалнята си.

Чу стъпки в коридора. След това стържене и скърцане по вратата. Това продължи няколко минути и накрая вратата се отвори. Фредерик бе отвил дръжката и беше разглобил бравата.

— Сега ще слезеш долу. Имаме гости.

— Ти имаш гости, не аз.

— Какво ще си помислят хората?

— Да си мислят, каквото искат. Кога ще те изберат за най-добрия баща на нацията?

- Дъщеря ни има рожден ден.
- Тя не ми е дъщеря.
- Карла! Докога ще продължава това?
- И затова ли в къщата има чужди хора?
- Те са наши гости.
- Аз нямам никакви гости.
- Ти си ми жена.
- Виж, това е нещо ново. От месеци не съм забелязала да е така.

И това не е само заради отделните спални.

- Причината не е в мен.
- И с кого спиш в момента? С Мария? Сали със сигурност е прекалено дебела за теб. Не че наистина ме интересува.

- Пошла си.
- С Мария значи. Чукаш икономката си. Жалка работа.

Карла започваше да се разгорещява.

- Гостите ти знаят ли? Знаят ли, че се чукаш с икономката си? Мисля все пак да сляза долу и да им го кажа. Чуйте ме, ще кажа, моят съпруг, големият Фредерик Арним, чука своята икономка, защото не може да се докопа до нещо по-добро.

Той шумно си пое дъх.

- Не си вземала хапчетата си, нали?
- Да ги изпия всичките закуп ли? За да приключим с това.
- Дай ми хапчетата.
- Вземи си ги.

Той отиде до нощното й шкафче и издърпа чекмеджетата.

- Наистина ли се чукаш с Мария?
- Къде са проклетите хапчета? Занапред ще си получаваш дозата от мен. Къде са? Да не са в дамската чанта? — той грабна чантата и я прерови. — От кога са тези? Това е новата опаковка, която ти взех от аптеката миналата седмица. По колко вземаш? Тук пише два пъти по едно. А вече липсват тридесет. Повече дори.

- Това не те засяга.
- Утре ще се обадя на лекаря ти.

- И от кого ще си ги вземам, когато не си тук? От Мария? Там ли го правите, в твоята спалня? Или в сутерена? Сали наясно ли е? Може би и тя се включва. Със сигурност винаги си го искал. Защо не ми казваш? Да си направим четворка.

Той не можа да скрие презрението си.

— В какво си се превърнала?

— Такава съм, каквато ме направи ти — парира тя.

Той пъхна хапчетата в джоба на панталона си и излезе от стаята.

— Беше много мило да си поговорим след толкова време. Трябва пак да го направим! — кресна тя подире му.

[1] Има се предвид частното училище в Ъпингам. Стивън Фрай, актьор, писател и драматург, е известен с безупречния си, класически английски изговор. — Б.пр. ↑

19.

Как се стигна дотам, запита се Фиона, докато седеше в стаята си в клиниката на доктор Лойд и се взираше през прозореца в тъмнината. До онази случка на Норт Бридж, която ѝ бе донесла такава странна известност. Заради която в стаите на много студенти художници висяха плакати и картички, на които се мъдреше тя, разперила ръце като „Ангелът На Севера“ на А1 край Гейтсхед. Вестниците я бяха нарекли „Ангелът на Шотландия“, от тогава сравнението с онова ръждиво нещо не спираше да я преследва.

Дали беше самотата, която чувстваше в живота си, откакто бе умряла майка ѝ, която изобщо не беше нейна майка? Всъщност, момент, ако трябваше да бъде честна, не беше вярно. Това бе едно обяснение, което беше възникнало с годините. Но усещането за празнота и самотност не се беше появило за първи път, когато бе на тринадесет. А доста преди това. Ако беше съвсем честна, Роджър беше човекът, който винаги се бе грижил за нея. Какво беше правила Виктория, докато Фиона и Роджър се разхождаха по поля и ливади, за да берат цветя, да наблюдават птици, да ловят пеперуди? Къде беше тя, когато те двамата тичаха по плажа или минаваха с колата по Форт Роуд Бридж^[1], за да прекарат един ден във Файф? Няма Виктория, няма обяснения. Тя трябваше да бъде дете на баща си, а никога не бе станала такава, може би защото всъщност Роджър все пак не се беше държал с нея като със собствена дъщеря. Той прекалено много ѝ прощаваше, позволяваше ѝ прекалено много неща, както човек се държи с дете, което е само на гости.

Може би никога не е могъл да преодолее дистанцията, която създаваше самият факт, че не му е родна дъщеря. За него тя беше живото доказателство за това, че Виктория, жената, която обожаваше, неговата голяма и единствена любов, е спала с друг. Как тогава би могъл да я обича безрезервно?

Как е могла Виктория да я обича, след като тя изобщо не беше тяхна дъщеря? Да остави собствената си дъщеря, защото е била болна?

Може ли една майка да преодолее подобно нещо? Не може. Най-накрая все някой ден ще се самоубие. Чувството за вина в един момент ще я убие.

Тя се е самоубила точно през септември 1991 година. През септември 1991 е починала истинската ѝ дъщеря. Фиона го знаеше от сайта на Карла Арним. Значи Виктория е знаела при кого е било детето ѝ. Дали планът ѝ е бил да открадне Фиона, точно Фиона? Дали беше избрала семейство Арним, за да се сдобие с „перфектно“ дете? Или я е устройвало което и да било здраво момиченце на същата възраст? На тези въпроси вече нямаше отговори. Виктория бе мъртва. Роджър не знаеше нищо. А този Чандлър-Литън беше изчезнал. Бен ѝ се бе обадил преди половин час. Тази история за малко да му струва живота. Фиона потрепери от ужас.

— Ако шотландският адвокат, с какъвто разполагам от скоро, нямаше прекрасни връзки в английската прокуратура, нямаше да знаем нищо. Но ето какво научихме: заедно със съпругата си той е отлетял през Лондон за Торонто, където следите му се губят. Съжалявам.

Офейкал е, страхливецът. Но той така или иначе вече не беше интересен. Сега, когато тя знаеше кои са родителите ѝ.

След като Бен си замина предната нощ, те с Патриша поровиха в мрежата. Карла Арним, някога фактор в берлинското общество. Еврейка, родена в САЩ. След смъртта на родителите си ръководи известна аукционна къща и съществуващите покрай нея няколко галерии. Била е женена за световноизвестния пианист Фредерик Арним. Иронията в цялата работа бе, че по онова време не само Виктория е следяла съдбата на семейство Арним. По време на следването си Фиона се беше занимавала с аукционна къща Манхаймер-Арним. Тогава частният живот на семейство Арним не представляваше интерес, само изложбите и търговете. Освен това имаше дискове на Фредерик Арним. Кой нямаше? Сред тях и запис от седемдесетте години: цялото творчество на Хайдн.

Тя имаше някакъв спомен за концертите на Фредерик Арним преди двадесет години, на които той винаги вземаше и болната си дъщеря. Тогава Роджър ѝ бе затворил очите. „Не гледай“, казваше той. „Ще имаш кошмари“. Но Фиона гледаше, всяко дете би гледало, и не виждаше нищо лошо в това. „Ама това е едно старо дете“, каза тогава тя, а Роджър бе станал, за да изключи телевизора. Няколко години по-

късно в един магазин за вещи втора употреба на плаката на някаква фондация бе видяла Фредерик Арним и един американски лекар, чието име не помнеше, да призовават обществеността да дарява средства за изследванията на болестта, от която страдеше дъщеря му. Не помнеше и името на болестта. Но там отново беше онова лице на детето, което беше видяла по телевизията: лицето на старото дете. И тя никога не беше имала дори сянка на подозрение, никога не почувства нещо особено. Със същия успех баща ѝ можеше да е Мел Гибсън. (Така погледнато, Фредерик Арним може би не беше най-лошият избор). Арним никога не беше търсил дъщеря си. За него старото дете беше негова дъщеря.

Това бяха значи родителите ѝ: пианист от световна величина и собственичка на аукционна къща за изкуство. Бяха ли това родителите, за които Фиона тайно си бе мечтала? Вместо един училищен директор и лекарка? Да, Фредерик и Карла Арним, музика и изкуство, какъв ли би бил този живот! Звучеше като рай. Живот във висшето общество на Берлин. Арт сцената щеше да е неин дом. Домът ѝ: една голяма вила някъде там, където в Берлин се намират големите вили. Такъв щеше да е животът ми, мислеше си тя. Виктория ме е изтръгнала оттам, защото си е мечтаела да има перфектното дете. И какво беше получила? Едно невротично нещо, с което не се разбираше. Тя беше загубила една любяща майка, която до ден-дневен продължаваше да я търси и вместо това беше получила Виктория. Тя ѝ беше изтръгвала блока за рисуване от ръцете и го бе заменяла с дървени кубчета или кукли. Виктория я дърпаше далеч от всеки инструмент, към който Фиона проявяваше интерес. Беше против да пее в хора, казваше, че е по-добре да се занимава със спорт. И ако не беше умряла, когато Фиона бе на тринадесет, все пак достатъчно млада, за да започне да следва наклонностите си, кой знае с какво ли щеше да се тормози сега, защото майка ѝ, която не ѝ беше никаква майка, щеше да я е накарала да тръгне по друг път. Но на тринадесет вече беше прекалено голяма, за да се впусне в някоя дисциплина като вундеркинд. Фиона рисуваше прилично, но не достатъчно добре, за да живее от това. Затова и се беше озовала от другата страна на изкуството, в търговията, независимо, че преди — вече не, сега нямаше енергията за това — си падаше по инсталации и правеше хепънинги като онова нещо на Норт Бридж. Кога за последен път беше направила нещо наистина сама?

Нали беше учила в художествената академия, нали го носеше в себе си, сега в края на краищата имаше доказателство, нали бе наследила творческата енергия, или пък не? И какво правеше с нея?

Нищо.

Потисната, Фиона погледна през прозореца. Това сигурно щеше да се промени след няколко дни, щом дойдеше на себе си. Може би отвикването от диазепам променяше всичко. А пък и терапията, само леки медикаменти. Нямаше пристъпи на страх, нямаше безсънни нощи, нямаше я смазващата умора. Човек никога не остарява за изкуството. Сети се за Астрид Рьокен, на колко беше тя сега? На петдесет? По никакъв начин не създаваше впечатление, че е възрастна. Преоткриваше себе си на всеки няколко години, търсеше собствени материали, собствени теми. Не спираше.

— Искате ли да поговорим?

Не беше чула как доктор Лойд бе почукал. Или той изобщо не беше почукал?

— За какво?

— За каквото искате.

Тя бе казала, че не иска никакви терапевтични беседи, той се беше съгласил. Но нали все пак можем да разговаряме, беше попитал той. Да, да, нямам против, да разговаряме, щом трябва.

— Елате с мен в моята стая, там ще е по-удобно да поседим. Как се чувствате с новите хапчета?

Тя вдигна рамене, насили се да се усмихне.

— Много съм уморена.

— Това е нормално, когато спирате диазепам и тялото се пренастройва. След няколко дни ще мине. Тръгваме ли?

Тя кимна, скочи от перваза, на който седеше и го последва.

ВЕСТНИКАРСКА ДОПИСКА, МАЙ 1984 ГОДИНА

Изключителният германски пианист Фредерик Арним (35 г.) от началото на месеца живее с годеницата си, сопраното Хариет Карингтън-Лойд (26 г.) и двете си деца в Лондон. „Преподаването в Моцартеум в Залцбург бе само междинна спирка, това беше ясно още от самото начало“, каза той. „Освен това от следващата учебна година синът

ми ще учи в Ъпингам. Медицинското обслужване за дъщеря ми също е доста по-добро в Лондон. А пък и Хариет никога не се е чувствала добре в Австрия и Германия“, обясни преместването пианистът.

[1] 2,5-километров мост над залива Фърт ъф Форт, свързващ Единбург и областта Файф. — Б.пр. ↑

20.

Седрик Дарни изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да получи нервен срив. След това се овладя. Поне Бен се надяваше да е така.

— Накратко казано, аз обърках нещата. И сега какво?

Седрик поклати глава.

— Сега ли? Сега всички следи, които може да е имало, са унищожени. А и кой знае какво още е имал за криене този човек, няма да успеем бързо да разберем. Искам да кажа, ние надали ще можем да разберем, но може би полицията ще успее. Само дето това не ми помага много в историята с моята любима мащеха Лилиан.

Маккариган, който бе седнал на най-отдалечения от Седрик стол в хола, дискретно се изкашля.

— Има случай, в който една жена е подправила подписа на бившия си съпруг, за да се добере до ембрионите, които те замразили в щастливите дни на брака си, защото не са искали веднага да имат деца. Мъжът я съди, защото не е давал съгласието си и сега не иска да плаща издръжка. В зависимост от това какво ще реши съда, в нашия случай бихме могли да опитаме...

— Маккариган, оставете тая работа — каза напрегнато Седрик. — Така или иначе трябва да изчакаме отварянето на завещанието. А това може да се проточи, защото швейцарската полиция още не е завършила разследването. Дори пратиха при мен свои служители, за да проверят дали имам алиби и да ми вземат отпечатъци.

Адвокатът се опули.

— Защо не сте ми казали нищо?

— Първо, защото нямам какво да крия. Никога не съм бил в Швейцария и имам алиби, защо ми е притрябвал адвокат. Освен това познавам полицайката от преди това. Второ — Седрик не обърна внимание на високо вдигнатите вежди на Бен и Маккариган — по това време бяхте зает с освобождаването на господин Едуардс от Дърам.

Бен погледна върховете на обувките си.

— Съжалявам, исках да помогна на Фиона, мислех, че ще мога да свърша и двете неща.

— От това на Чандлър-Литън му е светнала червената лампичка. Той е проверил още веднъж кой може да бъдете, бил е информиран, че съществува журналист не само със същото име, но и с подобна биография, а и този Брейди вече е бил наясно, че това новоизлюпено мъжко приятелство е имало само една цел — да се изкопчи информация. Нищо чудно, че след онази вечер, прекарана в приказки, пица и бира, се е покрил. Бен, с онова, което ви е изиграло лоша шега, вече са си чупили главите и най-добрите тайни агенти.

Бен, който наистина нямаше представа накъде бие Седрик, се опули насреща му.

— Една жена — обясни сухо Седрик на младежа. — Милата Фиона. Надявам се да си е струвало за вас. Какво е мнението на вашата приятелка? — тонът на Седрик беше необичайно остър, но Бен не можеше да му се сърди.

— Крайно време е за един открит разговор.

— Сега ще имате достатъчно време за това — хладно каза Седрик.

Бен отново впери поглед във върховете на обувките си.

— Още не. Първо трябва да ида до Берлин — той вдигна глава. — Предполагам, че сега няма да ви трябвавам спешно?

Погледът на Седрик казваше всичко.

— Между другото, аз не мисля, че е прекалено късно. Мога да продължа да събирам доказателства срещу Чандлър-Литън. Никой не може напълно да заличи следите си. Дори той.

Седрик продължаваше да мълчи и да гледа мрачно. Не че Бен се страхуваше от него. Младият мъж му бе прекалено симпатичен, за да се чувства така. А Бен отдавна бе решил, че ще продължи да му помага, независимо от това дали Седрик го иска или не. Първо, защото Бен искаше да поправи нещата, които бе провалил и второ, защото Седрик му харесваше. Сега се сети за нещо, което Седрик беше казал преди малко.

— Сигурно ще се запознаете с жената, която ми счупи главата — каза Бен на излизане. — Ах, да, и поздравете Изобел Хепбърн, ако я видите отново. Както стана ясно, няма смисъл аз да ви предавам поздрав от нея.

С периферното си зрение той видя как Маккариган изду иронично устни, а лицето на Седрик стана моравочервено.

лондон, юли 1989 година

Беше истинско удоволствие да бъде при децата. Фредерик можеше да лети директно от Париж за Рим, по-рано би постъпил точно така, но нещата се бяха променили. Използваше всяка възможност, за да бъде с жена си Хариет и Флис. Хариет се грижеше трогателно за малката, а когато тя отсъстваше, оставаше Сали, добрата стара Сали. Тъкмо и Фредерик младши беше дошъл за няколко дни от Оксфорд. Той следваше медицина и бе казал, че имал да учи много, но все трябваше да има възможност и да си поеме малко дъх. Първата му година там беше вече зад гърба му. Бяха го приели в Оксфорд без проблем.

Фредерик се гордееше със сина си. Беше умен и изглеждаше добре, а благодарение на годините в частното училище притежаваше тъкмо толкова арогантност, колкото бе необходима на хората, за да си проправят път в живота. Добро момче, наистина. Флис също му даваше поводи за гордост. Тя познаваше Моцарт и Бетовен така, както никое дете на нейната възраст. По цял ден слушаше музика и толкова й се радваше! Той едва се сдържаше да не заплаче, щом зърнеше как малката му дъщеря седи съсредоточено, със затворени очи пред стереоуредбата си и си тананика заедно с музиката. За единадесетия й рожден ден той й подари CD-плейър. Тя си го беше пожелала. Когато Фредерик си беше вкъщи, двамата заедно с Флис слушаха един диск, който в момента особено й харесваше. Преди бяха плочи, сега компактдискове. Дъщеря му харесваше много повече тези сребърни нещица. С плочите човек през цялото време трябва да внимава, казваше тя, и през цялото време трябва да ги обръща, за да продължи да слуша. Понякога и Хариет тихо се присъединяваше към тях. Но не оставаше за дълго, беше наясно, че това са много особени моменти в отношенията баща — дъщеря.

Тъкмо слушаха запис на Равел в изпълнение на Марта Аргерих^[1]. След това щеше да разкаже на Флис за Марта. Тя винаги се радваше, когато слушаше музика, изпълнявана от някой, когото баща й познаваше лично. В такива случаи искаше да узнае всичко за този

човек. Просто трябва да ми разкажеш всичко, казваше тя, защото може да не порасна достатъчно, за да се срещна с него.

Тъкмо бяха пуснали диска, когато влезе Фредерик младши. Той застана непринудено на прага, каза „здрости“, разпечатана някакво писмо, хвърли му бегъл поглед и смачка листа.

— Кога най-сетне ще се научи! — изпъшка той и понечи да си тръгне.

— От майка ти ли е? — попита Фредерик.

— Тя знае, че няма право да влиза в контакт с нас. Защо не спира да опитва отново и отново? Бих могъл да подам оплакване срещу нея. Да подам ли оплакване? — попита синът му и с досада обърна очи към тавана.

— Бих могъл да говоря с адвоката си да предприеме нещо — предложи бащата.

— Това няма да доведе до нищо — отвърна синът.

Флис спря диска.

— Просто ѝ е мъчно за нас — каза тя. — Със сигурност няма лош умисъл.

— Та ти изобщо не я познаваш — отрязва я брат ѝ, хвърли смачканото писмо на пода и излезе.

— Това е, защото тя е полудяла заради мен, нали? — обърна се към баща си Флис.

— Но, детенце, как можа да си помислиш такова нещо? Брат ти ли ти го каза? — попита Фредерик ужасен.

Флис поклати глава.

— Но тя е станала такава, след като съм се появила аз — каза тя.

— Глупости — каза Фредерик. — Това е една голяма глупост. Няма нищо общо с теб. Просто един ден тя се е разболяла и лекарите все още не могат да я излекуват, така трябва да гледаш на нещата. Случват се такива работи.

Флис протегна малката си набръчкана ръка към дистанционното на уредбата.

— Може би Фредерик ще може да я излекува, когато стане лекар — предложи тя.

— Първо ще излекува теб — усмихна се бащата.

Флис също се усмихна и поклати глава.

[1] Марта Аргерих — (р. 1941) — аржентинска пианистка виртуоз, смятана за една от най-добрите пианистки от втората половина на ХХ в. — Б.пр. ↑

21.

Лорънс Галахър бе състудент на Бен от времето, когато учеше в Нюкасъл. След като завърши история, Лорънс стана магистър по история на изкуството. След като защити дипломната си работа, той замина за Берлин и повече не се върна. От любов — Тобиас, студент по германистика, родом от Щутгарт, беше завладял сърцето му. Тобиас беше започнал да работи за един голям немски вестник като кореспондент в Берлин и беше дръпнал Лорънс при себе си да пише за култура. Двамата печелеха добре и за няколко години си бяха създали добра репутация. Живееха в огромен апартамент в Шьонеберг, щастливи, сякаш се бяха обикнали вчера, както го увери Лорънс, когато посрещна Бен на летище Шьонефелд.

— Адресът, който ми даде, е съвсем близо до нас. На две минути пеша. Познавам къщата. Наши приятели живеят там.

— И познаваш жената?

Лорънс кимна.

— Не лично, но хората знаят за нея. Кофти история. След като ми писа по мейла, че искаш да се срещнеш с Карла Арним, аз се разтърсих и изрових, каквото можах. Знам много неща, но има и много слухове, а си помислих, че искаш факти, разбира се. Какво знаеш вече за нея?

— Започни, все едно не знам нищо.

— По едно време Карла Арним е била истински фактор на международната арт сцена. Онези, които са излагали в нейните галерии, са били на върха. Правила е невероятни търгове на много места. Родителите ѝ са направили доста повече от това просто да положат основите, разбира се. Още по тяхно време семейството е имало много добра репутация по цял свят. Карла е направила — как да се изразя — последния щрих. Докато не се случило това с детето.

Пътуваха по огряната от яркото слънце автострада край невзрачни, сиви сгради.

— Това с детето — каза Бен. — Преди цели тридесет години. Какво е станало с Карла?

Лорънс се престрои в другото платно, за да изпревари някакъв камион, но след това натисна рязко спирачката, защото пред него изведнъж възникна задръстване.

— Не е могла да преодолее това, че дъщеря ѝ е била болна и навсякъде разказвала историята, че някой е откраднал детето ѝ и го е заменил с друго. Предполага се, че съпругът ѝ е държал положението под контрол, докато един ден тя не разказала всичко в ефир в някакво телевизионно предаване. От този момент нататък за всички е станало ясно, че най-доброто място за нея е психиатричната клиника. Разбира се, не са можели да я държат там вечно. Тя през цялото време се опитвала да спечели медиите на своя страна, но никой не ѝ вярвал, никой не искал да поеме риска да се компрометира с историята ѝ. В един момент съпругът ѝ се развел с нея, отнели ѝ родителските права върху сина им. Говорят, че съпругът ѝ се постарал съдът да постанови тя да няма право да контактува повече с децата и него. Той също така е заплашил със съд всеки, който заяви публично, че дъщеря му не е негова дъщеря. Карла се преместила да живее при своя приятелка, фотографка, много известна по онова време. Казвала се Ела Мартинек.

— А защо „казвала“?

— Още една трагична история. Откакто Карла се пренесла да живее при нея, Ела престанала да снима. Никой не знае защо. Ако беше продължила, щеше да стане истински — ама истински — богата и прочута. Истинска трагедия. Приема лудата при себе си и оттогава нищо не ѝ върви като хората. И всичко това само защото онази жена не е могла да приеме, че е родила болно дете. Ела умира през 1993-та. Някакъв нещастен случай.

Лорънс поклати глава и натисна клаксона. Ухили се, когато шофьорът в съседната кола го погледна възмутено.

— Немците определено прекалено рядко използват клаксона.

— Значи пак сте били на почивка в Италия?

— Прекрасно беше. Рим, три седмици.

— С колата ли?

— Иначе половината удоволствие отива на кино — Лорънс отново натисна клаксона и помахна на шофьора до тях.

— А Карла Арним, от какво живее тя сега?

Лорънс вдигна рамене.

— Сигурно бившият ѝ съпруг дискретно праща по нещичко, нямам представа. Тя всъщност е напълно разорена. След като е била принудена да се оттегли, целият бизнес бил поверен на най-близкия ѝ сътрудник, англичанин на име Джеръми Бартръм. Той бил добър, имал е истински усет за нови таланти, освен това е имал и търговски нюх. Точно правилният човек. Само че за съжаление всичко това се е случвало през осемдесетте. Влюбил се нещастно в някакъв млад художник от Ню Йорк — забравих му името, който се движел с разни музиканти. Пати Смит Груп и всякакви такива. Бил силно пристрастен към хероина. А след известно време се пристрастил и Бартръм. И понеже не искал да се забърква с градските мъжки проститутки, започнал да си взема необходимите пари от фирмената сметка. Както вече казах, имал е търговски нюх. Фалшифицирал счетоводните документи. В един момент всичко излязло наяве, разбира се, банките си поискали парите, Бартръм не можел да плати, последвала съдебна проверка. Това бил краят на аукционна къща „Манхаймер“. Независимо, че Бартръм бил осъден и пратен в затвора за злоупотреби и така нататък, това не помогнало кой знае колко на Карла.

— А какво е станало с дъщерята?

— Със старото дете ли?

Бен погледна приятеля си с учудване.

— Старото дете?

Лорънс бавно потегли, задръстването явно свърши също толкова бързо, колкото се бе образувало.

— Така са го наричали всички. Старото дете. Защото е имало тази болест. Бащата го взел със себе си, първо в Залцбург, след това в Лондон и навсякъде, където се е местил след това. В началото детето присъствало на всеки концерт, а когато здравословното му състояние се влошило, той я вземал само на избрани изпълнения. Детето се появявало също толкова често по вестниците, колкото и бащата. Той винаги твърдял, че дъщеря му е невероятно музикална и той не искал да я лишава от нищо. Или нещо от този род. Починала на тринадесет години. Погребението било в Лондон и се вдигнал голям шум в медиите. Във вашите архиви би трябвало да има нещо по темата.

— В момента нямам достъп — каза Бен и накратко въведе приятеля си в актуалното положение на нещата: че всъщност от година

не работи като журналист. Че не е много наясно какво да прави със себе си. Което важеше както за професионалния, така и за личния му живот.

Лорънс се засмя.

— Значи така, не знаеш накъде те духа вятърът! Остани известно време при нас в Берлин и помисли на спокойствие. Имаме достатъчно място. Говоря сериозно.

Бен не каза нищо, но ако трябваше да бъде честен, предложението му се стори много съблазнително.

— Къде отиваме всъщност? — попита той.

Бяха се отклонили от автострадата, преминаха по някаква алея и в момента се намираха в жилищен район с импозантни бели вили от края на деветнадесети век, заобиколени от големи, обрасли със стари дървета градини.

— Това е Далем, един от най-престижните райони на Берлин — Лорънс му намигна. — Ние не живеем тук, разбира се. Но ще ти покажа някогашната вила на семейство Манхаймер. Родителите на Карла я купили през петдесетте години, когато се върнали от САЩ. Евреи — обясни той. — Навреме са избягали. А след това са били достатъчно смели, за да се върнат — Лорънс спря. — Пристигнахме.

Това беше единствената необитаема къща на улицата. Градината очевидно не се поддържаше от десетилетия и изглеждаше подивяла, бръшлянът бе покрил почти изцяло една малка беседка и многобройните статуи. Във високата трева Бен видя три врани. Вилата определено беше най-впечатляващата постройка на тази улица: огромна класицистична сграда с шест колони, които украсяваха фасадата. На покрива — някога бакърен, сега зеленясал купол, заобиколен от тераса. Прозорците си бяха още здрави.

— Брокерът — каза Лорънс, който отгатна за какво мисли Бен — е защитил целия имот с аларма, за да не се шляят всякакви и да не счупят нещо. Но не може да го продаде. Вече многократно смъква цената. Наш познат е — обясни той. — Гейовете в Берлин се познават малко или много.

Бен тръгна покрай оградата към съседната къща. Перфектно окосена ливада, подрязани дървета и храсти, в далечината се чуваше детски смях. Люлка, пясъчник и играчки.

— Фредерик Арним все пак можеше да се грижи за вилата — каза той.

Лорънс поклати глава.

— Принадлежала е на семейство Манхаймер. Преди сватбата той настоял имуществото да бъде разделено. От чиста гордост. Тогава е бил просто един голтак, бих казал, и не е искал всеки да си мисли, че е с Карла само заради парите. Но след това нещата са се обърнали. Сега той е човекът с парите. А вилата е собственост на банката. Сградите, в които е била аукционната къща и галериите, са се продали добре, много добре дори. На най-хубавото място са били — Ку'дам, веднага след падането на стената, когато всички се турнали към Берлин, са ги лапнали бързо. Но къщата... — той хвърли кратък поглед към вилата на Манхаймер, след това се обърна. — Хайде, да тръгваме, обиколката из Берлин тъкмо започва.

Четвърт час по-късно бяха на прочутия Курфюрстендам, най-люксозната търговска улица на стария Западен Берлин.

— В момента баровско е по-скоро в източната част, на Фридрихщрасе. Това, което виждаш тук, е *fin de siecle*^[1], на ХХ век. Мръсотията по олющените фасади също е от тогава. Но на мен ми харесва — той сви в една пряка, на която бяха подредени паркирани коли на милиметър една от друга.

— Някога тук е била аукционната къща.

Той посочи голяма бяла градска къща, строена в духа на югендцил^[2], с красиви балкони. Приземният етаж бе зает от елитен на вид ресторант.

— На горните етажи са луксозно ремонтирани частни жилища.

Те се качиха на колата и минаха няколко преки, Лорънс зави няколко пъти. Бен отдавна беше загубил ориентация. Щом стигнаха едно по-голямо кръстовище, Лорънс каза:

— Отново сме на Ку'дам. Виждаш ли ей онзи шоурум там?

Беше шоурум на луксозна автомобилна марка.

— Сега не ми казвай, че преди това е била една от галериите на Манхаймер.

— Преди това е била една от галериите на Манхаймер.

— Значи банката все пак е получила доста голяма част от парите си.

— Остава само да се продаде вилата.

Продължиха с колата по Ку'дам. Обиколката стана малко по-туристическа. Бен видя прочутото кафене „Кранцлер“, разрушената камбанария на Гедехтнискирхе^[3], КаДеВе^[4]. След това стигнаха в Шьонеберг.

Както Бен забеляза още на Ку'дам, тук хората излъчваха някакво спокойствие, граничещо с ленивост, но все пак в погледите се четеше будност, бдителност. Лъвовете, полегнали на сянка: само дремят, готови всеки миг за скок.

Лорънс намери едно невероятно тясно място за паркиране, напъха колата си в него и посочи една шестетажна жилищна сграда, чиято фасада беше почти черна от вековната мръсотия.

— Тук живее Карла Арним — каза той.

— Така си представях Берлин.

— Имат течаща вода и от преди близо пет години централно отопление, а, да, и тоалетните вече не са на полуетажа.

Бен искаше да разпита още, но само се ухили.

— Веднага ли искаш да идеш при нея?

Бен кимна.

— Ако си съгласен?

— Целият ми ден е посветен само за теб. Освен това умирам от любопитство. Още не съм я виждал на живо. Само на снимки. Снимки, правени от Ела Мартинек. Тоест много стари и много хубави снимки. Но също така и снимки на колегите от булевардната преса. Те не я представяха в толкова добра светлина. Сега вече никой не се интересува от нея. Ела Мартинек е загинала две години след смъртта на старото дете, тогава вестниците отново са проявили интерес към Карла. Здравата са я наругали след погребението на дъщеря ѝ, обявили са я за лоша майка и така нататък. А малко след смъртта на Ела се е появила още една снимка. Случайно направен кадър, с който някакъв съсед е искал да си докара някоя друга марка отгоре и го е продал на пресата. На снимката е съвсем изпаднала и рови в една кофа за боклук. Както ти казах, след твоя мейл още веднъж проучих всичко за Карла и обкръжението ѝ. Тази снимка беше шокираща.

Той отвори жабката на колата и подаде на Бен една папка.

Бен я отвори. Снимката, за която Лорънс говореше, беше най-отгоре: Карла с рошава, немита коса, с тъмни сенки под очите, с изострени от мъка черти. Беше облечена с овехтяло палто, под него —

прекалено широка, светла дреха. Бен се взря по-внимателно и разбра, че това е старомодна нощница. Карла се беше навела над отворената кофа за боклук и ровеше в нея с двете си ръце. Може би само търсеше нещо. Може би пък преживяваше по този начин. Снимката беше от 1993-а, но на нея не се виждаше жена на около четиридесет и пет години. Тази жена изглеждаше на седемдесет. Сякаш се бе състарила преждевременно. Като старото дете.

— Мнозина казват за Берлин, че се страхуват от този град, бил прекалено голям и анонимен, никой не познавал съседите си — каза Лорънс, когато слязоха от колата и тръгнаха към сградата. — Това са глупости. Тук се сплетничи и одумва като в някое село. Хората говорят за Карла, че си го е заслужила. Който се отнася към дъщеря си така, както тя го е направила, не може да бъде добър човек. Мисля, че я съдят прекалено сурово. Жената има някакво психическо отклонение, което не може да бъде излекувано по терапевтичен път. Такива неща се случват. Целият град е пълен с хора с психически смущения.

Бен се спря и хвана приятеля си за ръката.

— Чакай. Преди да говорим с нея, трябва да знаеш нещо.

Лорънс нерешително се засмя.

— Ей, мили мой, не съм те виждал с такъв израз на лицето. Какво има? Да не ни чака с брадва зад вратата?

Бен извади от вътрешния джоб на якето си снимка на Фиона, която бе взел, за да я покаже на Карла. Лорънс я взе от ръката му.

— О, Карла в по-добрите си времена. Откъде я имаш? Изглежда някак си прекалено съвременна.

— Това не е Карла.

— Хей, съкровище. Благодарение на теб съм експерт по Карла Арним. Виждам я, щом си затворя очите! Кой трябва да бъде това, моля?

Бен вдигна рамене.

— Изгубената й дъщеря.

лондон, 15 септември 1991 година

Беше голямо погребение. Всъщност беше огромно. Фредерик бе поканил всички, които познаваше. И повечето се бяха отзовали на поканата. Освен това имаше безброй много зяпачи, които специално ангажираната за този ден охрана държеше далеч от мястото на

събитието, но не прекалено далеч. Хората от пресата трябваше да имат какво да снимат. Беше голямо погребение.

Държаха се много речи, той самият също каза няколко думи, агентът му беше помогнал за написването. Времето беше чудесно, а мястото, което бяха предвидили за Флис, бе живописно — под плачещи върби. Околните гробове бяха много красиви, точно както Фредерик ги харесваше: овехтели мраморни ангели, накъдето и да погледне човек. Гробището Кенсъл Грийн беше едно от най-прекрасните места в града. Фредерик с удоволствие се разходи наоколо. Тук бяха погребани безбройно много известни личности, а сега тук лежеше и Флис. Не можеше да измисли по-добро място за нея. В крайна сметка и тя самата бе избрала Кенсъл Грийн за себе си. Колко често се бяха разхождали тук, докато тя все още можеше да ходи сама. По-късно той я буташе по алеите в инвалидната количка, а тя бе казала: Да, татко, това е много хубаво гробище, та тук лежи Уилки Колинс, когото толкова харесвам, и Тролъп, и Текери. Тя толкова обичаше да чете, милото дете, да чете и да слуша музика. Тя беше за него истинска радост, истинско богатство в живота. И разбираше, че ще умре скоро. Това я натъжаваше, но тя винаги казваше: Татко, тогава ще ми е по-добре и трябва да ми обещаеш, че винаги ще си мислиш, че ми е по-добре.

Той избърса сълзите си и смело се усмихна, докато хората се тълпяха край него, за да му изкажат съболезнованията си. Напоследък синът му, Фредерик младши, който вече бе на двадесет и продължаваше да следва медицина в Оксфорд, се беше отчуждил съвсем от баща си, но той можеше да се гордее с него, защото момчето си вършеше работата добре. А и защо трябваше да се дразни в сянката на баща си? Особено сега, когато Фредерик бе стигнал абсолютния връх на световната слава. Как можеше синът му да издържи в същия бранш? Всички щяха да казват: той е тук само заради баща си. Тогава по-добре да е медицина, добре си беше. Та значи Фредерик Джуниър, той сложи роза на ковчега, Хариет я натика насила в ръцете му малко преди това. Дано никой не е забелязал. После една лопатка пръст и сега се упъти към него, стисна ръката му и каза: трябваше да поръчам тест за бащинство.

Фредерик не пускаше ръката на сина си. Дори я стисна по-здраво и го дръпна зад съседния гроб, за да не ги слушат другите. Момчето

очевидно бе полудяло.

— Какъв тест? — попита Фредерик. — Кръвен тест?

Синът му вдигна рамене.

— ДНК — каза той. — Един нов метод. Не си ли чувал за него? С него може със сигурност да се установи дали човек е роднина с някого. А Флис определено не беше нито твоя дъщеря, нито моя сестра. Дори и половин сестра не ми беше. Не ми беше никаква. Беше чуждо дете.

— За мен тя беше всичко — вбеси се Фредерик и бързо се огледа дали наистина не ги чува никой. Хариет ги гледаше въпросително. Фредерик поклати успокоително глава. — Какво целиш с това? — попита той сина си.

— Искам да знам дали мама беше права — отвърна синът му.

— Откога започна да се интересуваш от майка ти? — гневно попита той. — Никога не си искал да имаш нищо общо с нея!

— А какво общо има това с въпроса дали е била права или не? — погледна го предизвикателно синът му.

— Ще ти кажа нещо за майка ти, слушай ме внимателно. Никога не я е било грижа нито за теб, нито за Флис, нито за когото и да било. Тогавя я интересуваше само това да бъде права. Беше чиста проба инат, затова направи всичко това. Проклетият инат! Зор да е права! Иначе щеше да се грижи за теб и Флис.

— Наистина ли го вярваш? — попита Джуниър.

— А сега отгоре на всичкото ти подкрепяш това безумие! — изръмжа Фредерик. — Каква полза имаш от това? Защо го правиш?

— Ще търся сестра си — каза младежът.

— Току-що погребяхме сестра ти — с тези думи Фредерик си тръгна.

Какво си въобразяваше това момче? Не можеше да проумее. Просто не го разбираше. Беше му чужд още като дете. Да прави, каквото ще, стига да го остави на мира.

Хариет го прегърна и го целуна по бузата.

— Да вървим — каза тя. — Имаме толкова неща, които трябва да свършим, чакаме много гости. А и доктор Инграм иска да подпишеш още някакви документи, подготвил е всичко за фондацията ти, с това ще станеш доктор хонорис кауза в Харвард.

Фредерик кимна.

Те бавно тръгнаха към изхода. Там, пред портата, стояха фотографите, зад тях — зяпачите. Мрачна, спокойна тълпа. Всички носеха венци с траурни ленти и цветя. Щяха да ги оставят на гроба на Флис, а ако управата на гробището не ги пуснеше, щяха да оставят всичко пред портата. Флис беше станала знаменитост. Беше добро дете. Фредерик се спря и извади кърпичка, за да попие сълзите в ъгълчетата на очите си. Буря от фотографски светкавици съпроводи този жест. Той кимна наляво, после надясно и последва жена си към черната лимузина.

[1] Fin de siècle (фр.) — краят на века. — Б.пр. ↑

[2] Югендцил (ар нуво, сецесион) — стил в изкуството от края на XIX и началото на XX век. — Б.пр. ↑

[3] Храм в памет на кайзер Вилхелм, разрушен през Втората световна война, камбанарията е запазена във вида, в който е била след бомбардировките. — Б.пр. ↑

[4] КаДеВе (KaDeWe — Kaufhaus des Westens) — Голям универсален магазин в Берлин, отворил врати през 1907 г., един от най-големите в Европа и света. — Б.пр. ↑

22.

— И вие смятате, че тази жена, при която сега отива вашият познат, е ваша майка? — попита доктор Лойд.

Фиона кимна и му подаде разпечатка, която бе направила на снимката на Карла Арним. Той дълго гледа снимката и след това каза:

— Наистина има прилика.

Фиона плъзна поглед из стаята. Дебел килим, стените — боядисани в тъмночервено. Високи библиотеки, писалище, два стола за посетители. Беше казала, че не иска събеседване с терапевт, искаше просто разговор. Затова сега седяха в кабинета му. Тя констатира, че тук нямаше никакви семейни снимки. Отбеляза и това, че той не носеше венчална халка. Беше привлекателен, нямаше никаква причина да не е женен. Не беше и гей. Фиона веднага разпознаваше гейовете, независимо от това, колко отдавна бяха женени и колко деца бяха направили. Може би просто не иска да се обвързва?

— Човек може да ни обърка, толкова си приличаме — каза тя и се усмихна.

— В зависимост от ъгъла, под който са снимани, хората могат да си приличат, а в реалния живот да нямат нищо общо помежду си — отбеляза доктор Лойд. — Това единствената нейна снимка ли е, която сте виждали? Моля ви, не ме разбирайте погрешно. Просто не искам да си създавате прекалено големи надежди.

— Не си ги създавам.

Доктор Лойд за момент я погледна мълчаливо. След това каза:

— Колко важно е за вас да определите произхода си?

Тя обърна очи към тавана.

— Не съм тук, за да водя терапевтични беседи. Казахте, че ще си говорим за каквото поискам. Има две неща: първо, все още не се чувствам достатъчно добре в клиниката ви. И второ, развълнувана съм, защото открих истинските си родители. Във всеки случай мисля, че е така и, честно казано, бих ви била признателна, ако за известно време

ме оставите да продължа да вярвам в това — тя отново се усмихна. — Достатъчно рядко ми се случва да се радвам на нещо.

— И също толкова тежка би била депресията, в която ще изпаднете, ако...

— За тази работа имаме хапчета, нали така? — тя се засмя. — Знам какво правя, не се притеснявайте. Просто искам малко да си помечтая и да се порадвам.

Той наведе глава встрани.

— За какво мечтаете?

Тя вдигна рамене.

— Може би най-накрая да стигна донякъде?

— Ами ако биологичните ви родители не могат да ви дадат точно това?

— Защо да не могат? Не смятам да се нанесе при тях или да им искам джобни пари. Само искам да знам коя съм. И с вас се бяхме разбрали да не провеждаме терапевтична беседа — тя шеговито вдигна ръка. — Сега аз съм наред да питам. Защо не сте женен?

— Кой казва, че не съм?

— Съдя по всичко в този кабинет и по вас включително.

Лойд се засмя.

— Добре. Печелите. Не съм женен. Не смятам, че бракът е нещо необходимо. Вие да не би да сте на друго мнение?

Фиона изду устни.

— Всъщност, защо не? Ако двама души наистина се обичат?

— Тогава трябва да ви попитам защо вие не сте омъжена. Но не мога, защото тогава отново ще кажете, че ви подлагам на терапия — ухили се той.

— Не съм, защото, аз... — тя се запъна. Затърси подходящите думи. След това каза замислено: — Защото на тридесет и една все още продължавам да търся себе си, не искам да поема отговорност и чакам изведнъж да се появи някой и всичко да си застане по местата. Може би смятате, че съм достойна за съжаление? Питам ви като човек, не като терапевт.

Той дълго я гледа.

— Но какво ще стане, ако намерите майка си и се окаже, че тя никога не ви е обичала и сега също не може да ви обича?

Тя учудено поклати глава.

— Тя ме е търсила в продължение на повече от тридесет години. Защо да не ме обича?

— Може би целта ѝ е съвсем друга?

— Но каква? Публичност? Тя отдавна я е загубила. Простила се е с целия си живот, защото ме е търсила.

— Да, точно така. Заради вас е загубила живота си. Какво е струвало това на хората около нея? — меко попита доктор Лойд.

Фиона го погледна уплашено.

— Можете ли да поемете тази отговорност? — продължи той. — Преди малко ми казахте, че не се чувствате в състояние да поемете отговорност. Фиона, искам наистина да проумеете какво може да се стовари върху вас. Ако тази жена е вашата майка, което още не е сигурно, значи за последен път ви е виждала като кърмаче. Двете не се познавате. Какво имате да си кажете? И какво смятате да правите в бъдеще?

Фиона го зяпаше с широко отворени очи. Вслушваше се в думите му и се опитваше да задържи радостта у себе си и да не я остави да умре. Най-накрая поклати глава.

— Смятам да мисля за тези неща, чак когато стане окончателно ясно дали това е тя или не — тя вдигна едната си вежда.

— Никаква терапия, значи, а? И какво направихте от цялата работа? Терапевтичен сеанс. Не можете по друг начин, нали? Затова ли не сте женен? — намигна му, за да притъпи остротата на думите си. — Знаете ли какво, уморена съм. От тези, новите хапчета, се чувствам също толкова уморена, колкото от валиума. Прибирам се в стаята си.

Той се надигна.

— Ще ви изпратя. Умората вероятно се дължи на промяната. След няколко дни ще се почувствате много по-добре, обещавам.

Стаята ѝ беше на третия етаж. Тя вяло се изкачи по стълбите, докато психиатърът я придържаше с ръка на гърба. Когато стигнаха до стаята, тя веднага се хвърли на леглото.

— Това е от новите хапчета — сънено промърмори тя. — Не може ли да ми дадете други? Толкова съм скапана...

— Нали вече ви казах...

— Не, от хапчетата е, просто ми повярвайте. Ако има нещо, с което съм запозната, то е с подобни неща — тя вече не можеше да държи очите си отворени.

— Единственото, което искате, е да сте права — каза Лойд.

Фиона не можа да разбере какво имаше предвид. Вече почти се беше унесла.

— Какво става — измънка тя и се опита да стане. Тя примижа насреща му, но виждаше като през матирано стъкло.

— Спете, Фиона, спете — той изгаси лампата, излезе от стаята и тихо затвори вратата след себе си.

Фиона отново се отпусна на леглото и затвори очи. Не след дълго започна да сънува и в съня ѝ се стори, че чува как в ключалката на вратата на стаята се завърта ключ. Веднъж, и още веднъж.

23.

Лицето на Карла Арним изглеждаше също толкова старо и съсипано, като на снимката от деветдесетте години, но независимо от това сега, когато Бен се бе изправил директно пред нея, приликата с Фиона бе потресаваща. Беше прилично и чисто облечена, косата ѝ бе измита и сресана. Движенията ѝ изглеждаха невероятно бързи и сръчни, а онова, което най-много впечатли Бен, беше младият ѝ глас. Ако човек затвореше очи, можеше да си помисли, че пред него е някоя тридесетгодишна жена. Или Фиона. Още от първите думи Бен с облекчение установи, че Карла Арним е много далеч от озлобената, побъркана жена, каквато я изкарваше пресата.

— Специално от Англия, казвате? От пресата? — тя се засмя. — Заповядайте, влизайте. Влизайте и разказвайте — Карла ги заведе в кухнята си.

— Всъщност по-скоро ние бихме искали вие да ни разкажете нещо — каза Бен.

— О! — засмя му се тя. — Значи не смятате, че съм луда? — тя се облегна на умивалника, взе домакинската кърпа с едната ръка, една чаша в другата, но не я избърса.

Кухнята не беше модерна, с вградени шкафове, а представляваше някаква смесица от стари шкафове и още по-стари електроуреди. Чиниите, порцелановите и стъклените чаши, които Бен видя подредени в разклатения бюфет в стил бидемайер, също бяха различни, събирани от тук от там. Карла очевидно беше редовен посетител на битпазарите. Или си намираще нещата в боклука? Сети се за снимката, която Лорънс му показа в колата. От друга страна всичко беше чисто и подредено. Би ли могла една жена, която държи на чистотата, да събира вещите си от кофите за боклук?

Бен започна да търси думите, с които да я подготви за онова, което искаше да ѝ каже.

— Първо искам да ви благодаря, че се съгласихте да говорите с нас — започна той малко безпомощно.

— Аз много се радвам, когато някой наминава. Бих се радвала, ако имах повече гости, но хората се страхуват от мен. Всичко е заради онази тъпа снимка, която се появи по вестниците преди повече от петнадесет години. Толкова време мина, а те продължават да ме избягват, сякаш съм заразеноболна.

Говореше гладко английски, с ярко изразен американски акцент. Израснала е в САЩ, спомни си Бен.

— Нямате ли си някой, с когото да си говорите? — попита Лорънс.

— Има една жена, която се държи приятелски с мен. Тя е художничка и живее наблизо. На нея ѝ е все едно какво говорят хората за мен. Казва се Астрид.

— Ръокен? — попита Лорънс. — И аз я познавам. Добри приятели ли сте с нея?

Карла вдигна рамене.

— Говорим си понякога. Нямам истински приятели. Само няколко души, които от време на време си приказват с мен. Имам невидими приятели.

Тя им смигна и им разказа за мрежата, която ѝ помогнала да преживява дните. Там, каза тя, се запознавала с хора, които не знаели коя е била и затова си общували с нея съвсем непредубедено. Само виртуално, но все пак. Научила се, че ако иска да завърже приятелство, не бива да стоварва историята си веднага върху всеки. Независимо, че не го смятала за правилно, започвала приятелствата със своеобразна лъжа. Но така стояли нещата. До срещи в реалността почти не се стигало.

— Един приятел на Астрид направи малкия ми сайт и ми отвори електронна поща. Там не се случва кой знае какво. Всъщност може да се каже, че от години не се случва нищо. Но не ми се иска просто да го затворя, защото не искам да се отказвам от надеждата. И може би защото искам да дразня бившия си съпруг. Искам да му покажа, че няма да се предам. Затова ли сте дошли? Заради Фелицитас?

Бен заобяснява деликатно. Каза ѝ за Фиона, млада жена, която явно се е озовала при осиновителите си при неясни обстоятелства и в момента търси истинските си родители. Съобщи ѝ, че е родена в Берлин по същото време, когато е била родена и Фелицитас и, както каза Бен, случайно се е натъкнала на нейния сайт.

Карла реагира учудващо спокойно. Тя стана, предложи на двамата млади мъже кафе, разказа им за много жени, които през годините я били търсили, защото си мислели, че са осиновени, а родителите им не са истински родители. Дори и да не била загубила надежда, тя се беше отучила да изпада в състояние на радостно очакване при всяко подобно запитване.

— Поддържате ли връзка с вашия бивш съпруг? — попита Бен, след като Карла направи кафето.

Тя поклати глава.

— Нито с него, нито със сина ми — погледът ѝ се плъзна през прозореца на кухнята и тя отново меланхолично се усмихна, сякаш гледаше в далечното минало, а не в сивата стена на сградата отсреща. — Казвахме му Младши. Всъщност се казва Фредерик, както баща му. Фредерик Якоб Арним. Дядо ми беше Якоб. Но винаги сме му викали Джуниър.

— С какво се занимава той сега? — поинтересува се Лорънс. — Художник ли е или музикант?

Карла поклати глава.

— Следва медицина! Не личеше да има някакъв талант, нито музикален, нито художествен. Може би ще стане учен, казвахме си едно време, но само се шегувахме. Той наистина нямаше никакви особени дарби.

— И той не иска да общува с майка си, така ли? — зададе Бен следващия въпрос.

— Явно не. В началото му бе забранено да общува с мен — обясни Карла. — Или по-скоро на мен ми беше забранено да общувам с него. Бившият ми съпруг направи така, че съдът да ми отнеме родителските права. Беше ми забранено да се приближавам до сина си по-близо от триста метра. Триста ли бяха? — тя вдигна рамене. — Пиших му писма, и на това няхах право, но ми беше все едно. Само че за съжаление той никога не отговори. И до днес не е отговорил.

— А онази ваша снимка — попита Бен. — Как се стигна до там? Неволно изхвърлихте нещо и след това го търсехте ли?

Карла не се ядоса на въпроса. Тя им разказа за Ела Мартинек, как умряла неочаквано. Радиото ѝ паднало във ваната. Трагедия, ужасно нещастие.

Предишния ден Ела разчиствала жилището, изхвърлила купища документи и стари снимки. Карла случайно попаднала на лист хартия, който Ела явно била изпуснала, докато изнасяла боклука. Било старо писмо, което Карла била написала на някогашната си съседка през 1980-а. Била дала това и още няколко други писма на Ела с молба да ги изпрати до получателите. Очевидно тя не била изпълнила тази молба на приятелката си. Затова Карла хукнала към кофата за боклук, за да види какво още е криела от нея. Така се появила снимката, която сега всички бяха виждали.

— Намерихте ли нещо? — попита Лорънс.

Карла кимна и се засмя.

— Много мои писма, които трябваше да изпрати, а никога не го е сторила. И дневника на Ела. Имала е връзка със съпруга ми, представете си само. Но всичко това е простено и забравено — тя погледна приятелски двамата мъже. — Да не би да сте намерили дъщеря ми?

Бен извади снимката на Фиона и внимателно я сложи на масата.

— Има една млада жена, която търси родителите си. Не сме много сигурни, но...

— Та това съм аз! — извика Карла, щом видя снимката. — Не познавам тази снимка. Ела ли я е правила? — тя сбръчка набразденото си чело. — Знаете ли, това съвсем не е стилът на Ела.

— Не, това не сте вие, това е вашата дъщеря.

Карла го погледна с умиление.

— Моята дъщеря?

— Да. Мисля, че я намерихме.

Бен понечи да посочи снимката на Фиона, когато Карла рече:

— Значи искате да ми представите едно малко момиченце, което може да е моята дъщеря?

И Бен бе обзет от много лошо предчувствие.

БЕРЛИН, НОЕМВРИ 1993 ГОДИНА

Карла се събуди, защото Ела шеташе шумно из коридора. Да не би да се беше успала? Все още се чувстваше много изморена. Примигвайки, се опита да види цифрите на радио будилника: пет и половина сутринта. Това просто не можеше да бъде.

Измъкна се от леглото и отвори вратата на стаята си. Коридорът беше празен. Но чуваше стъпките на Ела по стълбите. Тя слизаше надолу. На пода лежеше лист хартия с почерка на Карла. Вдигна го и прочете:

Уважаема госпожо Келър,
Със сигурност знаете коя съм.

Бяха написали това писмо преди тринадесет години. Ела бе обещала да го изпрати. Защо не го беше изпратила?

— Какво значи това? — съвсем тихо попита тя, когато Ела се върна. Беше още по пижама, отгоре имаше хавлия. Ела взе писмото от нея и се изчерви.

— Извинявай, трябваше да ти кажа. Не можах да намеря адреса.

— Не си могла да намериш адреса? — този път Карла кресна. — Ами ако това е бил най-важният адрес? Да си се замисляла за това?

Ела мълчеше.

— Точно тази Келър най-много я подозирах и ти знаеш това!

Карла се опита да вземе писмото от Ела, но тя се обърна рязко и се втурна в кухнята, където го нахъса на малки парченца и го хвърли в боклука.

— Всичко свърши — каза Ела. — Разбери го вече. Свърши. Никой никога няма да дойде и да ти каже: да, госпожо Арним, права сте, Флис не беше ваша дъщеря, а това тук е вашата истинска и единствена Фелицитас! — тя разтърси ядно глава. — Това никога няма да се случи, чуваш ли? Никога!

Карла я гледаше със зяпнала уста.

— Защо ми говориш такива неща?

— Защото това е истината — извика Ела. — Съсипа собствения си живот, покрай това съсипа и моя, защото се вкопчи в мен и не желаше да ме пуснеш, защото съм била единствената ти приятелка и заради твоята фикс идея за разменените деца. Не виждаш ли в какво сме се превърнали? В две озлобени, самотни жени!

Карла видя сълзи в очите на Ела, преди тя да се обърне и да хукне към банята.

— Ела — извика тя подире ѝ. — Ела, защо говориш така?

Ела само затръшна вратата на банята. След това Карла чу как пълни ваната. Изчака за миг и започна да чука по вратата.

— Ела?

— Остави ме! Най-накрая! На мира! — дочу се вик отвътре.

Карла уплашено се олюля назад. Две озлобени самотни жени? Но нали бяха заедно, имаха приятелството си, имаха...

„Какво правеше Ела толкова рано сутрин по пижама на стълбището?“, прекъсна тя мислите си. Грабна едно от старите си палта, беше малко поизносено, но топлеше, иначе беше само по една стара бяла нощница на майка си, която бе запазила от сантименталност, облече се и излезе.

Ела бе дошла отвън. Сигурно беше ходила на двора. Карла слезе по стълбите и излезе долу през задния вход. Аха, и тук лист хартия. Отиде до контейнера за хартия и надникна вътре: вчера го бяха изпразнили, а сега вътре имаше доста боклук. Наведе се над края, но не можа да види нищо. Видя една кофа, явно забравена от домоуправителя, сложи я пред контейнера, качи се отгоре. Все още не виждаше нищо. Би могла да обърне контейнера... Стори го.

И намери стари вестници. Стари снимки. Останалите писма, които беше писала. Дневниците на Ела. Тя си е водила дневник? Събра дневниците и ги взе. Остави преобърнатия контейнер така, както си беше.

От банята тихо се чуваше как свири радиото. Ела беше все още във ваната. Още по-добре. Карла отиде в стаята си и започна да чете дневниците на приятелката си. Потърси времето, когато двете се бяха запознали. Защото искаше да знае, какво си е мислела Ела за нея. Симпатична, мила, интересна, умна, ала-бала. Съмнение относно това, че историята на Карла за разменените деца може да е истина. Окей, това не беше нищо ново. Разлисти нататък. Зачете отгоре-отгоре. Ставаше дума за някаква любовна афера. Каква афера? Ела никога не бе споменавала нещо за мъж...

Фредерик. Там си го пишеше. Ела и Фредерик. Карла чу как кръвта пулсира в ушите ѝ. Затвори очи, беше бясна, виждаше само червено, защото светлината от нощната лампа биеше право в клепачите ѝ. Фредерик и Ела.

Карла запрати дневниците на пода и хукна към банята.

— Спала си с мъжа ми, ти, долна курва такава?! — изръмжа тя и блъсна заключената врата. — Отвори веднага или ще разбия тая врата! Защо го направи? — сега вече ритна вратата. Боса. Не почувства нищо.

Отвътре не се чуваше нищо освен музиката, която вървеше по радиото.

— Кажй нещо най-накрая! Лайно такава! Като излезеш от тук, ще те унищожа — започна да блъска по вратата с юмруци.

След това чу пликсане.

— Това нямаше нищо общо с теб... Моля те, успокой се!

Но Карла не се успокой. Тя блъскаше като луда по вратата и крещеше. Докато не се чу пукот и светлината в цялата къща угасна. Радиото бе спряло да свири. Мина известно време, докато Карла проумее какво се беше случило. Бяха се изключили бушоните. Не беше за първи път. Отиде до таблото и ги пушна отново. Този на банята почти веднага след това изпука и се изключи отново. Проклета, несанирана стара сграда, помисли си тя.

След това се върна пред вратата на банята и отново блъсна по нея.

— Отвори шибаната врата и излез! — кресна тя.

Но вече не се чуваше нищо. Дори радиото.

Чак към обяд тя започна истински да се притеснява за Ела. Извика домоуправителя, който отвори старата врата с шперц.

Откриха Ела мъртва във ваната. Радиото беше във водата върху корема ѝ.

Карла падна на колене и се разрида.

24.

Да се събудиш и да не знаеш къде си — това бе нормално след някое парти. Но когато със сигурност не е имало никакво парти, бе най-малкото неприятно. И това винаги караше Фиона да се страхува. Особено днес. Защото не можеше да се отърве от чувството, че трябва да знае съвсем точно къде се намира в момента, но просто не можеше да се сети. За сметка на това имаше шум в ушите, а в главата ѝ бе мъгла с видимост под десет метра. Лежеше на някакво легло, това беше ясно, но не знаеше къде стои това легло. Беше тясно, за един човек, значи вероятно не бе спала с никого. Отново затвори очи, за да сглоби в главата си откъслеците, които бе видяла в сумрака.

Всъщност защо в сумрака?

Отвори очи. В стаята нямаше източник на светлина. Отвън идваше някакво слабо сияние. Уличен фенер? Решетка на прозореца. Само едно легло. Но удобно. Стаята — не особено голяма. Може би междуременно беше заспала още веднъж, нямаше представа, но след известно време се сети къде е. Психиатрична клиника, добре, беше по нейно желание, значи не е чак толкова зле.

Но защо се чувстваше толкова скапана?

От страничните ефекти на новото лекарство. Не, не, заради абстиненцията от старото. Или все пак са страничните ефекти? Кога за последен път беше пила хапче? Късно през нощта ли е било или рано сутринта? Още беше обута, облечена и гримирана. Така е заспала по някое време, а сега се беше събудила, пак неясно кога. Не можеше да се концентрира, забеляза, че отново и отново се унася, опита да се съпротивлява, но защо всъщност, защо да не продължи да спи, в един момент човек се напива и тогава разбира всичко, а пък и нямаше никаква причина, нали? — никаква причина да се притеснява, тук всичко беше както трябва, беше затворена на сигурно място, всичко беше наред, всичко.

Когато се събуди отново, беше по-светло. Сумрак. Сутрешен сумрак, ето на. Би могла да стане и да хапне нещо. Да пийне. Чай. До

леглото имаше телефон, като в хотел. Щеше да се обади на някого и да каже: искам да хапна нещо. И да пия. Чай.

Само дето не можеше да се обади, защото ръцете ѝ бяха потежки от олово. Лежаха от двете ѝ страни и не помръдваха. Ама изобщо не се помръдваха. Но може би сънят щеше да помогне. За какво му е на човек чай, когато още не се е събудил като хората. Да поспи. Да си почине. Това беше добре.

Слънцето беше високо, когато се събуди следващия път. Слънцето ли? Преди това не беше ли мъгливо или мъглата бе само в главата ѝ? Успя да надигне горната част на тялото си и да погледне през прозореца. По него имаше решетки, все още. Това си беше нормално. Заради опасността от самоубийство. А при това човек може да се самоубие по много други начини, целият живот си бе едно голямо самоубийство. Всъщност въпросът беше всеки да намери най-добрия начин за себе си. За съжаление само малцина знаеха какъв е той и избираха грешното решение. Болест, например. Е, добре, щом така смятаха. Фиона замига, прогони сенките пред очите си и седна на ръба на леглото. Направи го, беше възможно, не беше чак толкова зле. Какво бе определението на Фиона за „не чак толкова зле“? Когато човек може да се движи и все още виждаше, имаше обоняние и слух, можеше да чува и чувства.

Тя бавно стана от ръба на леглото и отиде в малката баня. Взе душ, изми си зъбите, отиде до тоалетната, преоблече се. След това обаче не се почувства по-добре, а все така, без промяна. Уж беше дееспособна, но си оставаше някак със замъглено съзнание.

Хапчетата. Странични ефекти от новите. Или абстиненция от старите. При всички случаи е нормално, съвсем нормално, сърцето ѝ още биеше и можеше да вижда всичко, да усеща мирис, да чува, имаше вкус и чувстваше. Само дето сърцето биеше малко по-бързо, но това се случваше. Със сигурност е абстиненция, сега, като се замислеше. Всичко си бе в реда на нещата.

Бен... Имаше нещо около него. Трябваше да говори с Бен. Трябваше просто за няколко минути да мисли само за Бен и да казва азбуката. Тогава щеше да се сети, тя винаги правеше така, когато трябваше да се концентрира, започна да казва азбуката наум и тогава си спомни, просто така.

Спомни си за майка си на буквата В. В. всъщност не ѝ беше майка, но се сети за „майка“, това беше добре, спомни си за какво трябваше да говори с Бен. Мобилният ѝ телефон бе в дамската чанта. Дамската чанта беше някъде из стаята. До леглото. Можеше да я изпразни върху леглото и да потърси телефона, щеше да стане, би било лесно.

Фиона изсипа съдържанието на чантата и внимателно огледа всичко. Съвсем спокойно. Но нямаше никакъв телефон. Внимателно погледна отново. Мобилният телефон го нямаше. Отново подхвана азбуката, за да не позволи на мислите да се отклонят в нежелана посока, защото не им трябваше много, за да се отклонят и тя щеше отново да заспи, това не трябваше да става.

Няма телефон. Няма Бен. Няма майка.

В тази поредица имаше нещо, което не беше както трябва.

Телефонът го нямаше.

Това не можеше да бъде. Трябваше да е някъде тук. Благодарение на адреналина мислите веднага спряха да летят така хаотично, подобно на късчета памук във вакуум.

Телефонът го нямаше!

Тя се зае да претърси цялата стая, всеки сантиметър, всеки ъгъл. Как би могъл Бен да ѝ се обади, когато нямаше как да се свърже с нея? Може би го беше загубила някъде или пък да го е забравила. Такова нещо можеше да се случи.

Фиона отиде до вратата и понечи да я отвори. Беше заключена. Значи не е било сън. Тя започна да дърпа дръжката напред-назад и да чука по вратата. След това завика „Отворете!“ и „Помощ!“. Отвън не се чуваше нито звук. Сети се за телефона. Вдигна слушалката и тъкмо да започне да набира, когато чу някакъв глас:

— Госпожице Хейуърд, с какво можем да ви помогнем? — гласът беше женски.

Фиона поиска ядене, пиене и да ѝ отворят вратата.

— Но вие не сте заключена — каза женският глас.

И така, повториха репликите по няколко пъти. Жената нямаше и никаква представа къде е телефонът на Фиона, нищо не беше чувала по въпроса, трябвало със сигурност да бъде там, където Фиона го е използвала за последно. Гласът звучеше нагло.

Фиона още веднъж претърси всичко. Без резултат. Отиде до вратата, дръпна я няколко пъти и в този момент тя се отвори. Един санитар влезе с табла в ръка. Той я поздрави с половин уста и сложи подноса на нощното шкафче. След това излезе от стаята, а Фиона хукна към вратата. Тя се отвори, много широко и съвсем лесно. Надникна навън в коридора, първо наляво, после надясно, можеше да мине през вратата, но в този момент не искаше да го прави, беше гладна. Остави вратата широко отворена. Тъкмо свърши с яденето и санитарят се появи отново и попита дали иска още нещо.

— Да, искам си телефона — каза тя.

— Той е в стаята ви. Трябва просто да потърсите както трябва — отвърна той, взе таблата, събщи й, че е един и половина следобед и си замина.

Щом чу това, Фиона отново се почувства толкова изморена, че спешно трябваше да заспи. Да спи, това бе най-правилното нещо, което можеше да направи в този момент.

25.

— Работата не върви добре — бяха притеснените думи на Лорънс, докато се сбогуваха на летището. Двамата скришом поглеждаха Карла, която с меланхолична усмивка вече за трети път се нареждаше на грешната опашка за регистрация. Този път двамата приятели не се втурнаха веднага да я върнат. Искаха да се сбогуват на спокойствие.

Когато Лорънс си тръгна, Бен отиде при Карла, внимателно я хвана за лакътя и я отведе към края на правилната опашка.

— Глазгоу — повтори той. — Летим за Глазгоу.

Сега вече ставаше очевидно колко объркана всъщност бе Карла извън привичното за себе си пространство. Бен съвсем скоро разбра как се чувстваха възпитателите в детската градина. Или онези, които се грижеха за възрастни хора. Дано и моите родители не станат такива, мислеше си той. А ако стане така, тогава братята ми ще трябва да се оправят, бе следващото, за което се сети, докато наблюдаваше как Карла започна да пренарежда книгите в книжарницата на летището. В самолета я настани до прозореца, за да не започне да се разхожда напред-назад по пътеката, а когато над Северно море я обзе страх от летене, той с ангелско търпение придържаше хартиената торбичка, в която тя дишаше тежко от гаденето.

В автобуса от Глазгоу до Единбург се чудеше дали да се обади на Патриша или на Роджър. Но дали това беше добра идея? Те двамата вече не бяха семейството на Фиона. Трябваше ли да присъстват на една среща, на която — вероятно — майка и дъщеря се виждат за първи път? И всъщност трябваше ли да ги събира двете заедно, преди да бъде направен генетичен тест? Фиона му бе написала съобщение, че иска на всяка цена да се запознае с Карла. А Карла реагира на предложението на Бен да ѝ представи Фиона добронамерено — с усмивка и кимване. Независимо от това Бен бе убеден, че Карла нямаше точна представа за какво става дума. Колкото повече се приближаваха към града, толкова по-неуютно се чувстваше Бен. Лорънс се бе оказал прав. Това беше

грешка. Колко разочарована, колко ужасена щеше да бъде Фиона, когато видеше пред себе си тази объркана жена, която очакваше да ѝ покажат едно шестмесечно бебе? Той бе отговорил на Фиона: „Не очаквай прекалено много. Тя май е малко объркана“. А тя му беше отвърнала: „Доведи я, независимо от това“.

Написа ѝ: „Скоро пристигаме. Среща кога + къде?“

Отговорът дойде след по-малко от минута: „В кой хотел е отседнала?“

Той ѝ написа името на евтиния хотел, в който бе направил резервация още от Германия. Карла мълчаливо седеше до него и гледаше през прозореца. Изглежда се чувстваше добре. От време на време се обръщаше към него и му се усмихваше, хващаше ръката му, стискаше я кратко, след това отново се взираше през прозореца. Вече бяха почти стигнали Сейнт Андрюс Скуеър, когато Фиона му написа: „Ще се видим там в осем“.

Настаниха я в хотела (беше наистина много евтин и западнал, Бен малко го досрамя, че е направил резервацията там, но Карла изглеждаше съвсем доволна), отидоха да хапнат нещо и в седем се върнаха в хотела. Карла не изглеждаше нито нервна, нито притеснена. Почти не задаваше въпроси, но много обстойно отговаряше, когато Бен я питаше за нещо. Обаче разговорът не вървеше, минутите се точеха бавно, а Бен беше изнервен. Нямаше начин тази среща да завърши добре. Нямаше начин. И двете жени очакваха от нея нещо, което никога нямаше да получат. Ама че безумие.

В седем и десет телефонът му зазвъня. Фиона, помисли си той и вдигна.

— Фиона?

Мълчание. Смутено погледна екрана — и се прокле.

— Нина, извинявай. Очаквах друго обаждане — направи знак на Карла, че моли за извинение и излезе от хотелската стая в тесния, мрачен коридор.

— Само не ми казвай, че от Фиона Хейуърд!

Окей, този разговор нямаше да протече по мед и масло.

— Не е това, което си мислиш.

— Ах, а какво трябва да си помисли човек, когато става дума за Фиона? — Нина отново ревнуваше. Само дето нямаше никаква причина за това. Само с едно изключение.

— Можем ли да поговорим по-късно на спокойствие? В момента не е много удобно и нещата са доста по-сложни, отколкото ти...

— Вече разбрах.

Бен се съмняваше в това, но остави нещата така.

— Можем да се срещнем утре — предложи той.

— Обадих се на родителите ти. Казаха ми, че още преди няколко дни си заминал за Единбург. Много мило от твоя страна, че можем да се видим още утре.

— Бях в Берлин — ядосано отвърна той. — И в момента изобщо не е удобно, защото сега...

— Защото сега очакваш обаждане от Фиона. Разбира се. Знаеш ли какво, Бен? Ако до час не се появиш при мен и не ми дадеш смислено обяснение, ще ти стегна багажа и ще го сложа пред вратата. Тогава между нас ще бъде свършено. Не искам мъж, който не ми казва какво прави и къде е в момента. Разбра ли?

Тя прекъсна разговора. Бен си погледна часовника: осем и четвърт. От хотела можеше да стигне до жилището на Нина за десет минути с такси. Той тъкмо се канеше да се върне в хотелската стая, когато телефонът му звънна отново. Този път беше Лорънс.

— Обадих се тук-там относно Фредерик Арним. Колегата от редакцията, който отговаря за музиката, познава много добре агента му и той успя да уреди Арним да се свърже с мен.

— Отлично — зарадва се Бен и отиде до края на коридора, където един тесен, мръсен прозорец по-скоро скриваше гледката към задния двор, отколкото да я открива.

— И какво каза той?

— Беше голяма драма да се свържем с него по телефона. В момента е в Китай и при тази часова разлика си беше едно малко чудо, че се обади. Предполагам, че не е успял да заспи поради разликата в часовото време. Казах му, че сме открили неговата дъщеря Фелицитас, а той реагира по много интересен начин. Записах разговора и съм ти го пратил на мейла.

Бен благодари и затвори, за да си види мейла. Отвори прикачения файл, но нямаше слушалки за айфона у себе си. А не му се искаше да слуша разговора по високоговорителя в присъствието на Карла. Седем и двадесет.

Помоли Карла просто да си стои в стаята и да чака, докато той се върне. След това попита на рецепцията дали може да ползва за малко служебното помещение. Позволиха му. Обясни на мъжа на рецепцията, че Карла в никакъв случай не бива да напуска хотела, докато е в офиса. Човекът обеща да внимава това да не се случи.

Посочиха му къде да иде и след миг Бен се озова в задушно, затрупано с папки, кърпи и чаршафи помещение, седна на един разклатен въртящ се стол и пусна записа. Чуваше гласа на Фредерик Арним, говореше добър английски, но с явен немски акцент: „Какво говорите? Да не би да е направен тест за произход?“

И Лорънс: „Не, все още не. Но младата дама, за която става дума, е била родена по същото време в Берлин. Израснала е под името Фиона Хейуърд. Жената, която я е откраднала... ъъ, взела, се е казвала Тори Чандлър-Литън. По времето, когато са били разменени децата тя от време на време е контактувала с бившата ви съпруга, ще трябва допълнително да реконструираме това. По-късно се е омъжила отново и е сменила името си на Хейуърд. Та, накратко: бившата ви съпруга в момента е в Шотландия, за да се срещне с Фиона. Независимо, че все още не е направен ДНК анализ, двете поразително си приличат, повярвайте ми.“

Дълга пауза. И след това Фредерик: „Сигурно е някаква грешка. През последните тридесет години винаги е имало всякакви откачалки, които са се хващали на въдицата с историите на бившата ми жена. Дъщеря ми, ние винаги сме ѝ викали Флис, почина преди осемнадесет години. Беше болна от прогерия. Никога не съм се съмнявал, че тя е моя кръв и плът. Тази Фиона или както там се казва, не ме интересува. А още по-малко ме интересува какво казва по въпроса бившата ми съпруга.“

Лорънс: „Ще направим ДНК тест.“

Фредерик: „Не го правете.“

Лорънс: „Фиона има право да разбере кои са истинските ѝ родители, особено ако е жертва на престъпление. Отвлечането на деца е много сериозно престъпление. А пък и вашата бивша съпруга също има правото да научи дали дъщеря ѝ е още жива и коя е тя. Какво би казал синът ви по този въпрос?“

Фредерик: „Този разговор е приключен. Не се опитвайте повече да ме търсите“. Изщракване.

Лорънс: „Ало? Там ли сте още?“

Това беше краят на записа. Бен го изслуша за втори и за трети път. И тогава му направи впечатление краткото колебание, промененият тембър на гласа на Арним преди да затвори. Неговият син, мислеше си той. Арним затваря, след като разговорът опира до сина му. Не може да се каже, че преди това е особено приятелски настроен, но след като се споменава синът му, всичко свършва. Трябва да има нещо особено около неговия син.

Двамата с Лорънс бяха проучвали всичко за майката и бащата, но изобщо не се бяха сетили да проверят какво става с брата на Фиона. Просто го бяха пропуснали. Къде живееше, с какво се занимаваше? Бен започна да рови в интернет. Не му се наложи да търси дълго, защото в статията за Фредерик Арним в Уикипедия всичко си пишеше:

... син, Фредерик Якоб Арним, роден през 1971 в Берлин...

... завършва училище в Ъпингам...

... Взема името на мащехата си Хариет Карингтън-Лойд...

... следва медицина в Оксфорд и Лондон, сега живее в Единбург, където ръководи частна психиатрична клиника...

Бяха се концентрирали върху публикациите в пресата, върху сайтовете, но не се бяха сетили за Уикипедия. Ама че небрежни се бяха оказали!

Фредерик Якоб Лойд. Доктор Джак Лойд. Можеше ли това да е случайност? Фиона в клиниката на Лойд? И нейният брат нищо не знае за това?

Бен трескаво размишляваше как Фиона бе стигнала до Лойд: Патриша ѝ го е препоръчала... А после Мораг е била убита, след като си е записала час от името на Фиона...

Бен намери телефона на Патриша и го набра.

— Откъде познавате Лойд? — попита той задъхано, когато тя вдигна.

— От един конгрес, защо...

— Доколко добре го познавате?

— Защо? Не разбирам, какво...

— Той ли ви заприказва?

— Да, но...

— Целенасочено ли ви заприказва?

— Ами да, изнесох доклад за...

— Разпитвал ли ви е за Фиона?

Тя мълчеше.

— Отговорете ми, разпитвал ли ви е за Фиона?

— Не бих го нарекла разпитване. Вижте, може би все пак ще ми кажете, какво...

Бен затвори. Излезе от стаята и понечи да тръгне нагоре.

— Всичко наред ли е? — извика мъжът от рецепцията след него.

Той се спря за малко.

— Да, защо? Нещо с госпожа Арним ли?

Мъжът поклати глава.

— Не, не се притеснявайте. Тя си е в стаята. Нейният познат също се качи при нея.

Бен изгледа мъжа и се запита дали е чул правилно.

— Какъв познат?

— Ами той не се представи, но знаеше, че госпожа Арним е отседнала при нас и каза, че има среща с нея. Да не би нещо да не е наред?

Бен не отговори и хукна нагоре по стълбите към стаята на Карла. Вратата бе само притворена. Карла лежеше неподвижна на пода.

26.

Събуди се от кошмар, погледна през прозореца, отново беше тъмно. Тези хапчета, трябваше да поиска да ѝ дадат други. Така не ставаше. Изобщо. Не можеше да проспива дни наред и през половината от времето да не знае къде се намира.

Трябваше да се вкопчи в този момент. Момент, в който е будна. Стана от леглото си и първо отиде в банята, за да си вземе леден душ. След като се облече отново, отиде до вратата, защото вратата — това си го спомняше — трябваше да е отключена. Не беше. Фиона дръпна няколко пъти дръжката. Ритна вратата. Извика силно. Не получи отговор. Отиде до телефона. Мъртвило, никакъв сигнал. Успя да отвори прозореца, но отпред имаше решетки. Застана на пръсти и се опита да погледне през решетката, но не можа да види нищо, което да ѝ помогне. Под прозореца имаше улична лампа, но тя не беше на улицата, а в някакъв вътрешен двор, където нямаше никой. Погледна другите прозорци, които светеха. Но не видя никой да стои или да наднича през прозореца си. Извика силно. Първо „Ехо!“, след това „Помощ!“. Не се случи нищо.

Наблизо започна да бие градски часовник — осем пъти. Бен! Дали се беше върнал? Дали беше довел жената, която вероятно ѝ беше майка? Проклетият мобилен телефон! Къде ли се е запилял? Още веднъж извика за помощ. И отново. Плъзна се по вратата, седна на пода и обви коленете си с ръце. Зачака. Задряма.

Най-накрая чу някакъв шум отвън в коридора. Скочи на крака и заблъска по вратата.

— Чувате ли ме? Заключена съм! Отворете вратата! Искам да изляза! — удряше тя по дървото с юмруци.

Някой отвори вратата: доктор Лойд.

— Фиона — спокойно каза той. — Какво ви е? — той внимателно я прегърна през раменете и я отведе до креслото до прозореца. — Седнете. Разкажете ми.

— Вратата. Защо нареждате да ме заключват? — попита тя уморено.

— Никой не ви е заключвал. Вратата беше отключена — той отиде до вратата и завъртя дръжката, сякаш за да ѝ докаже, че се отваря съвсем лесно — може би не сте опитали както трябва?

Стаята се залюшка. Фиона впи пръсти в облегалките на креслото и затвори очи.

— Няма ми телефона — каза тя. — А този телефон тук не работи. Защо го правите?

Той отиде до телефона, набра някакъв номер, допря слушалката до ухото си и я погледна с усмивка.

— А, госпожице Бат... Не, всичко е наред. Искях само да проверя дали телефонът работи... Да... Не, не, мистър Алън ме намери на мобилния. Много благодаря... Да. Чудесно.

Той затвори.

— Преди малко нямаше никакъв сигнал — измънка Фиона.

— Може би не сте натиснали правилното копче. А какъв, казвате, е проблемът с мобилния ви телефон?

Фиона преглътна.

— Не мога да го намеря — каза тя тихо.

Лойд поклати глава.

— Хм, ама че досада. Да потърсим още веднъж на спокойствие. Наистина ли погледнахте навсякъде?

— Няколко пъти, да.

Той потърка брадичката си.

— И в джоба на якето ви? Под леглото? Сега ще погледнем още веднъж, става ли? Или почакайте, имам по-добра идея. Просто аз ще набера вашия номер и ще видим дали ще звънне. Кажете ми телефона си?

Тя му каза номера на мобилния си телефон, той го набра от своя. След няколко секунди глухо се чу нейната мелодия. Беше под възглавницата. Хвана я срам.

— По дяволите, а пък аз вече си мислех... — тя дишаше тежко.

— Фиона, всичко наред ли е?

Тя поклати глава.

— Не. Така не става. Тези хапчета не ми понасят. Най-добре ще ми бъде, ако не вземам съвсем никакви, това трябва да е възможно,

нали? Просто искам да се отърва напълно от тях. Та аз спя непрекъснато, а ако се събудя, се чувствам напълно объркана. Не искам да бъде така.

Лойд се облегна на перваза на прозореца и скръсти ръце на гърдите си.

— Можем да предизвикаме абстинентни болки. Рискът е прекалено голям. Но можем да помислим за нещо друго.

Фиона усети как по челото ѝ изби пот. Избърса я с трепереща ръка.

— Уф — несигурно се засмя тя. — Очевидно съм пренесла някой кошмар в реалността.

Едва го каза и се уплаши от собствените си думи. Дотам ли се беше стигнало, че не бе в състояние да различава съня от реалността? По дяволите, беше време за истински, пълен детокс.

Лекарят ѝ се усмихна ободряващо.

— А как се чувствате иначе? Много ли мислите за майка си?

Тази мисъл я изтръгна от приятната омая, която почти я беше обзела отново. За майка си. Бен искаше да я доведе. Ако онази жена наистина бе нейна майка. Искана да се срещнат. Но кога? И къде? Тя взе телефона си и провери съобщенията: нямаше нови от Бен.

— Трябва да се обадя на Бен — промърмори тя.

— Има време за това. Той със сигурност щеше да ви се обади, ако имаше нещо ново, не мислите ли?

Фиона държеше нерешително телефона в ръката си.

— Бих могла кратичко да го попитам как върви — предложи тя.

Лойд се откъсна от перваза и седна до нея на облегалката на креслото. Сложи ръка на рамото ѝ, беше ѝ приятно да усеща тази топлина. Създаваше ѝ усещане, че не е сама. Тя отново затвори очи.

— Фиона, трябва ви малко търпение. И не бива много да се вкопчвате в идеята, че жената от снимката наистина е ваша майка. Вашият познат нямаше ли вече да се е обадил, ако беше така?

Фиона вдигна рамене.

— Именно затова искам да говоря с него.

Междувременно мозъкът ѝ се бе нагласил на полусънно състояние и произвеждаше странни картини. Пред себе си виждаше Норт Бридж...

— Отпуснете се. Много ви се е натрупало през последните дни.

... „Скотсман“...

— Позволете да ви попитам, а какво точно очаквате да се случи, когато откриете истинските си родители? Интересът ви по-скоро от емоционално естество ли е или — само не ми се ядосвайте, просто се опитвам да получа най-обща представа — или очаквате някаква финансова изгода? Публичност?

... стълбището на „Скотсман“...

— Не ми се сърдете, че ви питам за това. Тук имам пациенти, изпаднали в отчаяние, защото състоянието им е паднало под един милион. Те могат да спят спокойно само когато то е над милион. Сблъсквал съм се с публични личности, които са получили срив, защото изведнъж са престанали да се появяват по първите страници на вестниците. Само искам да ви опозная малко по-добре, Фиона.

... Мораг със златистозеленото манто от брокат...

— Намирам ви за много интересна жена, Фиона. И мога да ви помогна. Трябва само да ми се доверите.

... Мораг върви по Норт Бридж...

— Знаете ли, и аз съм на вашето мнение. Тези нови хапчета не са правилното решение. Най-добре ще е да ви направя една инжекция, тя ще ви възстанови, а след това още утре ще започнем с програма за отказване. Съгласна ли сте?

... с нейното златистозелено манто от брокат...

— Съгласна — промърмори Фиона и повдигна клепачи, които сякаш тежаха сто килограма. — Каква инжекция?

Лойд вече държеше спринцовката в ръка и я показва.

— Само едно малко боцване, не се притеснявайте. Няма да усетите нищо.

Няма да усеща нищо. Упоена завинаги. Ама че перспектива. Фиона отново бе съвсем будна, погледна го и се усмихна.

— Със сигурност ли няма да усетя нищо? — попита тя.

— Със сигурност — той внимателно хвана ръката ѝ.

27.

Сърдечен масаж. Изкуствено дишане. Проверка. И още веднъж сърдечен масаж. Изкуствено дишане. Проверка. Вече чуваше сирените. Мъжът от рецепцията тракаше със зъби от страх и не спираше да върти в ръце телефона си.

— Ей сега ще дойдат, ей сега ще дойдат — такава бе мантрата му.

Сърдечен масаж. Изкуствено дишане.

— Върна се — извика Бен и усети сълзи в очите си, когато Карла сама си пое дъх. Сирените бяха спрели. — Дръжте се, Карла — той леко я плесна по бузата. — Останете с мен, ей сега ще дойде докторът. На сигурно място сте.

Нямаше никаква представа дали го чува. Очите ѝ оставаха затворени, но тя дишаше. Бен погледна мъжа, застанал на прага, беше бял като платно. Още малко и ще трябва и него да съживявам, помисли си той, когато мъжът бе изблъскан настрана, в стаята се втурнаха лекарят и двама санитарии. Бен бързо им описа случилото се, но лекарят и така си знаеше работата.

— Откога започна да диша отново? — попита той.

— Една минута преди да дойдете.

— Близки и роднини?

— Ще се погрижа за това.

Той ги гледаше, докато те се погрижиха за Карла, сложиха я на носилка и я отнесоха към линейката. Едва когато сирените започнаха отново да вият, той седна на леглото, подпря главата си с ръце и простена силно. Цялото му тяло трепереше. Беше се разминало на косъм.

След това скочи и изхвърча от стаята. Обади се на Изобел Хепбърн. Каза:

— Клиниката на Лойд. Трябва да се срещнем там. Веднага.

— Какво се е случило? Нещо с Фиона? — попита полицайката.

— Той се опита да убие майка ѝ. Тя е на път към болницата. Фиона сигурно вече е мъртва — в момента, когато изрече тези думи, цялото му тяло се обля в студена пот. — Фиона сигурно вече е мъртва.

— Кой? — чу той въпроса на Изобел.

— Нейният брат. Лойд. За бога, размърдайте се най-накрая!

Той затвори телефона, спря едно такси и след пет безкрайни минути бе на пропуската на клиниката, където портиерът не можеше — или не искаше — да му каже къде е Фиона. Или Лойд. Или който и да било.

— Къде е тя? — кресна той на мъжа и го хвана за врата.

— Ще извикам полиция! — заекна онзи и Бен реши, че това би било най-добре.

Докато мъжът, разтреперан, набираше спешния телефон, той взе регистрационната книга. Нямаше записана никаква Фиона. Провери новоприетите по дати. Намери двама записани. Портиерът още продължаваше да пелтечи нещо в слушалката, а Бен се ориентираше по плана на стаите. Едната беше 142-а. Другата — 327-а. Не изглеждаше да са една до друга. Той се втурна на първия етаж, намери 142-а. Дръпна рязко вратата и се озова пред една възрастна двойка, която тъкмо се караше и той прекъсна кавгата. Без да го е грижа за тях, той се завъртя и продължи към третия етаж. 327-а беше заключена.

Трябваше да е тук.

— Фиона! — извика той и задърпа дръжката. — Фиона! — но не се чуваше нито звук.

Ритна вратата. Нищо не стана. По коридора се зададе една сестра, видя го, уплаши се и се обърна да си върви.

— Почакайте! Трябва ми един ключ! Тук вътре има човек, чийто живот е в опасност!

Но сестрата вече се бе скрила в сестринската стая и се беше заключила. В ръката си държеше слушалката на телефона. Поредният човек, който викаше полиция. Много добре.

— Дайте ми ключа, моля! — извика той срещу стъклото.

— В стаята няма никой! — изкрещя тя в отговор. — Говоря с полицията!

Той се завъртя, изтича надолу по стълбите и се озова право в ръцете на детектив Блек.

— Къде е тя? — попита Блек.

— 327-а — изхърка Бен.

— 215-а — поправи го Хепбърн. — На мен портиерът ми каза.

Тримата тичешком се качиха на втория етаж. Хепбърн имаше ключ. Тя почука на вратата, извика:

— Полиция! Сега влизаме вътре!

Двамата детективи измъкнаха пистолетите, Хепбърн отключи, Блек пръв се втурна в стаята.

И отпусна пистолета надолу.

Блек се обърна към Бен, прибра пистолета и въздъхна дълбоко. Хепбърн също прибра пистолета и погледна Бен. Той се промъкна покрай полицаите в стаята и видя: Фиона, която седеше в едно кресло и си разтриваше китката. Тя нервно му се усмихна.

— Той е в банята — каза тя. — Заклучих го. Мисля, че все още е в безсъзнание.

— Какво стана? Вие добре ли сте? — попита Хепбърн, седна на облегалката до нея и сложи едната си ръка на коляното ѝ. Блек отново извади пистолета си и отключи вратата на банята.

— Омотан е като телешко роле. С чорапогащник. Госпожице Хейуърд, това нямаше да държи дълго — Блек подрънка с белезниците си.

Бен все още стоеше като закован на прага. Сърцето му биеше като лудо и изобщо не искаше да се успокои, защото бе видял, че Фиона е жива. И че е добре.

— Искаше да ми бие някаква инжекция, но това ми се стори някак си странно. Първо нови хапчета, които направо ме довършиха, а след това и някаква инжекция... Почти ме беше убедил, но след това започна да дрънка някакви странни неща, от рода на това защо търся родителите си, дали ставало дума за пари и дявол знае какво още. И именно тогава включих: взели са Мораг по погрешка за мен, докато е отивала при него. А сега седи тук и се опитва да ми бие някаква инжекция? Та, както и да е, ритнах го в слабините. След това с всичка сила го блъснах назад, удари се с глава в ръба на леглото и загуби съзнание.

— А след това го замъкнахте в банята, омотахте го с чорапите си и заключихте вратата.

Фиона кимна.

— Беше заключил вратата на стаята, без аз да забележа. Явно има някакъв трик за това. Първо забелязах, че не мога да изляза от стаята. Но нали вече го бях замъкнала в банята. И не се реших да вляза, за да му взема ключа.

— Но можехте да се обадите, нали? — каза Хепбърн, докато Блек сложи белезниците на проснатия на пода в безсъзнание доктор и отвърза чорапогащника.

— Онзи телефон там не работи. Попитах го за това и тогава той се направи, че се обажда по него, за да ми внуши, че съм луда. А пък батерията на мобилния ми телефон сдаде багажа точно в момента, в който се опитах да ви се обадя — тя вдигна рамене и се усмихна първо на Хепбърн, след това на Бен. — Все някога щеше да дойде някой и да потърси или мен, или доктора.

Блек тъкмо викаше подкрепление и линейка. Хепбърн се изправи и махна на Бен да влезе в стаята.

— Откога сте толкова срамежлив? — попита тя.

Бен продължаваше да си стои там, където беше, без да може да продума.

— Какво му е? — попита Фиона.

— Мислеше си, че отдавна сте мъртва.

— О, толкова съжалявам.

Бен захапа долната си устна. Фиона наклони глава настрана и му намигна.

— Много вълнуващо, а?

Фиона беше невероятно силна, когато се налагаше, Бен сега си даде сметка за това. Тя трепереше, бе мъртвешки бледа, но това не й пречеше да се шегува.

— Бях в Берлин — каза той най-накрая.

Фиона кимна, а погледът ѝ следеше действията на двамата полицаи, които се опитваха да върнат доктор Лойд в съзнание.

— Карла Арним дойде с мен.

Тя го погледна със смутена усмивка.

— Това е много хубаво. Много се радвам. Но можеш ли да ми кажеш само едно нещо преди това?

— Слушам те.

— Защо всъщност този тип там искаше да ме убие?

ИЗВАДКА ОТ ПРОТОКОЛ ЗА РАЗПИТ. 30.09.2009 Г.

Присъстващи: Сержант Изобел Хепбърн, Детектив Франк Блек, Заподозрян д-р Фредерик Якоб (Джак) Лойд, адвокат Анабел Ричардс.

(...)

ИХ: Значи от много години сте знаели за сестра си, така ли? Поне от десет години, ако съдим по записките, които намерихме у вас.

ДЛ: Щом смятате, че вече знаете всичко, защо тогава ме питате?

ФБ: Хайде, започвайте да говорите, човече.

ДЛ: Вие ме отегчавате.

ФБ: Ей, ние имаме доказателства, че сте се опитали да убиете Карла Арним и Фиона Хейуърд. И можем да смятаме, че вие сте убили Мораг Фрискин.

ДЛ: Кого?

АР: За какво говорим тук — за убийство или за непредумишлено убийство?

ФБ: При Фрискин ли? За убийство.

АР: Представете ни тогава съответните обвинения.

ИХ: Доктор Лойд, защо искахте да убиете сестра си точно сега? Защото е започнала да търси истинските си родители, така ли?

ДЛ (сумти)

ИХ: Открили сте Фиона Хейуърд седмица преди убийството на Мораг Фрискин, така ли е?

ДЛ: Със сигурност не. Госпожице Ричардс, наистина повече нямам желание да играя тези идиотски игрички. Измъкнете ме от тук.

АР: Клиентът ми...

ИХ: Момент само. Какво толкова лошо имаше в това, че Фиона търси родителите си?

АР: Окей, сержант, ще уведомя началството ви за това, че грубо нарушавате правата на заподозрения.

ФБ: Защо не вземете да се успокоите. Всичко е наред. Вижте, Лойд, баща ви беше доста изненадан, когато му съобщихме, че сте намерили сестра си. Мога да ви кажа, че направо излезе от кожата си...

ДЛ: Какво?

АР: Просто не обръщайте внимание...

ФБ: Как точно го формулира той? А, ето тук си го пише: „През последните години синът ми напълно се отчужди. Отдавах го на това, че не се виждаме много често. Мислех си, че това е един съвсем нормален процес между децата и родителите. Но такова нещо не съм очаквал от него!“

ДЛ: Съвсем нормален процес ли?

АР: Не се впускайте в това. Искат само да ви провокират.

ФБ: Доста разстроен беше. Защо никога не сте говорили с него за това, че през всички тези години майка ви е била права? За това, че Флис изобщо не е била нейна дъщеря?

ДП: Той е казал, че аз не съм говорил с него за това?

АР: Доктор Лойд!

ФБ: Нима сте говорили?

ДЛ (мълчи)

ФБ: Искали сте да премахнете сестра си, защото като родна дъщеря на Фредерик Арним, според немското законодателство, тя би имала право на половината от наследството? Не сте искали да делите, нали? Прекалено алчен сте, за да дадете на горкото момиче някой и друг грош, нали?

ДЛ: Горкото момиче, за което говорите, е виновно за цялата злополучна история, в която се озова семейството ми.

АР: Доктор Лойд, успокойте се.

ИХ: Значи преценката на баща ви, че единственото, от което се интересувате, са парите, е била правилна.

АР: Не сте длъжен да отговаряте на това.

ДЛ: Това ли е казал?

АР: Доктор Лойд, нали се уговорихме, че вие...

ДЛ: Казал е, че ме е грижа само за парите? През цялото това проклето време ме е било грижа само за него! Не, никога не съм говорил с него за това, че съм намерил

Фиона, но само защото мислех, че той няма да иска да знае каквото и да било за това! Един път, само един път му казах: знам, че Флис не е имала родствена връзка с нас. Това бе в деня на нейното погребение. Той ми отвърна, че за него тя винаги е била негова дъщеря. Искях да го направя за него! Не исках нищо от цялата тази гадост да стане обществено достояние! Искях да го защитя от Фиона! И от жена му!

ИХ: Вашата майка.

ДЛ: Единственото, което я интересуваше, бе накрая да се окаже права! Никога не я е било грижа за децата ѝ! С безумието си тя прогони и баща ми. Тя е виновна за това, че той не искаше да има нищо общо с каквото и да било, което е свързано с нея!

ИХ: И с вас ли не искаше да има нищо общо?

ДЛ: Тази Фиона е виновна, че майка ми полудя. Цели тридесет проклетни години търси любимата си Фелицитас. А това, че имаше семейство, което би имало нужда от нея, ѝ беше безразлично. Ами Фиона? Тя не е почувствала нищо от цялата мъка, която ми се наложи да преживея. Не е била свидетел на това как майка ми от ден на ден все повече губеше разсъдък си. Не ѝ се е налагало да търпи един баща, който проявява интерес само ако става дума за осемдесет и осем клавиша или публикации в културните рубрики. Аз бях изпратен в интернат, а на майка ми със съдебно решение ѝ бе забранено да се доближава до мен. Фиона всъщност е имала късмет, че са я разменили като бебе! Имала е добър живот и родители, които я обичат. Или нещо греша? Но не, на Фиона това не ѝ е достатъчно, разбира се. В един прекрасен ден на Фиона ѝ хрумва да търси истинските си родители. И защо? Може да става дума само за пари. Та тя иначе е имала всичко. Какво тогава е искала от родителите ми?

ИХ: Искала е да научи коя е.

ДЛ: Ха! Ама че безумие! Искала е пари, искала е публичност. Все някой трябваше да защити баща ми от нея!

ФБ: И доста добре сте се справили.

АР: Детектив Блек, дали бихте могли да си мерите думите?

ФБ: Госпожице Ричардс, дали не бихте могли да ме оставите на мира?

ИХ: Франк...

ФБ: Ами Патриша Гарнър? Съучастничка ли ви беше?

ДЛ (смее се)

ФБ: Окей, значи сте използвали една самотна по-възрастна жена, за да получите информация за Фиона Хейуърд.

ДЛ (мълчи)

ФБ: Ах. Той отново си глътна езика.

ИХ: Тя беше наясно? Да или не?

ДЛ: Тази тъпа дърта крава.

АР: Доктор Лойд, трябва спешно да поговорим. Чувате ли ме?

ИХ: Какво се случи в онази вечер, когато Мораг Фрискин...

ДЛ: Искам да се върна в килията си. Вече казах прекалено много.

АР: Така вече е по-добре. Приключихме тук.

ИХ: Все още не сме приключили. Защо искахте да убиете майка си?

ДЛ (мълчи)

ФБ: Може би защото не сте искали майка ви да иде с цялата история при пресата. Защото тогава вие и баща ви щяхте да видите доста зор.

ДЛ: Госпожице Ричардс, какво ще стане, ако кажа на този недодялан клоун насреща ми, че може да си такова таковата?

ФБ: Ти, шибан...

ИХ: Франк! Седни!

АР: Приключихме тук! Спрете това нещо, сержант. Направете го!

(край на записа)

28.

Бен гледаше снимките с набръчкано чело: Фиона полугола във ваната. Свещи по ръба на ваната. Листенца от рози плуват по повърхността на водата. Дълбоки разрези по китките ѝ. Кръв потъва във водата. Спящата красавица, помисли си той и върна снимките на Хепбърн. Седяха в чакалнята на „Роял Инфърмъри“.

— Снимките са правени от Мораг, така ли?

Хепбърн кимна.

— И филм е направила. Общо взето, детайлно е документирала деянието. Намерихме това едва когато бе завършена експертизата на лаптопа.

— Значи Фиона е била права.

— Права е била.

Бен замислено кимна.

— Но защо Мораг е искала да я убие? Или просто е било някакъв неин безумен арт проект?

Хепбърн вдигна рамене.

— Искала е да бъде Фиона.

— И това ѝ се удаде — каза сухо Бен.

Хепбърн потупа фотоалбума, който той държеше на коленете си.

— Какво е наред днес?

— Добре ли се разбират?

— Елате с мен и вижте сама.

Бен стана и тръгна по болничния коридор. Първо понечи да почука, но след това размисли и съвсем тихо откряна поляка вратата. През пролуката се виждаше Фиона, седнала на леглото на Карла. Двете разглеждаха фотоалбум, който много приличаше на този в ръката на Бен. Фиона посочи някаква снимка и каза:

— Тук сме в Сейнт Андрюс^[1]. Виждаш ли?

А Карла каза все още съвсем прегракнало:

— Значи и това е Фелицитас!

— Точно така. Това съм аз. Фелицитас. А погледни тук, това е на плажа в Къркалди^[2].

— Фелицитас — прошепна Карла, посочи една снимка и се взря в нея.

Бен внимателно затвори вратата.

— Разбират ли се?

Хепбърн изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да ревне. Тя се изкашля, обърна се за малко с гръб, след това каза:

— Окей, това ще продължи известно време. Фиона ще се справи ли?

— Надявам се.

— Взема ли нещо?

— Ходи при някакъв лекар. Наложил се да ѝ обещае, че засега няма да я разпитвам.

Хепбърн се усмихна.

— И в какви отношения сте сега двамата?

Бен си прехапа езика. Нямаше никакво желание да ѝ разказва как се е разделил с Нина. И как се опитваше да не тича като идиот след Фиона. Коего не му се удаваше, в края на краищата в момента стоеше с нейния фотоалбум под мишница и чакаше да го повикат. Защото тук тя не искаше да има нищо нито с Патриша (тази предателка, която ме снесе на първия срещнат срещу малко секс), нито с Роджър (този сантиментален досадник, не ме занимавай с него). Затова каза само:

— Ах, оправяме се някак.

Той, разбира се, можеше да сключи сделка с полицайката: неговият личен живот срещу нейния. Много го интересуваше какво се беше случило между нея и Седрик. Но не каза нищо.

— Изглежда, че се справя много добре със задачата да се грижи за някого — каза Хепбърн.

— Всеки ден се удивлявам — каза Бен.

Фиона излезе от болничната стая и учудено се усмихна на двамата.

— Ах, искахте да влезете ли? Тя има нужда от почивка, още не може да говори много. Само ще ѝ занеса един чай — след това погледна намръщено Бен. — Какво? За мен ли си говорехте?

— Не! — отговориха Бен и Хепбърн едновременно.

— Е, аз ще вървя — Хепбърн се сбoguва и си тръгна.

— И аз трябва да тръгвам — излъга Бен и й подаде албума. — Роджър пита за теб, а Патриша е готова да потъне в земята от срам — съобщи й той накратко.

— Така и трябва да бъде — каза тя само, взе албума и допря устни до бузата му.

От: andychan@yahoo.ca

До: ben.edwards@scottishindependent.co.uk

Изпратено: 24.11.2009

Относно:

Бен,

Предполагам, че няма нужда да Ви обяснявам, колко безсмислено би било да се опитате да проследите този имейл и адреса, от който е изпратен. По същество:

Моите уважения относно разследванията Ви, но ако решите да направите така, че да ме подгони полицията или ако наистина възнамерявате да публикувате историята на Фиона, никога няма да получите определени информации, които интересуват Дарни. Ще ги получите едва когато съм сигурен, че не играете двойна игра. Един път вече ме излъгахте. Прилагам едно писмо до Фиона, което съм сканирал. Моля ви да го разпечатате и да й го дадете, такова нещо не бива да се чете на екран. В това отношение съм старомоден.

Не отговаряйте на мейла ми, повече няма да използвам този акаунт.

Поздравете Дарни, кажете му: Всичко ще бъде наред. Когато му дойде времето.

А.Ч.-Л.

Приложение: fiona.doc

Скъпа Фиона,

Страхувам се, че и аз имам вина за онова, което ти причини жената, която доскоро познаваше като твоя майка. Дължа ти обяснение.

Когато с Тори се оженихме и заминахме за Берлин, още от самото начало говорехме за деца. И двамата искахме, но тогава аз подцених почти маниакалното желание на Тори да има деца. Ако не беше забременяла почти веднага, сигурно щях да забележа това. Но малко след сватбата тя вече беше в деликатно положение. Помоли ме да не казвам нищо на никого, защото се страхуваше да не загуби детето. Уважих желанието ѝ. В този период Тори носеше широки дрехи и се шегуваше с познатите ни, че вече е време за диета. По-близките ни приятели, разбира се, разбраха за какво става дума, усмихваха се, но не казваха нищо. Тогава не беше прието жените да демонстрират бременния си корем, както това се прави сега. Затова нито на мен, нито на другите им направи кой знае какво впечатление, че Тори не го изтъква.

Тя се запозна с майка ти, Карла Арним, по време на една киновечер в Британския съвет. Карла бе бременна горе-долу в същата седмица, но Тори, разбира се, не пожела да говори за това. Те си размениха телефоните, но почти не са си контактували, освен може би, ако са се срещали някъде случайно.

През март Тори роди нашата дъщеря. Беше най-щастливата жена в целия свят. Тя го казваше, а и аз също намирах, че е така. От този момент нататък вече нямаше друга тема, освен това малко, радостно момиченце. Докато един ден Тори не започна да се притеснява за здравето му. Смяташе, че детето не расте достатъчно бързо. Смяташе, че му има нещо на косата, нещо на кожата. Тя веднага хукна по лекари, но ѝ казаха, каквото би и казал всеки: има различни фази на растежа, изчакайте още малко, това е съвсем нормално. Не на всички деца веднага им пораства косата. И така нататък. Но тя не слушаше лекарите. Тормозеше я невероятен страх, че детето ѝ може да е болно.

Тори имаше увреден брат, Филип, което ти, разбира се знаеш, и тя ми каза, че няма да го понесе, ако нейното дете е като Филип; това щяло да я съкруши, както било

съсипало майка й. Казах й: ако беше увредена, това щеше да се забележи веднага след раждането. А тя ми отвърна: има една много рядка болест — синдром на Хътчинсън-Гилфорд. Занимавала съм се с нея в докторската си работа. И разпознавам у дъщеря си всички характерни симптоми. Сигурна съм, че е болна от тази болест, ще умре след няколко години, знам колко страшно ще стане и аз никога няма да се примиря с това. Искам здрава дъщеря.

Наистина не знаех какво да правя. Уверяхах я, че всичко е наред — независимо от това, че както се оказа, тя беше права. Но как можех да го знам тогава! Смятах, че просто си го внушава. Страх заради увредения й брат, интензивното изучаване на болест, която се проявява при деца...!

След това един ден тя се прибра вкъщи превъзбудена и каза, че е видяла Карла Арним в нейната галерия. Тя имала момиченце горе-долу на същата възраст, колкото нашата дъщеря. Също толкова високо, същото на тегло, същите големи очи, същото чипо носле и най-вече — напълно здраво. А Карла имала херпес зостер и трябвало да влезе в болница.

Тя ще вземе момиченцето със себе си в клиниката, каза ми Тори. Още няма детегледачка, синът й вече ходи на училище.

Не разбрах какво имаше предвид.

Детето ще бъде отделено от нея, обясни ми тя, а аз продължавах да не разбирам какво има предвид.

Докато седмица по-късно тя не уволни целия ни персонал, без да ми каже по каква причина. Имаше необичаен блясък в очите, а бузите и горяха, изглеждаше така, сякаш имаше висока температура. И не искаше да говори с мен за това.

Два дни по-късно в креватчето на дъщеря ми лежеше едно чуждо дете.

Направих го, каза Тори. Сега имаме здрава дъщеря.

Веднага си взех болнични. След това започнах да я убеждавам ден и нощ да върне детето обратно. Тя

отказваше. Заклучи се в детската стая. В продължение на два, три, четири дни ме заплашваше, че ако не я оставя на мира, ще убие чуждото дете и себе си. В един момент обаче забрави да заклучи вратата на детската. Докато спеше, аз се промъкнах вътре, взех детето и потеглих с него към болницата. Отидох с малката в отделението на кърмачетата, но моята дъщеря вече не беше там. Една сестра ме попита дали може да ми помогне. Загубих кураж. Признавам, аз съм страхливец. Помислих си за Тори, която тогава още мислех, че обичам, за кариерата ми, която не биваше да страда заради скандали, и си тръгнах за вкъщи, където Тори вече беше превъртяла, защото междуременно се беше събудила и търсеше детето. Търсеше теб. Тя отново заплаши, че ще убие детето и себе си, ако пак се опитам да направя обратна размяна.

Стегнахме багажа на Тори, изпратих я за Англия. Последвах я след две или три седмици. Но веднага се разделихме. Не исках да имам нищо общо с това нещо — разбира се, че вече бях забъркан, но не исках да си го призная. Реших, че ще си затворя очите. И си внуших, че за децата няма никакво значение къде растат. Казах си, че щом имат родители, които ги обичат, всичко ще бъде наред. Щом Тори се убеди, че няма да я издам, отново грейна и така беше всеки ден. Мислех си, че се чувства добре и че е съвсем стабилна психически. Известно време тя се оправяше сама, но след близо година се върна при Роджър Хейуърд, за да се омъжи за него.

Аз, разбира се, прочетох във вестниците, че Карла Арним си търси детето. През всичките години събирах всичко, което се пишеше за Карла, за съпруга ѝ и за нашето дете, и го пращах на Тори. Изпратих ѝ и съобщението, че дъщеря ни е починала. Няколко дни по-късно прочетох, че е загинала в катастрофа, в която не повярвах.

Скъпа Фиона, ако днес ти кажа: бях млад, бях глупав и съжالياвах всеки ден, тогава това може и да ти даде поне малко удовлетворение, но по никакъв начин няма да промени нищо във фактите. Едно е ясно: аз позволих

дъщеря ми да бъде дадена някъде другаде и да порасне при чужди хора и едно друго дете да бъде отнето от родителите му. Аз все още съм един страхливец, както вероятно си научила от Бен. Крия се от полицията и бягам от последствията от собствените ми постъпки.

Не мога да върна нещата назад. Мога само да ти пожелаая успех занаяпред, сега, когато най-накрая си намерила родителите си.

А.Ч.-Л.

[1] Град в Източна Шотландия на брега на Северно море в областта Файф. — Б.пр. ↑

[2] Град във Файф на брега на залива Фърт ъф Форт. — Б.пр. ↑

29.

Фиона дръпна шала си върху устата и закрачи по снега на Форт Стрийт. Когато се прибра, остави торбите с пазара в кухнята и започна да се освобождава от многото катове вълнени дрехи. Тъкмо си беше заклешила главата в един пуловер с поло яка, когато зазвъня мобилният телефон.

Бен, помисли си тя и с ругатни се освободи. След това грабна телефона.

— Да?

Вече мислеше, че е закъсняла да отговори. Тогава обаче забеляза, че на екрана се е изписал номер, който не познаваше и по всичко личеше, че все още е свързана с този телефон.

— Ало? Има ли някой? — попита тя.

Покашляне.

— Фиона Хейуърд? — каза непознат мъжки глас. Тя започна да губи търпение, понечи да каже нещо, но някакво предчувствие я спря.

— Казвам се Фредерик Арним — каза мъжът. — Аз... мисля, че трябва да се срещнем.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.